

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 16. august 2001**

Kl. 16.00-20.29 (16/8-01)

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): God aften. Mødet er åbnet.

God aften og velkommen tilbage fra ferie især til dem, jeg endnu ikke har haft lejlighed til at hilse på personligt her efter ferien.

Det møde, vi skal i gang med nu, er startskuddet til den proces, der afsluttes med, at vi senest i midten af oktober måned kan vedtage Københavns Kommunes budget for 2002.

Jeg har, skal jeg så oplyse, modtaget afbud fra borgmester Thustrup Hansen, Bo Hindkjær Pedersen, Grete Henius, Taner Yilmaz, Kaja Jacobsen, Marie Jeppesen og Helle Sjelle og her senest også et par meldinger om, at man kommer lidt senere til dette tidligt startende møde.

Men velkommen til dem, der er her nu, hvor vi starter.

Med et hurtigt matematisk overblik vil jeg sige, at vi er beslutningsdygtige.

Der er til mødet i aften udsendt en dagsorden med 6 punkter. De 4 første punkter omhandler sager om orlov, midlertidige valg til en række udvalg og bestyrelser, hvorefter vi går til behandlingen af kommunens budgetforslag for 2002 samt HUR- og HS-budgetforslaget. De 3 forslag drøftes under et, men vil blive sat til afstemning hver for sig.

Efter talerne vil mødet blive suspenderet og genoptaget på mandag eftermiddag. I den sammenhæng skal jeg bede medlemmerne om at de, der ønsker at få ordet på mandag, tilmelder sig talerlisten på den blanket, som er omdelt med henblik på at lave en hensigtsmæssig talerliste i 1. runde på mandag.

Jeg skal høre, om der er flere bemærkninger til dagsordenen? (*Ophold*). Det er ikke tilfældet, så er dagsordenen godkendt.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 16. august 2001**

1) BR 313/01. Orlov

Godkendelse i henhold til Lov om kommunernes styrelse § 15, stk. 2, af formandens indkaldelse af en stedfortræder for Tine Peters (V), der på grund af barsel vil være forhindret i at deltage i forsamlingens møder fra og med den 16. august 2001 og indtil videre. 2. stedfortræder Lise Helweg indkaldes.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Der har indsneget sig en lille fejl i den trykte indstilling, idet Lise Helweg er 1. stedfortræder og ikke som nævnt og skrevet 2. stedfortræder.

Jeg skal sige, at betingelserne i styrelsesloven er opfyldt for indkaldelse af stedfortræderen for Tine Peters? Jeg skal høre, om der er bemærkninger hertil? (*Ophold*). Det er ikke tilfældet.

Jeg vil herefter bede Lise Helweg om at komme ind i salen. Velkommen til arbejdet og velkommen til samarbejdet igen med Lise Helweg.

(Medlemmerne rejste sig)

2) BR 320/01. Orlov

Godkendelse i henhold til Lov om kommunernes styrelse § 15, stk. 2, af formandens indkaldelse af en stedfortræder for Martin Geertsen (V), der af arbejdsmæssige årsager vil være forhindret i at deltage i forsamlingens møder fra og med den 16. august 2001 og indtil videre. 3. stedfortræder Jarl Cordua Nielsen indkaldes.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 16. august 2001**

Overborgmesteren (Jens Kramer Mikkelsen): Også i den sag har vi været lidt uheldige, idet der har indsneget sig hele 2 fejl i teksten i den trykte indstilling. For det første har Martin Geertsen ikke bedt om orlov indtil videre, som der står i indstillingspunktet, men orlov 1 måned frem.

Endvidere er Jarl Cordua Nielsen 2. stedfortræder og ikke 3. stedfortræder. Jeg skal sige, at jeg vurderer, at betingelserne i styrelseslovens § 15, stk. 2, for indkaldelse af en stedfortræder for Martin Geertsen er opfyldt, og der er ikke bemærkninger hertil.

Jeg vil byde Jarl Cordua Nielsen velkommen til arbejdet og samarbejdet her i forsamlingen.

3) BR 322/01. Midlertidige valg

Meddelelse fra Venstres gruppe om midlertidigt valg til følgende udvalg og hverv under Tine Peters orlov:

Lise Helweg indtræder som midlertidigt medlem af :

- Bygge- og Teknikudvalget
- Valgmænd til valgbestyrelserne i forbindelse med Skolebestyrelsesvalgene
- Udvalget vedrørende Fremtidigt Ungdomsråd
- Bestyrelsen for Byfornyelsesselskabet København

Meddelelsen blev taget til efterretning.

4) BR 321/01. Midlertidige valg

Meddelelse fra Venstres gruppe om midlertidigt valg til følgende udvalg og hverv under Martin Geertsens orlov:

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 16. august 2001**

Jarl Cordua Nielsen indtræder som midlertidigt medlem af :

- Sundheds- og Omsorgsudvalget
- Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget
- Revisionsudvalget
- Valgudvalget
- Det Rådgivende Integrationsudvalg
- Valgmænd til valgbestyrelserne i forbindelse med Skolebestyrelsesvalgene
- Valgbestyrelser ved valg til Folketing og Borgerrepræsentation
- Repræsentantskabet for Beredskabskommissionen for Storkøbenhavn
- Fællesbestyrelsen for H:S Regionen
- Det Sociale Brugerråds Klageinstans
- Kontaktudvalget på Sundhedsområdet.

Meddelelsen blev taget til efterretning.

5) BR 317/01. Budgetforslag for Københavns Kommune for 2002

Indstilling om Københavns Kommunes budgetforslag for 2002 samt budgetoverslag for 2003-2005.

(Økonomiudvalget)

Sagen blev behandlet under ét med BR 318/01 og BR 319/01.

6) BR 318/01. Budgetforslag for H:S for 2002

Indstilling om Budgetforslag for 2002 og flerårige budgetoverslag for Hovedstadens Sygehusfælleskab (H:S).

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 16. august 2001**

(Sundheds- og Omsorgsudvalget)

7) BR 319/01. Budgetforslag for HUR for 2002

Indstilling om, at Hovedstadens Udviklingsråds (HUR's) budgetforslag for 2002 og budgetoverslag for 2002-04 og det heri forudsatte tilskud fra ejerkredsen tages til efterretning, samt at der tages forbehold for den i budgetforslaget forudsatte medfinansiering fra Københavns Kommune af investeringer i busfremkommelighed i perioden 2002-2005.

(Økonomiudvalget)

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Jeg vil sige det, som jeg føler det, også selv om det ikke længere er på mode, i hvert fald ikke længere, at komme med bekendelser.

Jeg vil godt sige, at jeg faktisk mener, at den periode, som vi er ved at være færdige med, den periode, som er gået siden sidste valg til Borgerrepræsentationen, har været en af de bedste, måske den bedste i den lange periode, jeg har været medlem af forsamlingen sammen med ganske få andre medlemmer af forsamlingen.

De fire år, som er ved at være gået, har på mange måder, det vil være min vurdering, også når man skriver byens historie om mange år, har været en periode, der på mange måder har været præget af ny dynamik, præget af udvikling, præget af fremgang og også præget af nye diskussioner, præget af nye udfordringer.

Jeg er sikker på, at langt de fleste københavnere på mange måder og også mange andre danskere har opdaget, at der er sket nye ting i København. Nogle, tror jeg, og især i Folketinget,

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 16. august 2001**

især de der er valgt andre steder end lige i området her, synes ligefrem, at det på nogle områder er for meget af det gode. Der vil jeg sige, at der gælder det om for alle os her, uanset hvilken anskuelse, vi har, at vi er opmærksomme på i de kommende år også at kæmpe Københavns sag i den sammenhæng.

På mange måder kan man sige, at de sidste 4 år har givet nye og ændrede opfattelser på Danmarks hovedstad. Byen er blomstret, byen har fået en ny dynamik, københavnernes selvopfattelse har ændret sig, og den gamle tro på København er vendt tilbage.

København er på mange måder blevet en magnet for både danskere og for borgere i resten af regionen.

Politik handler om at gøre drømme til virkelighed. Politik handler om at påtage sig et ansvar for fremtiden og at skabe de nødvendige resultater. Uden resultater bliver politik betydningsløs, så bliver det nogle overskrifter, nogle flygtige klip i den meget forvirrede medieverde, vi lever i.

Jeg tror på, at den fælles kraft og den fælles målsætning, der har båret mange herinde om at bidrage til at skabe et nyt København, som havde orden i økonomien, et nyt København, som havde tro på fremtiden, at det rent faktisk er det, vi er ved at se bliver realiseret.

Der er opnået ganske mange resultater i den seneste årrække. Bare omkring økonomien så er vi i dag i den situation, at Københavns økonomi er i balance, Københavns økonomi er stabil. Når vi sammenligner os med landets øvrige kommuner, så ligger vi pænt, når det drejer sig om skatteprocent, når det drejer sig om stabilitet og konsolidering.

Ledigheden, arbejdsløsheden, som i hele min politiske opvækst, i store dele af den politisk aktive tilværelse, hovedparten af denne forsamling har beskæftiget sig med

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 16. august 2001**

herinde, så var bekæmpelsen af arbejdsløsheden i hovedstaden langt den største sag. En sag som tidligere var den kæmpestore belastning for byen både menneskeligt, socialt, men også økonomisk, ja, den er faldet fra 16,6 pct. i 1994 til lidt over landsgennemsnittet på 5,4 pct. En situation, hvor vi fortsat oplever, at ledigheden i hovedstaden falder mere end i resten af landet.

Så også den dagsorden er ændret grundlæggende. Ikke fordi vi er færdige, men dagsordenen er ændret grundlæggende.

Forbedringen af kommunens økonomi ses tydeligt på vores gæld, som er blevet markant reduceret med det resultat, at vores renteudgifter er faldet med godt 300 mill. kr. Det tal svarer lige nøjagtigt til de penge, vi i år har til en forbedring af vores service, eller sagt med andre ord, de foregående års nedbringelse af gæld har givet økonomisk råderum til serviceforbedringer og til nye investeringer i fremtiden.

Den linie skal vi fortsætte, det skal vi gøre på mangfoldige områder. Vi skal gøre det, når vi er i gang med planlægningen forskellige steder i byen. Vi skal være rede til de nye investeringer, vi skal i god tid sætte midler af til at planlægge og projektere, til at bygge skoler og institutioner, ældreinstitutioner, offentlig service, idrætsanlæg osv.

Kun ved at satse på en alsidig byudvikling kan vi være en troværdig partner for dem, der i bred forstand ønsker at investere i de nye byområder, de der ønsker at investere i vores by.

Jeg skal ikke gå i detaljer med temaerne i min mundtlige tale, den tale, som er omdelt, og den tale, der uddeles, er mere omfattende end de, jeg vil holde her, og jeg tror også, andre ordfører vil gøre noget lignende. Det er ud fra den

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 16. august 2001**

betragtning, at selv om man siger, man holder korte taler, så bliver de ganske lange alligevel, og det vil forsamlingen konstatere, når jeg er færdig med min afkortede tale her, så er den længere, ikke af cubanske længder, men den er længere trods alt end det en kort afkortet tale kunne være udtryk for.

Jeg tror, og det er bare nogle stikord på et par af de temaer, som jeg nævner i den skriftlige udgave af min tale, jeg har netop nævnt beskæftigelsen. Vi skal videre med at nedbringe arbejdsløsheden, og jeg tror, vi, der i dag ikke beskæftiger os og tror, at arbejdsløsheden er der som problem, kan blive meget, meget klogere i løbet af ganske få år, hvis hjulene svinger igen, og hvis vi ikke er ekstremt opmærksomme på det.

Derfor tror jeg, det er så afgørende, at vi på beskæftigelsesområdet nu gør en kraftanstrengelse for at få de ledige unge i gang, de ledige unge i gang med uddannelse og et arbejde nu, så vi ikke taber en del af en generation på gulvet. Hvis vi ikke på nuværende tidspunkt, hvor der er så meget gang i hjulene, kan få flere i gang og gerne de sidste i gang med fornuftig beskæftigelse og uddannelse, ja, så bliver det svært, når kurverne begynder at knække den forkerte vej, hvad de jo gør på et tidspunkt, uanset besværgelser fra alle sider.

Jeg har i min skriftlige tale på en række områder redegjort for en række investeringer og indsatser på forskellige områder, markante forbedringer på daginstitutionspladsudbygningen, investeringer i bygninger, PC'ere på skoler, skoleudbygning, skolebyggerier, store kulturbyggerier, beslutning om udbygning af den kollektive trafik og de seneste beslutninger om nye og bedre boligområder.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 16. august 2001**

Så man kan sige på mange måder, at det, vi kaldte det nye København, det er en realitet på en ganske lang række markante felter.

Jeg kan sige i parentes, at jeg i dag har været til møde med det, man kalder goodwill-ambassadører, danskere bosiddende i udlandet, som har påtaget sig opgaver af frivillig karakter uden honorar, fordi de holder af byen og godt vil markere. Det er organisationsfolk, det er erhvervsfolk, som er ansat ude i det fremmede på forskellige leder. Der vil jeg sige, nu har jeg haft møder med dem igennem den sidste 12-årige periode én gang om året, og jeg har aldrig mærket en så stor opmærksomhed på alt det nye, der sker i København, som også har sat sig spor ude omkring i den store verden.

Vi har i vores politiske system, hvor ingen har flertal, kun kunnet opnå resultater ved forskellige flertal, ofte meget forskellige konstellationer igennem denne periode. Jeg vil godt kvittere for den ansvarlighed såvel politisk, økonomisk og socialt, der har været hos en lang, lang række partier i den periode, der er gået.

Der er masser at tage fat på fortsat i arbejdet med at gøre byen endnu bedre. Vi skal sikre os, at vi ikke efterlader nogen på perronen, når toget kører, eller når metroen kører næste år, at vi sikrer, at vi har alle med, det er vores forpligtelse at sikre, at alle er med på toget, når toget forlader perronen.

Jeg ved godt, der var nogle, der havde den ønsketænkning i den sammenhæng der, men det lykkedes sådan set ikke.

I det budgetforslag, vi nu skal behandle i forhold til de målsætninger, vi nu skal i gang med at drøfte partierne imellem, gælder det om at sikre, at vi anvender de penge, vi

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 16. august 2001**

har til rådighed på den bedst mulige måde i forhold til københavnerne.

Vi har gode betingelser for en indsats nu med det økonomiske råderum, der er. Bruger vi de 303 mill. kr., ikke mindre, 303 mill. kr. der er til rådighed i puljen til forbedringer, så kan vi i København præstere en vækst på 2,2 pct., hvor den gennemsnitlige realvækst i resten af landet vurderes at blive på 1,6 pct.

Hvis vi ikke er i stand til at bruge de penge på en ordentlig måde og på en fremadrettet måde og samtidig formå at forstå, at der rent faktisk er et betydeligt råderum, så vil jeg godt sige, så tror jeg ikke, at ret mange af os, uanset hvor lang tidshorisont, vi har på vores politiske virke, vil komme til at opleve en situation, der ligner den her.

Jeg tror, det er afgørende, at vi på de centrale områder giver os råderum til at arbejde med de store velfærdsområder, så København bliver en tryk by at være i, en tryk by at bo i, også for de borgere, som i kortere eller længere tid har behov for en særlig indsats fra fællesskabet, har behov for en særlig hjælp og støtte.

Samtidig har vi råd til og får råd til at have råderum til at satse på investeringer i fremtiden, så København bliver attraktiv for brede befolkningsgrupper, de der lægger vægt på gode kommunale tilbud i institutioner, i skoler, i idræts- og kulturliv og en ordentlig service, når de er i kontakt med kommunen.

Vi ved, at børnepasning ligesom boligudbuddet er en af de helt centrale faktorer, når vi skal fastholde og tiltrække borgere til byen.

På daginstitutionsområdet er der afsat en betydelig sum til fortsat udbygning i budgettet, som det ligger på nuværende

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 16. august 2001**

tidspunkt. Udfordringen er, og det behøver man ikke være særlig opmærksom på, når man bevæger sig rundt i byen, eller man ser på medierne, at udfordringen er at finde plads til nye institutioner. Udfordringen er at komme i dialog med forældre, at komme i dialog med medarbejdere, at komme i dialog med borgere i byen og finde nye gerne utraditionelle og avancerede placeringsmuligheder for nye institutioner. Vi har brug for dem og vi har også penge til dem.

Så vil jeg også godt her kvittere for udspillene og senest regeringens udspil om barselsorlov i den sammenhæng, som er en håndsrækning også til københavnske børnefamilier. Det er vigtigt, at vi over en bred kam hjælper børnefamilierne både med kommunale og med statslige initiativer. Jeg håber derfor, at vi som resultat af de kommende finanslovforhandlinger vil se regeringens udspil gennemført, også gerne i sammenhæng med den indsats, som vi over en bred front har i gang.

På skoleområdet investerer vi betydelige i udbygning og renovering, det er godt. Jeg synes ikke, at alle dele i Uddannelses- og Ungdomsudvalgets budgetforslag peger i den rigtige retning. Spareforslagene, og særligt dem, der er rettet direkte mod eleverne, bør vi tage op i budgetforhandlingerne, så vi kan få taget dem af bordet.

Mens antallet af børn stiger i København, så falder antallet af ældre. Det er besluttet, at der af den grund ikke yderligere skal lukkes plejeboliger.

Men vi vil mere, Borgerrepræsentationen har besluttet en ventetidsgaranti. I budgetforhandlingerne skal vi derfor arbejde på, at de ældre maksimalt skal vente 4 uger på en plejebolig.

Der er bygget nye plejeboliger, der er bygget aflastningsboliger, der er oprettet akutstuepladser, der er

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 16. august 2001**

etableret demenshus, og der etableres også valgmuligheder på hjemmeplejeområdet.

Vi har mange gange, siden regnskabsunderskuddet kom frem i det tidlige forår 2000, behandlet spørgsmål og behandlet indstillinger om ældreområdet. Det har ikke været nemt at finde de rigtige løsninger.

Men jeg vil også godt sige, at det fremgår klart af de seneste ugers historier, at vi i hvert fald ikke er kommet i mål endnu.

Lad det være sagt med det samme. Jeg kan ikke acceptere, at vores ældreomsorg ikke fungerer. De ældre har i et langt liv boet og arbejdet i København, de har betalt deres skat, og nu har de i deres alderdom et berettiget krav på, at vi går ind og hjælper dem med den pleje og den omsorg, de har behov for. (tilråb). Det er det korteste indlæg, der er holdt her endnu.

Der må derfor ikke være eksempler på, at ældre borgere i København ikke har fået hjælp til deres rengøring i flere måneder, når de har fået lovning på rengøring hver 14. dag.

Sundhedsforvaltningen har en række store udviklingsprojekter i gang, og det er tydeligt, at der er behov for, at de bliver ført igennem, så vi kan se de ønskede effekter i driften.

Vi har et stort behov for at få skabt ro i forvaltningen, ro om forvaltningen, så det store personale kan koncentrere sig om at få disse udviklingsprojekter bragt i mål.

Borgerne har også krav på og et behov for, at der bliver ro. De bliver i disse tider udsat for mange ændringer, og det kan vi ikke byde dem over længere tid.

Den megen negative omtale gør også, at vores ældre bliver utrygge overfor, om de nu får den hjælp, de har behov for.

For at få genskabt roen kan det dog være nødvendigt at justere lidt på nogle af projekterne, det at udmåle tid kan

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 16. august 2001**

være udtryk for en god åbenhed. Det kræver selvfølgelig, at man er præcis med at udmåle hjælpen til borgerne, så den afspejler deres individuelle behov. Men vi må ikke komme i en situation, hvor vi får omsorg på minutter, vi skal have tid til omsorg uden at sætte omsorg på tid.

Der er ingen tvivl om at vi skal have et godkendt, et veldefineret og et klart serviceniveau, og det må også godt være et niveau, som vi kan være bekendt.

Jeg er faktisk enig med de kritiske røster, der har været fremme om, at det ikke er værdigt kun at få vasket tøj hver 4. uge, det bør vi kunne gøre bedre. Det samme gælder for rengøringen, hvor tilbagemeldingen fra bl.a. ældrerådene viser et behov for en forbedret service.

Jeg vil ikke sætte kroner på nu, og det er jo ikke et område, hvor vi ikke har tilført midler de seneste år, men der skal prioriteres flere midler til ældreområdet. Vi skal samtidig sikre os, at de ekstra midler bliver administreret på så god en måde som muligt til gavn for borgerne. Vi skal meget hurtigt have en hjemmepleje, som vi igen kan være stolte af, så stolte, at vi godt tør lade os kigge i kortene for alvor.

En måde at gøre det på er at øge tilsynet og klageadgangen. En anden måde er at sammenligne os med andre kommuner og internt i kommunen, så vi kan finde de steder, hvor vi kan lære af andre. Det kunne f.eks. dreje sig om at få så høj en ansigt til ansigt tid som overhovedet muligt.

Vi taler på mange måder om svage ældre, ældre som kan have svært ved at sætte sig op imod systemet, hvis de er utilfredse. Jeg vil derfor foreslå, at vi udnævner en ældreombudsmand i Københavns Kommune, en vagthund om man vil,

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 16. august 2001**

der kan være de ældres garant for, at kommunen hele tiden gør sit bedste for at leve op til borgernes krav og forventninger.

Jeg synes, at vi skal drøfte mulighederne for at etablere en sådan uafhængig funktion for hele det kommunale område med det formål at styrke dialogen mellem borgerne og kommunen og sikre, at borgerne og ikke mindst de ældres tilbagemeldinger på kommunens service bliver hørt og brugt.

Kritik og dårlig pleje kan på den måde blive opsamlet og rettet til, inden det vokser sig til noget stort. Jeg håber derfor, at vi inden for relativt kort tid, kan udarbejde et konkret forslag til etablering af en sådan uafhængig og uvildig rådgivning i kommunen, som vi herefter kan drøfte interesserede imellem.

Så tror jeg også, det er vigtigt at overveje en lang række af de ting, som man drøfter nogle partier imellem i øjeblikket på ældreområdet, og jeg vil være meget lydhør også i de kommende forhandlinger. Jeg vil bare som idé nævne, at man også på hjemmeplejeområdet kunne tænke i baner af bruger- og pårørenderåd, også i baner, hvor man inddrog medarbejderne på en mere direkte måde, end tilfældet er i dag.

Jeg tror, at bruger- og pårørenderåd kunne bidrage til dels at varetage klienternes interesser, dels inddrages ved fastlæggelse af retningslinier for den daglige pleje og omsorgsindsats. Vi kender konstruktionerne flere steder fra på andre områder, og de bør også kunne fungere på dette område.

Jeg tror, vi samlet set på ældreområdet har en stor opgave foran os både i de kommende forhandlinger, men ikke alene i de kommende forhandlinger. Det her er jo ikke bare noget med nogle få knips og nogle enkelte avisoverskrifter eller 30 sekunder på en tv-kanal og heller ikke alene om xx antal mill.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 16. august 2001**

kr. Men det er afgørende, at vi finder løsninger, så de ældre københavnere hurtigt kan se nogle resultater, for det er jo trods alt dem, det drejer sig om.

Om HS vil jeg sige, at HS er en tungtvejende faktor i Københavns Kommunes økonomi. Jeg er af den opfattelse, at de parter, der overtager en stadigt større del af det store sygehusvæsens finansiering, nemlig kommunerne, i den kommende tid skal have en større opmærksomhed på, at de penge, som vi bevilger, ledsages af klart formulerede politiske krav, klart formulerede ønsker og prioriteringer.

Hele det store sundhedsområde er helt berettiget i borgernes fokus. Fungerer det ikke godt nok, så er det jo os, der er de ansvarlige. Vi skal tættere på området, vi skal tættere med vores politiske prioriteringer for at sikre os, at pengene kommer patienterne og de pårørende til gode.

I regeringsaftalen er defineret en række indsatsområder. De områder skal naturligvis have prioriteret, ikke fordi vi har lovet regeringen det, men fordi vi skylder det i forbindelse med en forbedring af sygehusbetjeningen i vores område.

Jeg skal komme med et par få betragtninger om et par temaer fra den skriftlige del af min tale. Jeg tror, det er afgørende, og det, der er temaet om idrætten, at idrætten skal være mere central i den københavns hverdag. Al erfaring viser, at idræt spiller en betydelig rolle, en vigtig rolle ikke alene for folkesundheden, men også som brobygger mellem forskellige grupper og på tværs af generationer.

Vi skal derfor sikre en langt større sammenhæng mellem de steder, hvor folk bor, og hvor de kan dyrke idræt.

Når der skal skaffes flest mulige idrætsfaciliteter i en tæt bebygget storby som København, ja så er det oplagt at udnytte de faciliteter, vi på anden måde har i forvejen på skoler,

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 16. august 2001**

gymnasier osv. endnu bedre. Derfor bør vi inden for et halvt års tid få udarbejdet et klart forslag for hver enkelt skole og gymnasium til, hvordan de eksisterende idrætsfaciliteter kan udnyttes bedre efter endt skoledag.

Så skal vi fortsætte arbejdet med at renovere idrætsanlæg, og der tænker jeg på de anlæg, som bruges af de almindelige idrætsudøvere.

Når vi også i år efter min opfattelse bør afsætte en pulje til reovering af eksisterende idrætsanlæg, så tænker jeg på de anlæg, som bruges af de almindelige idrætsudøvere.

Vi skal finde nye modeller til finansiering af de anlæg, der primært bruges af halv- og helprofessionelle idrætsklubber og fodboldklubber. I den sammenhæng vil jeg sige, at jeg vil ikke være bleg for også nye og spændende initiativer på den front, som kan bidrage til at lette presset og frigøre ressourcer til andre områder.

Også det synes jeg vi skal drøfte og bruge lejligheden til at drøfte i de kommende forhandlinger.

Det er min klare opfattelse, at vi ikke skal slippe vores ansvar for idrætten på nuværende tidspunkt, det skal vi sådan set slet ikke på noget tidspunkt. Den nye organisering, der skal på plads i disse uger, i disse måneder, skal have et ordentlig rygstød fra vores side. Det gør vi ved at gøre noget ved de problemer, som idrætten selv påpeger som de væsentligste.

Jeg skal bare om den kollektive trafik, som også udgør et afsnit i min skriftlige tale, om den sige, at den kollektive trafik taber terræn, og det er betænkeligt, fordi vi er nødt til at have et reelt alternativ til privatbilen, hvis ikke trængslen i byens gader skal blive ulidelig. Erfaringer andre

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 16. august 2001**

steder fra har vi set rigeligt af, erfaringer og en dagligdag, som vi ikke ønsker her i vores by.

Samtidig med skal vi være opmærksomme på, at et af de meget store konkurrenceparametre i forhold til den kollektive trafik jo er cyklen, og dermed betyder cyklen på samme måde som afvikling af den nødvendige biltrafik naturligvis en ganske stor ting i en samlet afvikling af trafikken i de kommende år.

Jeg tror, vi på flere områder trafikalt, som det fremgår af den skriftlige tale, bør tænke i andre og nye løsninger. Vi er nødt til at bruge fantasien, og jeg forventer, at også ophævelse af spærretiden for pensionister som nævnt i den skriftlige tale kan komme til at indgå i debatten i den kommende tid.

Må jeg så sige, at vi bringer serviceydelserne på en række områder tættere på borgerne i disse år, selvbetjeningsydelser på kommunens hjemmeside, og servicecentre er udtryk for sådanne tilbud.

Jeg har tidligere i min tale været inde på den dialog mellem bystyre og borgere, som efter min opfattelse er så vigtig, hvis vi skal udvikle byen i den retning, som vi gerne vil, og som jeg tror, langt hovedparten af københavnernes vil, og hvis vi skal give den service, som borgerne reelt ønsker.

Københavnernes sagde sidste år nej til bydelråd, det nej var ikke et nej til dialog om kommunens servicetilbud, det var ikke et nej til nærdemokrati, det viser de erfaringer, der er opsamlet i løbet af bydelsforsøget. Det viser også den levende debat, der på mange måder er rundt omkring i byen.

Men københavnernes engagerer sig på en anden måde, end vi tidligere har været vant til, nemlig i den hverdagspolitik, der orienterer sig om det nære, det lokale og det konkrete hverdagsliv, som f.eks. børnepasning, hjemmehjælp, pakker,

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 16. august 2001**

pladser, veje og andre nære ting, de ting som også bliver en central del af debatten her i aften og i den kommende tid.

Jeg tror på mange måder, at de fremgangsrige kvarterløftprojekter i byen er et godt og et stærkt eksempel på, at udviklingen af by og service kan håndteres og løses som hverdagspolitik.

Der er for mig ingen tvivl om, at vi i de kommende år, og det er både i år, og det er næste år, må tage fat på at diskutere både med os selv og med hinanden, hvordan vi får styrket dialogen mellem politikere og medarbejdere og borgere i denne by.

Jeg synes, vi på mange måder har et udmærket udgangspunkt, et udmærket afsæt i det værdigrundlag, vi vedtog for 2 år siden. Et værdigrundlag det har jeg det sådan med, at det bør man med mellemrum tilpasse til den virkelighed, vi lever i og de visioner, vi har. Det er jo ikke stentavler, der er kommet ned til os andetsteds fra.

Jeg synes, det er en udmærket idé at kigge på værdigrundlaget, se det efter i sømmene, ikke mindst fordi vores mange medarbejdere i kommunen har trukket et stort læs i forbindelse med realiseringen af de nye forhold i København. En diskussion om værdigrundlaget er også en diskussion om vores personalepolitik, ikke mindst vores udfordringer med hensyn til efteruddannelse og opkvalificering af medarbejdere.

Så lad os få sat en proces i gang, så den nye Borgerrepræsentation får mulighed for at tilpasse værdigrundlaget i dialog med borgere, med brugere og med medarbejdere.

Vi er på mange måder, både når det gælder IT-området, på skoleområdet og planlægningsområdet, i front, og det kunne være utroligt spændende at høre københavnernes bud på den

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 16. august 2001**

demokratiske fornyelse, som er på dagsordenen mange steder i disse år. Jeg forestiller mig, at vi i København, hvis vi gør os umage, har muligheden for at give et bud på, hvordan demokrati og nærdemokrati, offentlig forvaltning og serviceudvikling kan se ud her i det nye århundredes første årti og vise i praksis, at det kan fungere i en by som København.

Nu skal vi i gang med at behandle, og vi skal i gang med at vedtage det budget, som den nye Borgerrepræsentation skal arbejde med i 2002. Jeg ser frem til gode og til konstruktive diskussioner med alle her i forsamlingen, diskussioner, som skal føre frem til det eller de flertal, der skal stå bag budgettet for 2002.

Budgetforhandlinger og budgetvedtagelse er jo på mange måder et sandhedens øjeblik i politik. Det er ved den lejlighed, at ønsker og realiteter skal vejes af mod hinanden, og det er trods det tørre udseende budgettet, der på mange måder afgør, hvordan københavnernes vilkår og forhold skal udvikle sig i det kommende år og i årene, der kommer efter.

Så jeg håber meget, at vi i fællesskab kan vise den ansvarlighed, der skal til, også en ansvarlighed som rækker forbi og ved siden af den valgkamp, som de fleste af os skal ud i her til efteråret. Det ville være lidt ærgerligt, hvis usaglig og en negativ valgkamp skulle gå hen og blive finalen på 4 års arbejde, der for manges vedkommende, måske vil jeg næsten sige for alles vedkommende, har ført til samlet set en fremgang i byen, som jeg tror, man skal mange perioder tilbage for at finde sin lige.

Jeg tror, vi på mange måder kan bidrage til at udvikle det nye København de kommende år. Jeg tror, det er afgørende, at den ansvarlige politik bliver holdt fast, kun den kan give os

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 16. august 2001**

de muligheder, som skal til, for at vi i fællesskab kan udnytte den sammen med byens borgere.

Så jeg håber på gode og konstruktive forhandlinger i den kommende tid om budgettet for 2002 og indbyder alle til drøftelser herom også i forlængelse af mine meldinger i mandags på budgetordførermødet. (Tilråb fra Lars Hutters).

2. næstformand (**Bente Frost**): Så Lars Hutters.

Lars Engberg (**A**): Det ny København er en realitet. Nu skal arbejdet gøres færdig med at forbedre vores velfærd. Det er nu vi skal holde fast, hvis de gode muligheder for fortsat fremgang skal omsættes i realiteter.

København har udviklet sig til en stærk by, en by med orden i økonomien, gang i investeringerne og plads til øget velfærd for københavnernes. Bare gennem de sidste 5 år har København oplevet en vækst, hvor der gennemføres byggerier, hvor mange er kommet i beskæftigelse, og hvor den kommunale service er forbedret for mange hundrede millioner kroner.

Ørestaden er ikke længere blot et projekt på tegnebrættet. En hel ny bydel er ved at rejse sig sten for sten, boremaskinerne er ved at være færdige, så den nye metro snart kan tages i brug, og Københavns havnefront har rejst sig med nye bygninger og kulturinstitutioner.

Øresundsforbindelsen er trods rygterne om det modsatte en klar succes. Samfærdsel er andet end transport via private biler, selv om enhver af os godt kunne ønske sig lavere biltakster. Togforbindelsen har flere passagerer end forventet, og partnerskabet mellem København og Malmø er ved at tage konkret form, sådan at regionen bliver et slagkraftigt vækstcenter i Europa.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 16. august 2001**

Så grundlaget er skabt for øget velfærd og velstand i vores by.

Vi har nu i København i snart nogle år kunnet forbedre velfærden for københavnernes gennem det årlige budget. I modsætning til tidligere har budgetvedtagelsen indebåret, at næste års budget har givet mere velfærd til københavnernes end indeværende års budget.

Selv om budgetterne også har rummet besparelser, som er naturlige og nødvendige, hvis en stor organisation skal trimmes og løbende tilpasses, og de nødvendige omprioriteringer udføres, selv om der altså har været besparelser, så har det alligevel været muligt at fordele endnu større beløb til områder med behov herfor.

Budgetvedtagelsen handler derfor om, hvilke områder der skal tilgodeses med bedre velfærd. Inden jeg kommer til det, lad mig så omtale nogle hovedoverskrifter, som angiver den retning, som vi i Socialdemokratiet synes, vi skal have for disse forbedringer.

Den første hovedoverskrift er, at vi skal fastholde flere af de københavnere, som i dag flytter ud af byen. Vi har som bekendt alt for mange små boliger, vi mangler familieboliger, og vi mangler også boliger til unge. Men først og fremmest: vi mangler boliger, boliger og atter boliger.

Boligbyggeriet er næsten gået i stå, og dermed fastfryses den mobilitet, som bl.a. sikrer, at de små 1½-værelses og 2-værelses lejligheder er til rådighed for især de unge. Mobiliteten er næsten væk, og det giver det sørgelige resultat, som vi ser i disse uger med mangel på boliger f.eks. til de mange unge, som håbefuldt starter på en uddannelse i København.

Vi har jo givet hinanden håndslag på, at vi vil bygge boliger til unge bl.a. i Ørestaden, og det er fint nok, og vi

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 16. august 2001**

gør det også. Men skal vi virkelig hjælpe de unge, så skal mobiliteten på boligmarkedet øges til det tidligere niveau, sådan at de små lejligheder overhovedet bliver ledige. Det sker også ved byggeri af familieboliger, og få år senere har de unge jo brug for familieboligerne, når de stifter familie og gerne vil blive boende i København.

Vi skal ikke, som Ballerup Kommune har gjort det, vi skal ikke forfalde til at stille os tilfreds med at kunne tilbyde boliger til vores egne unge, dem der er vokset op i København. Det gør vi jo allerede.

De unge vil gerne bo i København, og det må vi jo bedre end så mange andre have den allerstørste sympati med og forståelse for. Men alene magter vi ikke opgaven at løse de unges boligproblem, omegnskommunerne må også gøre deres til at løse det fælles problem.

Men altså flere boliger med hovedvægt på familieboliger - også af hensyn til de unge, så kan vi fastholde flere københavnere, som ellers flytter ud.

Den anden hovedoverskrift, København skal være en bæredygtig by. Vi ønsker en bæredygtig udvikling med orden i økonomien og med vækst og udvikling, fordi det skaber aktivitet og beskæftigelse til københavnere og dermed økonomiske muligheder for bedre service. Og væksten skal rumme kvalitet og økologi, fordi København fortsat skal være en rar by at bo i.

En bæredygtig udvikling handler om at finde en forsvarlig balance mellem på den ene side vores ønske om økonomisk vækst og fremgang og på den anden side vores udnyttelse af naturens ressourcer.

København er Europas miljøhovedstad, og det forpligter. Det skal være nemt for den enkelte borger og for den enkelte husholdning at tænke og handle miljøbevidst.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 16. august 2001**

Kildesortering og genbrug af affald skal være let tilgængelig for alle husstande i København. Til en bæredygtig by hører også, at der etableres grønne områder, hvad enten det drejer sig om gårdsaneringer, flere træer langs gaderne eller bedre renholdelse af gaderne.

Den tredje hovedoverskrift, København skal være en rummelig by.

Vi ønsker en rummelig udvikling, hvor der er valgmuligheder og ordentlig service til københavnere. Der skal være plads til alle uanset baggrund, uanset eventuelle handicap og uanset etnisk herkomst.

Rummeligheden indebærer også, at der skal være plads til omstilling og forandring af den kommunale service. Nye aktiviteter skal udvikles, hvor der er behov for det. Men omvendt må aktiviteter afvikles, når der ikke længere er behov. Vi skal forandre byen, men der skal være tryghed i forandringen, for forandringen skal komme alle københavnere til gode.

En fjerde hovedoverskrift, Københavnerne skal have mere medbestemmelse.

Med nej'et til fortsættelse af bydelsrådene risikerer vi at stå i et nærdemokratisk tomrum, når bydelsforsøget udløber til 1. januar. Jeg skal ikke gentage debatten fra før sommerferien, hvor et flertal herinde sagde nej til at gå i gang med at udvikle en nærdemokratisk model. Så vi undgår nok ikke en pause mellem bydelsforsøgets ophør og igangsætning af nye former for nærdemokrati.

Det er vigtigt at vi inddrager det eksisterende og velfungerende brugerdemokrati i en nærdemokratisk udvikling, samtidig med at københavnernes ønske om en hel by med en ensartet service tilgodeses.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 16. august 2001**

Med disse 4 hovedoverskrifter, jeg kunne godt nævne nogle flere, men lad mig nu nøjes med dem som udgangspunkt eller som synsvinkel, hvad er det så for områder, som vi med den forbedrede økonomi i hånden, som vi har, skal forbedre velfærden på i år? Områder, som efter Socialdemokratiets opfattelse skal tilgodeses i lyset af de holdninger, jeg netop har nævnt.

Jeg skal ikke nævne dem alle, det må jo også bero på de forhandlinger, som vi nu skal i gang med efter førstebehandlingen i BR, men lad mig nævne de mest iøjnefaldende.

Der bliver stadig væk født mange børn i København og heldigvis for det. Byen runder den halve million indbyggere engang i løbet af kort tid, og en del af årsagen hertil er et stort fødselstal. Det stiller krav både kvantitativt og kvalitativt.

For Socialdemokratiet er det vigtigt, at vi fastholder børnepasningsgarantien og forbedrer den. Jeg tror ikke, der er nogen anden enkeltfaktor, der er så bestemmende for, om unge børnefamilier bliver boende i byen som lige præcis den. Det skulle da lige være, om der overhovedet er en bolig til rådighed for familien.

Vi lægger meget vægt på dette område med børnepasningen, og forældre skal kunne regne med, at der er en vuggestueplads, når barnet er 1 år og meget gerne før.

Vi ønsker børnepasningstilbud med vægt på kvalitet og alsidighed i den pædagogiske praksis. Vi ønsker institutioner med varieret åbningstid og størrelse, der er tilpasset børnefamiliernes forskellige behov, og som forældrene har

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 16. august 2001**

medbestemmelse på. Vi ønsker kort sagt, at der skal være valgmulighed mellem forskellige tilbud med kvalitet.

De store børneårgange er jo ikke noget nyt fænomen, så de er også nået op i skolealderen, og derfor skal skolerne også tilgodeses. Jeg skal ikke kaste mig ud i en auktion om, hvem der kan byde højest, men blot sige, at det er svært at forestille sig et budget for 2002, uden at der kommer yderligere forbedringer til skolerne. Når jeg siger yderligere forbedringer, så er det, fordi der jo allerede i det budget, der ligger, er en række forbedringer i forhold til sidste år.

Der er et efterslæb på udbygning af skolekapaciteten, det er der ingen tvivl om, det må vi se på. Men vi har også et ønske om at råde bod på fortidens synder, hvor man sparede på den daglige drift. Det kan være undervisningsmidler, det kan være bygningsvedligeholdelse, det kan være vikardækning, jeg kunne nævne flere ting. Men jeg tror det er vigtigt, at vi ikke udelukkende fokuserer på de anlægsinvesteringer, som er så nødvendige, hvis vi skal holde trit med befolkningsudviklingen, men også på nogle enkelte punkter inden for driftsområdet.

Så skal vi ikke glemme IT. Socialdemokratiet ønsker, at de københavnske elever opnår et højt niveau i anvendelsen af IT, sådan at det hører med i skolens hverdag fra elevens dag 1 til brug for informationssøgning og formidling i undervisningen. Veluddannede københavnere er nok byens vigtigste ressource.

Så er der ikke nogen, der kan benægte, går jeg ud fra, at der er temmelig megen opmærksomhed på ældreområdet for tiden. Vi fik på budgetseminaret forleden dag præsenteret nogle nøgletal for ældreområdet, som dementerede ganske mange af de løse påstande, som pressen har været fyldt med i de seneste uger, og som også Christiansborg har reageret på.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 16. august 2001**

Men når det er sagt, så står tilbage et klart indtryk af, at ældreområdet er et område, vi skal have med i budgetforhandlingerne, sådan som vi i øvrigt har haft det de foregående år.

Et af de nøgletal hvor København er bagud i forhold til både Århus og landsgennemsnittet er, hvor mange timer den enkelte hjemmehjælpsmodtager får tildelt. Det svarer jo også meget godt til det indtryk, man får, når man taler med ældre.

Det kan også være at vi skal se på en intern forbedring af hjemmeplejen og den måde, den arbejder på. Meget kan måske opnås ved at se fordomsfrit på de indre linier og inddrage de faglige organisationer og andre med forstand på de dele i processen.

Lad mig sige med det samme, at vi nærer ikke den blinde tiltro til, at alle problemer bliver løst, bare man udliciterer. Vi er ikke håndsky over for udlicitering, vi har endda taget initiativ til at udforme regler for, hvordan en ordentlig udlicitering skal foregå for ikke at falde i den grøft, som mange borgerlige kommuner er faldet i, fordi udliciteringsønsket er mere præget af ideologi end af sund fornuft.

Vi ønsker i stedet en kundevalgsordning. Socialdemokratiets ældrepolitik bygger på respekten for den enkelte ældre, det er de ældres egne behov, der skal stå i centrum. Derfor går vi ind for valgmuligheder på ældreområdet, og det kræver, at hjemmehjælpen er fleksibel, så de ældre selv kan være med til at tilrettelægge hjemmehjælpen.

Også idrætsområdet har haft pressens bevågenhed. Historien er den samme som på mange andre områder, København har været fattig i mange år, nu har vi en økonomi, der sætter os i stand til at hale ind på efterslæbet. Sidste år fik idræts- og

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 16. august 2001**

kulturområdet et løft i budgettet, og det vil vi da gerne gentage i år.

Ofte kan vi med meget små midler opnå store virkninger. Se bare på, hvor meget fornøjelse folk har af den begrænsede investering, som vi foretog i en skøjtebane på Kgs. Nytorv. Men også på idrætsområdet er der et vedligeholdelsesproblem som resultat af mange års armod, og det vil vi gerne forhandle med andre partier om.

Vi kan uden tvivl opnå en betydelig udvidelse af mulighederne ved at etablere den portal over fritidsfaciliteter, som vi vedtog før sommerferien. Den vil også gøre et samarbejde mellem idrætten og skolerne om skolernes idrætsfaciliteter helt naturlig til glæde for københavnernes.

Der er mange andre områder, som kunne og burde nævnes, folkesundhedsplanen og det forebyggende sundhedsarbejde, kulturen, ungdomsuddannelserne, klubområdet, de hjemløse.

Lad mig slutte med at sige, at Den Socialdemokratiske Gruppe stiler mod en fast aftale og gerne et forlig om næste års budget. Vores erfaring er, at det er bedst for byen og dens indbyggere, og det er vel, hvad folk forventer ikke mindst i et valgår.

Vi vil også gerne være færdige bare nogle få timer, måske endda dage, tidligere, end vi var færdige sidste år, så vi er parat til forhandlinger med det samme. Vi ser frem til, at alle partierne bidrager konstruktivt i de kommende forhandlinger.

Borgmester **Søren Pind**: For nogle år siden talte man i England om et såkaldt rædselsår. Det var den engelske dronnings egen betegnelse for et stormomsust år for den

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 16. august 2001**

engelske kongefamilie eller firmaet, som de kalder sig derovre.

Jeg ved ikke, om begrebet "rædselsfuldt år" vækker genklang nogen steder i Borgerrepræsentationen, men skulle det være nogen steder, så burde det være i det kongelige københavnske Socialdemokrati eller "det store parti", som man selvbevidst kalder sig.

I stedet har lederen af Socialdemokratiet, og det er, hvor gerne han end ønsker at lægge det ansvar fra sig, Jens Kramer Mikkelsen, holdt en tale om, hvor godt alting går i København.

Og hvem er jeg egentlig at kritisere ham for de punkter, han har valgt ud. For først og fremmest er det jo punkter, som blev sikret ved denne valgperiodes begyndelse, punkter omkring kommunens økonomi og ikke mindst omkring den planmæssige udvikling af byen.

De bedste år i den tid, den socialdemokratiske leder har været overborgmester, tror jeg var udtrykket, 12 år er lang tid, og som sagt så vil jeg nødig anfægte den del af overborgmesterens tale, der handler om kulisserne for byen, den erhvervmæssige udvikling, det øgede befolkningstal. Vi er også selv stolte af det bidrag, vi har ydet til det.

Men samtidig har vi i stigende grad set, at 12 år måske er for lang tid. I hvert fald stikker den socialdemokratiske leder om ikke hovedet i busken så ned i Metroen. Eller også klatrer han op i kraner, højt op over byen, mens han koketterer med ligheden mellem kraner og Kramer.

Socialdemokratiets leder burde nok overveje at klatre op fra hullet i jorden eller klatre ned fra de højere luftlag for at komme i øjenhøjde med københavnerne. Jeg tror nok, det er "det store partis" eget udtryk, "Komme i øjenhøjde".

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 16. august 2001**

Spørgsmålet er, om det over hovedet er muligt. Efter 12 år har man måske mistet jordforbindelsen og kontakten til de helt almindelige mennesker, der udgør København.

Taktikken hidtil har i hvert fald været at lægge så meget afstand som muligt til alt, hvad hans parti har gjort, og opholde sig langt væk fra, hvad der egentlig optager københavnernes. de daglige problemer med hjemmehjælp, med ældresektoren i det hele taget, med børnepasningen, med skolegang og med sundheden. Det kan nemlig gøres bedre.

Det er nemmere at se ud over København fra toppen af en kran eller se de arkæologiske rester fra Københavns undergrund og så glemme alt om problemerne.

Jeg ved, Socialdemokratiets leder gør en dyd ud af at sige, at man skal huske, hvor man kommer fra og opføre sig ordentligt. Spørgsmålet er, om det stadig er et pejlemærke for Socialdemokratiet. Spørgsmålet er, om sigtet for at bestyre så meget magt i så stor en by ikke er gledet Socialdemokratiet af hænde. Spørgsmålet er, om man overhovedet selv ved, hvad man vil, og om hukommelsen stadig er til at huske, hvor man egentlig kommer fra.

Det gør naturligvis denne budgetsituation speciel særligt set i lyset af, at københavnernes om 3 måneder skal til valgurnerne for at afgøre, hvilken retning byen skal gå i de næste fire år.

Jeg er helt sikker på, at der nu er nogle, der sidder og undrer sig over, at der anvendes så hård en tone i denne debat særligt fra Venstres side.

Venstre har nemlig konstant vedkendt sig viljen til at samarbejde, den vedkender Venstre sig fortsat. Det viser to budgetforlig i denne valgperiode da også.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 16. august 2001**

Men vi har dårlige oplevelser i bagagen. Vi føler os uhæderligt behandlet, vi føler, at Socialdemokratiet i vidt omfang løber fra sin ledende rolle, hver eneste gang der er problemer.

Senest - og det er vel den egentlige grund til min vrede - har man kunne læse en sandhedsforvridende artikel på Socialdemokratiets hjemmeside. For dem, der ikke har kunnet finde adressen, skal jeg fortælle denne forsamling, at fusionen mellem person og parti nu er komplet. Den hedder kramer2001.dk

Her kan man under overskriften, "Venstre ville nedlægge plejehjemspladser", læse følgende om budgetforhandlingerne i 1999:

"Under forhandlingerne om budget 1999 var det helt afgørende for Venstres deltagelse i budgetforliget, at der blev lukket plejehjemspladser i takt med det faldende ældretal i København. Der skulle frigøres ressourcer til skattelettelse og gældsnedbringelse".

Det er sørgeligt, at vi nu er nået så langt ud i københavnsk politik, at løgn også skal være en del af vores daglige arbejde. At løggen kommer fra byens førende parti, bærer Socialdemokratiets leders navn, gør ikke sagen nemmere. Det er altså, hvad Kramer 2001 har at tilbyde.

For det første var skattelettelse ikke en del af VKR-partiernes oplæg. For det andet var det på ingen måder afgørende for Venstre at lukke plejehjem, overhovedet ikke. Rent faktisk var det noget, vi blev præsenteret for af Socialdemokratiet, da vi forhandlede. Ingen har ivret mere end netop dette parti for, at disse lukninger skulle finde sted.

Og forelagt de tal, Socialdemokratiet vel først og fremmest, og jeg siger vel, først og fremmest har ansvaret for, al den

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 16. august 2001**

stund demografimodellerne blev udarbejdet i økonomiforvaltningen og i sundhedsforvaltningen, accepterede vi en omstilling. Ingen tvivl herom, men at fremstille sagen på den måde.

Vi oplevede lidt af det samme, da Socialdemokratiet spillede ud med en 6 pct.s besparelse på børnepasningsområdet, som VKR-partiernes indsats bestod i at reducere desværre kun til 4 pct.

Her oplevede vi også bagefter, at det nærmest stod alene som de borgerlige partiers ansvar, at besparelserne var blevet gennemført. Det er ikke et ordentligt klima at gennemføre aftaler i, det er ikke redeligt.

Naturligvis har Socialdemokratiet et behov for at påstå, at man ikke er ansvarlig for de fejltagelser og de demografital, som i dag, når de skal stå deres prøve, gang på gang taber sammenligningen med virkeligheden. Men at man ville gå så langt som til direkte at lyve om Venstre, havde jeg dog aldrig troet.

Det viser blot, at vi stadig har noget at lære om den magtbrynde og den magtarrogance, som udstråles i denne by. Heldigvis bliver lektien, for hver dag der går, stadig mindre belært af erfaringen.

Alligevel vil vi naturligvis gå til forhandling. Og vi vil igen i år gøre det i hvert fald sammen med Det Konservative Folkeparti og Det Radikale Venstre. Forhåbentlig kan kredsen gøres bredere. Det er vigtigt, at så mange som muligt står sammen om at presse netop Socialdemokratiet så meget som muligt med henblik på at føre en anstændig og ordentlig politik.

Det er svært at tale budget uden at tale hjemmepleje. Det er jo allerede til at forudse, at Socialdemokratiet i desperation

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 16. august 2001**

vil søge at overøse ældreområdet med penge. Helt uden mål og med vil man søge at stoppe millioner af kroner ned over den skandaleplagede sundhedsforvaltning.

Vores holdning er klar: Som landet ligger nu, er flere penge i sig selv ikke løsningen. Selv Ældresagens direktør, Bjarne Hastrup, har i adskillige medier tilkendegivet, at flere penge ikke er løsningen. Og hvad værre er, så har selvsamme organisation konstateret, at det i bund og grund er menneskesynet, den er gal med.

Det er naturligvis et problem for de partier, der i april måned hældte 35 mill. kr. ned i et sort hul og samtidig lagde et serviceniveau, der hed tøjvask en gang månedligt, rengøring hver 14. dag og bad en gang om ugen.

Det er så visionen for venstrefløjen og Socialdemokratiet. Jeg er enig med Hastrup, det er menneskesynet, den er gal med. Vi bliver nødt til at komme til bunds i denne sag og finde ud af, hvorfor Århus er så meget bedre end vi til at levere hjemmehjælp. Hvorfor? hver gang Århus aflyser én gang, så aflyser vi i København 50 gange. 50! Hvorfor Kommunernes Landsforening kan konkludere, at dette her kun er et problem i København.

Der må en ordentligt undersøgelse til af de forhold, og den må til nu. Denne bys ældre har krav på en ordentlig og anstændig behandling, og venstreorienteret og socialdemokratisk ideologi må ikke stå i vejen for det. Vi tror, en sådan undersøgelse vil vise, at der er behov for mere konkurrence på hjemmehjælpsområdet, at der er behov for udliciteringer, så vi kan sammenligne områderne. Det ønske nærer Venstre stærkt.

Også i fjor stillede Venstre spørgsmålstegn ved, om ældrepolitikken gik i den rigtige retning. Socialdemokratiet

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 16. august 2001**

vendte os ryggen og indgik forlig med venstrefløjten. Vi tror, årets forløb har givet os svar på vores spørgsmål.

I fjor lancerede vi i Venstre en kontrakt med København, fire konkrete løfter til Københavnerne, som de kan måle og veje os på. For erindringens skyld var de følgende:

På ældreområdet vil vi stadig følge og ønske forbedringer, hvor den enkelte ældres behov og prioriteringer kommer i centrum. Med kundevalgsordninger, frit valgsmønstre og udbud.

For folkeskolen, ja, det er jo sådan, at det er et af vore smertensbørn. Der er en central debat, Venstre mener bør rejses i Københavns Kommune, som er spørgsmålet om kvaliteten og ikke mindst offentlighedens kendskab til kvaliteten af den københavnske folkeskole.

Omkring børnepasning vil vi stadig væk have forældrenes mulighed for frit valg af børneinstitutioner, pædagoger og rammer. Vi vil stadig væk fokusere på, at børnepasningen skal sikres, for at denne by kan bevare de borgere, der ønsker at få og have børn i vores by.

Indsatsen er stor, men den er ikke stor nok. Der er stadig for lange ventelister. Vi håber, det kan lykkes at gøre noget ved problemstillingen i forhandlingerne.

Vort egentlige ønske i forhold til sundheden er et ønske om en omlægning af HS-systemet, så vi gør vores borgere til kunder, ikke klienter. Dvs. at vi får gjort kommunen eller helt præcis HS uafhængig af ejerskabet til hospitalerne.

At vi når den udvikling et skridt nærmere, hvor patienter på hospitaler kan stille krav som ethvert andet sted, hvor man er kunde og får det vigtigste redskab i hænderne i relation til serviceforbedringer. At man kan gå et andet sted hen, hvis man er utilfreds.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 16. august 2001**

Venstre ønsker fri mulighed for den enkelte til at få foretaget sin behandling på et offentligt eller et privat hospital. Venstre ønsker at få planøkonomien fjernet fra sundhedssektoren, og vi vil fortsat presse på, for at de kvalitetsforsøg, der er på sundhedsområdet, intensiveres, så patienterne på sygehusene ved, hvad de kan forvente.

Så meget om kontrakten med København. Afslutningsvis nogle ord om idrætten.

Der er i disse år megen diskussion af, hvordan man skal håndtere det kommunale engagement i idrætten. Venstre ønsker fri mulighed for den enkelte til at få foretaget sin behandling på et offentligt eller et privat hospital. Venstre ønsker at få planøkonomien fjernet fra sundhedssektoren. Og vi vil fortsat presse på for, at de kvalitetsforsøg, der er på sundhedsområdet, intensiveres, så patienter på sygehusene ved, hvad de kan forvente.

Så meget om kontrakt med København. Afslutningsvis nogle ord om idrætten

Der er i disse år megen diskussion af, hvordan man skal håndtere kommunalt engagement i idrætten. Når man ser ud over anlæggene, kan man se, at vedligeholdelsesstandarder er dårlig. Alt for længe har vi set forfald i faciliteterne. Men samtidig har der været flere - negative - holdningstilkendegivelser i relation til den professionelle sportsudøvelse i byen.

Lad det være sagt straks: Venstre går ind for et tæt samarbejde mellem byen og de, der kan levere den store inspiration og fællesskabsfølelse, der altid er ved storslåede bedrifter, overraskende sejre og drømmen om at skabe det ypperste. Vi ser amatører og den professionelle sportsmand som to sider af samme sag. Den ene kan ikke leve uden den anden.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 16. august 2001**

Hvis der ikke findes inspiration, vil også breddeidrætten dø. Vort håb er, at den kommende valgperiode og det kommende budgetår vil sikre en større forståelse de to verdener imellem end det, der hidtil har være tilfældet.

Er det hele så så sort i København? Er der grund til at tegne et sortsyn? Ikke i den forstand. Meget går såmænd godt. Også derfor har vi søgt at præge udviklingen. Men hvor rammerne og kulisserne for denne by er blevet omgærdet af nyt byggeri, flere mennesker, flere biler, mere velstand, ja så er det som om, forladtheden og ensomheden hos nogen er blevet endnu mere udtalt.

Vi har brug for en balance. For at vore systemer er til for den enkelte, ikke på trods og imod vore borgere. Vi skal gøre op med den københavnske bermudatrekant bestående af et magtarrogant Socialdemokrati, selvbevidste fagforeninger og uoverskueligt bureaukrati, der hindrer at vi sætter borgeren i centrum.

I denne tale har jeg end ikke nævnt, end ikke nævnt en lang række af de sager af underlødige karakter, der har ramt byen. Jeg vil også afholde mig fra det. De taler for sig selv i rigelig grad.

Københavnerne tror jeg også er mere optaget af, at vores udadrettede borgerservice skal fungere. Hjemmehjælpen, folkeskolen, børnepasningen og sygehusene, det kan gøres bedre. Jeg frygter imidlertid, at Socialdemokratiet ikke har evnen eller viljen til det.

Jeg har i denne tale talt principielt. Vi vil sædvanen tro sammen med Det Konservative Folkeparti og Det Radikale Venstre, senere fremlægge konkrete finansierede forslag til budgettet. Venstres øvrige ordførere vil sædvanen tro også fremkomme med evt. synspunkter på delområder på mandag.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 16. august 2001**

Pointen jeg har søgt at fremme er, at vel går ting godt i dag. men meget kan gøres bedre. Det kræver en omstilling, en omstilling jeg tvivler, Socialdemokratiet er i stand til at levere.

Vi vil alligevel gøre forsøget og vi vil naturligvis søge at medvirke til, at byen kan vedtage et budget.

Jens Johansen (F): Der er brug for et systemskifte i Københavns Kommune. Efter en årrække år med massiv borgerlig indflydelse på kommunens budgetter er det tiden at gøre op med den reaktionære politik, som har præget kommunen igennem hele denne valgperiode, hvor københavnerne har oplevet nedskæringer og privatiseringer af de kommunale opgaver.

Kommunehospitalet blev lukket, fordi partier her i borgerrepræsentationen svigtede deres valgløfter. Plejehjem blev lukket af de borgerlige partier og et Socialdemokrati, som valgte at gå til højre og placerede sig i lommen på de borgerlige reaktionære kræfter, hvis eneste svar på den aktuelle krise i kommunens ældreomsorg har været "privatiseringer, privatiseringer og atter privatiseringer."

Vi husker alle sammen, hvordan det samme flertal af socialdemokrater og borgerlige gennemførte en 4 pct.s besparelse på kommunens daginstitutioner, selv om kommunen havde råd til at lade være.

Det skal være slut med de nedskæringer og privatiseringer, som har kendetegnet den borgerlige politik, som Socialdemokratiet og Venstre i fællesskab har ført.

Københavnerne er ikke optaget af de prestigeprojekter, som har præget det politiske flertal på rådhuset igennem denne valgperiode: prestigebyggeriet på havnen, som skygger for

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 16. august 2001**

Islands Brygges rekreative områder, eller af, om der kommer et nyt storcenter i Ørestaden.

Nej, almindelige mennesker forventer, at kommunen yder en ordentlig service, en god ældrepleje og en plads på et plejehjem til dem, der har brug for det og ønsker det, gode, sunde daginstitutioner, som kan stimulere børnene under deres opvækst, kvalitetspræget undervisning med ordentlige undervisningsmidler i sunde, gode skoler, som ikke er nedslidte eller ligner noget fra det tidligere Østtyskland, det der var.

I SF vil vi et systemskifte, vi vil forandring og genopretning. SF vil have indflydelse, for vi mener, at det gør en forskel, når SF er med til at præge kommunens politik for de ældre, for børnefamilierne, for de svage og udstødte grupper og for miljøet i hovedstaden. De fortjener bedre.

SF vil lave budget i år med partier, som sammen med os vil være med til at rette op på misrøgt og nedskæringer. Vi trænger til et systemskifte, det fortjener københavnernes.

København er en by i vækst, og denne vækst skal udnyttes til at skabe forbedringer og til at lægge en ny kurs for kommunens politik til gavn for de ældre, for børnefamilierne og udstødte grupper og på en lang række områder, som under det borgerlige styre har sejlet og er blevet misrøgtet.

Væksten indebærer, at kommunens økonomi igennem de seneste år er blevet stærkt forbedret, og de tider er forbi, da Københavns Kommune var fattig med de mange problemer, som det medførte.

Væksten betyder også, at københavnernes bliver flere. Der er flere, som ønsker at bo i København, og det indebærer igen, at der er brug for udbygning af den kommunale service og kommunens institutioner. København har igen muligheden for at

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 16. august 2001**

blive førende i landet, når det gælder kommunens service og den politik, som føres her på rådhuset.

Men væksten skaber også problemer og udfordringer, som rækker ud over det selvfølgeligelige, nemlig at der er brug for, at kommunen udviser sin service og bygger flere klasseværelser, opretter flere daginstitutionspladser og ansætter flere pædagoger og lærere til at møde de stigende behov.

Væksten indebærer bl.a., at københavnernes har fået flere biler, og de fylder i gadebilledet til gene for os, der tilhører det stort flertal, som ikke ejer en bil og heller ikke kunne drømme om at anskaffe en.

Man ser det om aftenen på brokvartererne. Her holder københavnernes mange nye biler parkeret på begge sider af sidegaderne til gene for cyklister og fodgængere, for de parkerede biler fylder i gaden. De mindsker trafiksikkerheden for de bløde trafikanter. De skaber barrierer, og de ødelægger miljøet i gaderne, som er vores alle sammens fælles rum.

Samtidig kan vi se en vækst i antallet af københavnere, som kører på cykel til og fra arbejde, og væksten er faktisk større en væksten i biltrafikken. Men selvom hver tredje københavnere nu cykler til arbejde, så er forholdene for cyklisterne trange og usikre, samtidig med at bilisterne fylder uacceptabelt meget på det fælles vejareal.

De mange parkerede biler skal væk fra gadearealet. SF er ikke af den opfattelse, at det skal være muligt for københavnernes at parkere foran egen gadedør som visse andre. Hvordan skulle det da også kunne lade sig gøre.

Gadearealet skal vindes tilbage til de bløde trafikanter og den kollektive trafik.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 16. august 2001**

Der skal laves flere og bredere cykelstier og busbaner, så de trafikale forhold for cyklister og passagerer i den kollektive trafik bliver stærkt forbedret.

Vejen dertil er bl.a. en sammenhængende parkeringspolitik i Københavns Kommune, hvor vi nu har to parkeringsordninger plus de private, som bestemt ikke er indrettet på at løse det problem, som væksten har skabt, nemlig at nogle københavnere har anskaffet sig bil til gene for de mange af os, som har valgt anden transport.

Livet er simpelt hen for kort til at bruge det på at sidde fast i trafikken. Det er der alligevel alt for mange, der gør hver dag i København. I myldretiden kører de gule HT-busser med sneglefart, og der er ikke mere plads på cykelstierne. Hvis København skal udvikle sig som storby, så kan det ikke nytte noget, at så mange mennesker sidder fast hver morgen og aften.

SF vil skabe plads til mere grøn trafik i København, bedre kollektiv trafik, og så skal cyklisterne forkæles.

Derfor ser SF positivt på arbejdet med, at metroen udvides med en Cityring, som iværksættes med forhandlingsresultatet med regeringen om budget 2002. Men SF vil videre, vi vil udbygge den kollektive trafik yderligere, indføre moderne sporvogne og udvide det samlede net af kollektiv trafik, så alle kan komme hurtigt og komfortabelt rundt i byen.

I SF kan vi ikke acceptere den reduktion i antallet af bustimer, som det er planlagt af HUR's forretningsudvalg og amtsborgmesteren med henvisning til, at metroen åbner. SF vil ikke acceptere forringelser i den kollektive trafik, som skal have et samlet løft, når nu vi åbner metroen, og ikke en forringelse, som der er lagt op til med HUR's budgetforslag.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 16. august 2001**

SF ønsker, at der i det kommende år udarbejdes en langsigtet plan for cykeltrafik. Cykler støjer ikke, de forurener ikke, og de bruger næsten ingen plads, det er en sund og fornuftig investering at opprioritere cykeltrafikken.

Cyklisterne skal forkæles, flere og bredere cykelstier, bedre parkeringsforhold også ved kommunens egne institutioner, bl.a. også her på vores eget Rådhus, hvor man må sige, at cykelparkeringsforholdene er under al kritik og trange og uacceptable. I forbindelse med nybyggeri, bedre trafikterminaler, hvor det er lettere at skifte mellem kollektiv transport og cykel eller bil.

I den forbindelse er det vigtigt, at der findes en ordentlig løsning ved Nørreport i stedet for det bilhelvede, der er lagt op til af et borgerligt-socialdemokratisk flertal af partierne i Bygge- og Teknikudvalget.

Trafikministeriet, HT, DSB og Ørestadsselskabet ønsker en løsning, som giver to spor på Nørrevoldgade. SF er enig med disse parter. Der skal laves en ordentlig terminalløsning, som tilgodeser passagererne fra den kollektive trafik ved Danmarks største terminal. Det er fuldstændig uacceptabelt det, som et flertal i Bygge- og Teknikudvalget har låst sig fast på. Det er faktisk dette flertal, som blokerer for en ordentlig løsning. SF vil tage dette spørgsmål op i de kommende forhandlinger.

SF vil begrænse den private biltrafik ved at indføre kørselsafgifter og ved en ny parkeringspolitik. Biltrafikken bliver ved med at vokse, hvis vi ikke griber ind, det skal kunne betale sig for pendlere at lade bilen stå eller skaffe sig af med den.

Der er flere, som gerne vil bo i København. Det har skabt et pres på boligmarkedet, som stort set er sandet til. I SF mener

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 16. august 2001**

vi, at den boligaftale, som vi og andre partier indgik i foråret, kan være med til at løse nogle af de boligproblemer, som københavnerne, især de mange nye, har. Men initiativerne i boligpakken er langt fra nok.

Igen i år ser vi, at mange unge, som begynder en uddannelse, ikke kan finde en bolig. Boligkøen er vokset yderligere i år, og de 1000 ungdomsboliger, som er resultatet af boligpakken, er langt fra nok til at løse de unges boligproblemer.

Derfor foreslår SF, at Københavns Kommune opfører 1000 nye ungdomsboliger om året i 5 år startende i 2002. SF ønsker en ungdomsboligplan, som kan skaffe boliger til de mange unge, som søger til byen for at få en uddannelse - gerne i samarbejde med de andre kommuner i HUR-området.

Uddannelsessøgende er en kommunaløkonomisk gevinst, det viser alle undersøgelser, som vores Økonomidirektorat har foretaget. Det kan betale sig at få unge - også dem under uddannelse - ind i vores boligområder. Dels betyder det noget for hverdagslivet og de sociale netværk i en bydel, at der er mange unge, se bare på Vesterbro, som blomstrer af samme grund, dels giver de unge et netto-overskud på kommunens økonomi.

Der er altså mange, gode grunde til at bygge boliger til de unge, og intet, som taler imod at gøre det.

Det samme gælder boliger til de mange enlige ældre, som ønsker at forlade de store boliger, som de har beboet i en menneskealder og flytte til noget mindre og måske mere velegnet. I SF forventer vi os meget af de mobilitetsfremmende initiativer, som skal iværksættes som et resultat af boligaftalen.

"Boliger til alle" betyder, at alle har ret til sunde, gode boliger, som de kan betale.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 16. august 2001**

Det gælder også de grupper, som ellers kan have svært ved at integreres i boligområderne, psykisk syge eller handicappede, som ellers kommer i klemme i boligmarkedet for slet ikke at tale om de hjemløse. Salget af Københavns Kommunes ejendomme har skabt store problemer for boliganvisningen og for de grupper, som akut har brug for en ordentlig bolig.

I SF vil vi ikke være med til at udelukke bestemte grupper fra de københavnske boliger, og det gælder også de nye boliger. Der skal bygges boliger, som er velegnede for psykisk syge og handicappede. Der skal også være skæve boliger, som kan rumme dem, der af den ene eller anden grund ikke kan tage imod et almindeligt boligtilbud. Der skal bygges varieret og mangfoldigt, også på byens attraktive grunde ved havnen eller på Amager.

Samtidig med, at væksten betyder, at kommunens økonomi er blevet stærkere og mere robust, så er den kommunale service kommet under pres i disse år.

Københavnerne er blevet mere kvalitetsbevidste. De forventer større personlige hensyn og variation, både når det gælder pleje, omsorg, pasning og undervisning. Det er en udfordring for en kommune og dens ansatte, for det kræver fleksibilitet og omstilling, og for SF er det vigtigt, at vi ikke lader kommunens medarbejdere i stikken, hverken når det gælder personaleledelse- og ledelseskvalifikationer, eller når det gælder medarbejderkvalifikationer og efteruddannelse af kommunens almindelige ansatte, som ikke fylder en ledelsesfunktion.

SF ønsker et medarbejderudviklingsprogram. Det er ikke nok at udvikle ledelsen på de forskellige institutioner eller at lære dem "værdibaseret ledelse". De ansatte forventer af

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 16. august 2001**

arbejdspladsen, at den er inspirerende og udviklende. Det vil SF bidrage til, at den bliver, for tilfredse og inspirerede medarbejdere er nu en gang det største aktiv i en kommune.

I SF vil vi gå langt for at rette op på kommunens ældreområde. Den seneste tids offentlige debat har sat de ældres vilkår i fokus på en måde, der er meget lidt flatterende for Københavns Kommune, og har afsløret åbenbare mangler og svagheder, som ikke er blevet mindre under den borgerligt dominerede politik, der er ført igennem de seneste år.

Det er et stort politisk problem, at der ikke er styr på serviceniveauet i ældreplejen i Københavns Kommune, de ældre kender ikke deres rettigheder. Visitationsreglerne er uigennemskuelige såvel for de ældre, som for de politikere, som har ansvaret for kommunens service.

Der er brug for synlige og klare visitationsregler. Der er brug for, at de ældre kender deres rettigheder og ved, hvad de har ret til og kan forvente sig af den kommunale hjemmepleje. SF ønsker en plejegaranti, som indebærer et kendt serviceniveau.

Det er SF's opfattelse, at der er brug for at genoprette kommunens hjemmepleje oven på de ting, som er sket på det seneste. Det er SF's opfattelse, at der skal være mere fri tid til den enkelte ældre, så hjemmeplejen tilrettelægges med større hensyntagen til den enkeltes personlige behov og ønsker frem for rigide tidsopmålinger.

Der hersker forvirring og usikkerhed hos de ældre om hjemmeplejen, fordi serviceniveauet er uklart. Det store politiske problem, som det er, at der er uklarhed og forvirring om serviceniveauet, fordi det er uklart, løses ikke ved privatiseringer, som Venstre kræver det, for hjemmehjælpen

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 16. august 2001**

bliver ikke bedre af, at man privatiserer et forvirret og uklart serviceniveau. Det er perspektivløst at privatisere.

Der skal ikke ske yderligere privatiseringer af ældreområdet, mener vi i SF. Et flertal indførte for nogle år siden kundevalgsordninger, som i realiteten betyder, at de ældre kan vælge frit.

Til gengæld skal der en ordentlig service til, og der er det et problem, at kommunen i dag mangler ca. 400 hjemmehjælpere. I denne situation kan det blive nødvendigt for kommunen at købe service og arbejdskraft i en overgangsperiode simpelt hen for at fastholde en anstændig service, så aflysninger undgås.

Det er SF's opfattelse, at der for at løse problemerne med ældreområdet skal penge til, flere penge og kvalificeret ledelse og arbejdstilrettelæggelse.

Det er SF's opfattelse, at problemerne i hjemmeplejen dels er et økonomisk problem, dels et ledelsesproblem. Vi har store forventninger til det arbejde, som en ny direktør for Sundheds- og Omsorgsforvaltningen er sat i spidsen for. Vi ved, at der venter store opgaver i denne forvaltning, og vi har tillid til, at det kan løses, så kvaliteten i det kommunale ældreområde bliver synlig såvel for kommunens borgere og for medarbejderne som for de politikere, som skal prioritere opgaverne.

Men penge alene gør det ikke, for problemet er for os at se i SF ikke alene et økonomisk problem. Det er også et ledelsesproblem, et strukturproblem og et problem, som handler om de ansattes arbejdsforhold.

I SF mener vi, at der er brug for en ny forvaltningskultur, ja, muligvis en egentlig forvaltningsreform på ældreområdet, og SF vil yde sit bidrag til at disse forandringer gennemføres.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 16. august 2001**

I SF mener vi, at de ældre skal kende deres rettigheder ved klare visitationsregler, som kendes af alle, og at kommunen skal have en plejegaranti, som forvaltningen lever op til.

Og så er der brug for flere plejehjemspladser. Det har været en katastrofe, at et borgerligt-socialdemokratisk flertal nedlagde plejehjem, de sidste så sent som i år, når så mange plejehjemsvisiterede ældre borgere ligger og venter på at komme på plejehjem både i deres eget hjem og på hospitalerne. SF siger "om igen". Vi skal have udbygget plejehjemmene, så der er plads. Målet er at nedbringe ventetiden på en plejehjemsplads til en måned.

Derfor skal der anvendes et beløb til anlæg af plejehjem i det kommende år. Det er et krav fra SF, så kommunen kan leve op til den aftale, som er indgået i foråret om ventetiden på en plejehjemsplads.

Om HS vil jeg sige, at det er SF's opfattelse, at HS-konstruktionen ikke duer. Dels er der et demokratisk problem, dels er der det problem, at sygehusreformen i hovedstaden stoppede på halvvejen.

Men mens vi venter på at få etableret en rigtig demokratisk ledelse af det samlede sygehusområde i hovedstadsområdet, er det vigtigt, at vi kommer videre med mange flere samarbejdsaftaler med Københavns Amt, så fordelingen af vagtberedskab, afdelinger og specialer bliver mere hensigtsmæssig og passer til hovedstadsbefolkningens behov.

Det må efterhånden stå klart for alle at staten med HS-konstruktionen bevidst "tørrede" Rigshospitalet af på Københavns Kommune og for den sags skyld også Frederiksberg med de meget store problemer, som dette hospital allerede har haft i en hel del år på det tidspunkt, og som det stadig har.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 16. august 2001**

HS har i de forløbne år gjort meget for at leve op til forudsætningerne om omlægning og effektivisering af et samlet sygehusvæsen, men nu er grænserne for at opnå noget ad den vej nået. End ikke Statens repræsentanter i bestyrelsen kan i praksis pege på mulige effektiviseringsprojekter. Det er derfor helt uacceptabelt, at Staten fastholder, at det midlertidige statstilskud til HS skal nedtrappes med mere end 100 mill. kr. om året i de næste 5 år. Staten skal ikke have lov til at rende fra sine forpligtelser på den måde.

Igen i år ser vi, at skoleudbygningen udsættes. Det er vigtigt for SF, at skolerne kan møde behovet fra de mange nye elever. Der er ikke noget, der hedder ventelister til skolestart.

SF vil fastholde udbygningstakten, så skolebygningerne holder trit med de mange nye elever. SF kan ikke acceptere, at hjemklasseprincippet fraviges - heller ikke under udbygningen. Det er vigtigt, at alle klasser skal have deres eget klasseværelse, som eleverne kan opleve som deres base i skolens hverdag.

Det samme gælder udbygningen af gymnasieskolerne i kommunen, vi skal kunne følge med behovet. Derfor skal der allerede nu laves en udbygningsplan, det tager 5 år fra det besluttet, til vi har et nyt gymnasium. Vi skal i gang i år 2002 med planerne om et nyt gymnasium i København.

Undervisningsmidler, udbygning af IT og specialundervisningen er andre områder, som er vigtige, for at skolerne kan få det kvalitative løft, som de fortjener.

I SF mener vi, at der skal være tale om varige forbedringer, så skolerne f.eks. ved, at i de kommende år vil der være en merbevilling til undervisningsmidler, så de kan planlægge

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 16. august 2001**

indkøb og få de optimale rabatter på bøger og andre undervisningsmidler.

Og så er det på tide, at specialundervisningen bliver en del af den almindelige demografiske udvikling. Området er for vigtigt til, at det fortjener at blive gjort til genstand for budgetforhandlinger hvert eneste år. Vi ved, hvad behovet er, vi ved, hvor mange handicappede børn, der skal undervises. Det må kunne lægges ind i budgetrammerne, som andre demografiske forhold bliver det.

SF vil desuden en pladsgaranti på klubberne, som halter bag efter behovet.

Der er lagt op til ødelæggende besparelser, dem ønsker SF at rette op på. I øvrigt har vi i SF noteret os, at der fra alle partier er signaler om, at skolerne skal have et løft. Det noterer vi os og ser frem til forhandlingerne med dem, der vil forbedre forholdene for de københavnske skoler.

SF mener, at der skal være kvalitet i de kommunale daginstitutioner. For de forældre, hvis børn endnu ikke kan få en plads, skal der ydes et forældreorlovstilskud, det maksimale, så de har muligheden for at passe deres barn, til det begynder i en vuggestue.

Der er også behov for en indsats over for de svage, truede og udstødte grupper.

Jeg skal i øvrigt henviser til de enkelte ordførere fra udvalgene.

Afslutningsvis skal jeg sige, at SF ser frem til de kommende forhandlinger. København er en by i vækst, og væksten skal komme almindelige mennesker til gavn. Denne situation skal udnyttes til at skabe bedre forhold for de ældre, for børnefamilierne, for de svage og udstødte grupper og for at

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 16. august 2001**

skabe et bedre miljø, som jo er de grundlæggende livsvilkår for alle københavnere.

SF vil rette op på de skader, som de seneste års borgerlige styre har skabt gennem nedskæringer, privatiseringer og forringelser for de svageste grupper.

SF vil et systemskifte, og vi vil gøre det sammen med de partier, som vil være med til at gøre det sammen med os.

Vi ser frem til de kommende forhandlinger. Det er vores ønske, at de bliver brede med deltagelse af de partier, som sammen med SF vil skabe politiske forandringer, som bringer København ind i en miljørigtig og bæredygtig udvikling, hvor den styrkede økonomi kommer ældre, børnefamilierne og de svageste grupper til gavn. Det fortjener københavnere oven på de sorte år med et borgerligt styre.

SF ønsker et nyt København, der kan hamle op med Europas øvrige storbyer i liv og mangfoldighed. Budget 2002 kan være det første skridt i den rigtige retning.

Morten Kabell (Ø): Der er ingen tvivl om, at København er en dejlig by, hvor der er mange muligheder, hvis man har penge nok. Har du penge, kan du få, har du ingen, så må du gå, lyder en gammel børnesang, og det gælder fortsat i dag. For der er nemlig muligheder nok for dig i København, hvis du par penge nok.

Du kan få en feriebolig med perfekt beliggenhed ud til havnen. Du kan være ligeglad med den forarmede kollektive trafik og blæse derudad i din bil.

Du kan tage på privathospital og slippe for nedskæringerne og forringelserne på de offentlige sygehuse. Du kan blæse på normal planlovgivning og få særbehandling af kommunen.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 16. august 2001**

Man kan få kommunen til at betale sin private børnepasning, slippe for nedskæringerne i børnehaver og vuggestuer. Det er egentlig absurd, at i en kommune, hvor 2/3 ved sidste kommunevalg satte sit kryds ved partier, der siger, at de er til venstre for midten, at der er der meget lidt solidaritet, omfordeling og social tryghed til københavnernes.

På samme måde er det lidt mærkværdigt, at i en kommune, hvor mange partier slår sig op på grønne løsninger og miljøhensyn, der er det mest fra Socialdemokratiet og SF tom borgmesterprofilering, pyntede facader og flotte overskrifter med smilende illustrationer, der præger. Klokkerne klinger hult på Rådhuset.

Resultatet af budgetforhandlingerne fulgte i starten af valgperioden en tradition, der er gammel i København, en tradition med forringelser og nedskæringer, forringelser for den almindelige københavnere.

Var linierne fra budgetforligene mellem Socialdemokratiet og de borgerlige partier fortsat også i 2001, så havde situationen været endnu værre i dag for den almindelige københavnere, for børnene i vores skoler, for kontanthjælpsmodtagerne på et af vore kriseramte lokalcentre, for den ældre med behov for plejehjemsplads eller hjemmehjælp.

Undtagelsen blev budgettet for 2001. Det blev ikke guld og grønne skove, der er stadig langt til, at København kan kalde sig en solidarisk kommune, hvor der er plads til alle. Der er langt til virkeligheden bag facaden i navnet "København som Europas miljøhovedstad". Man må jo erkende, at det er primært borgmesterprofilering, det handler om.

Men vi er i Enhedslisten glade for, at katastroferne i 2001 blev mindre, end der var lagt op til. Lad os fortsætte, hvor vi slap sidste år, lad os slutte de kommende ugers

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 16. august 2001**

budgetforhandlinger med noget nyt, et København for københavnernes, en åben og venlig by, en by der tager sig af og bekymrer sig om sine borgere.

Igen i år er budgetbehandlingen begyndt med, at sparekniven raserer, 2 pct. har alle udvalg skullet skære i servicen over for borgerne. Nå ja, ikke alle forvaltninger er blevet ramt. Økonomiforvaltningen mente ikke at det var rimeligt, at de skulle spare på linie med de andre forvaltninger og var derfor særdeles kreative med at skære ned på f.eks.

Borgerrepræsentationens pulje til uforudsete udgifter, fordi så slap økonomiforvaltningen jo for besparelser.

Økonomiudvalgets flertal gav dem lov.

Således gælder der altså en standard for økonomiforvaltningen og en anden for resten af kommunens forvaltninger. Enhedslisten foreslår derfor i vort budgetudspil, at økonomiforvaltningens rådhusdel, de rene bureaukrater og administratorer, reduceres med 3 mill. kr., samt at de puljer, forvaltningen har opbygget til at kunne gå rundt og lege med, fjernes fra budgettet.

Generelt ønsker Enhedslisten den såkaldte effektiviseringsbesparelse ad Wandsbek til. Vi har intet imod effektiviseringer, vi ønsker ikke at bruge én krone mere end allerhøjst nødvendigt på administration. Men besparelserne handler ikke om effektiviseringer, de handler om at fjerne for over 200 mill. kr. nødvendig service til københavnernes hvert år.

Den vej vil Enhedslisten ikke. Derfor vil vi igen i år foreslå, at 2 pct.s grønthøsteren udgår af de kommende års budgetprocesser. I stedet skal udvalgene årligt vurdere til Økonomiudvalget, om der er funktioner eller andet, der kan spares på for at kunne øge det fælles råderum i kommunen.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 16. august 2001**

Det kan godt være, at det ikke giver så store puljer på dette tidspunkt af året, men turbulensen blandt ansatte og borgere vil være anderledes lille, og det vil være til gavn for alle.

Det er virksomhedstankegangen, der præger kommunens budget. Det er nok ikke så overraskende, når man tager den ideologiske baggrund for fusionen af forvaltningen af politiske partier, som har fundet sted, i betragtning. Men i Enhedslisten vil vi en anden vej, vi vil mangfoldigheden og solidariteten. Vi tror ikke på markedsmekanismernes fantasifulde kvaliteter.

Vi mener grundlæggende ikke, at en kommune kan eller skal drives efter profitmotiver. En kommune, et fællesskab, har nemlig forpligtigelser over for de mennesker, der er en del af den.

Man kan ikke levere hjemmehjælp efter præcise markedsmæssige parametre, som samtidig skal give overskud i kassen hos det firma, der skal levere den til de ældre. Man kan ikke lave skoler og daginstitutioner, plejehjem og sygehuse efter parametre, der ikke tager hensyn til det individuelle menneske og de helt forskellige behov, man har på forskellige tidspunkter i livet.

Ethvert menneske er forskelligt fra alle andre. Ét barn kræver ikke den samme pasning, den samme undervisning som andre børn. Ét menneske er hele tiden i forandring, og det kan fællesskabet ikke tage hensyn til, hvis alt bliver stillet op på tal og tabeller for at blive udbudt til lavestbydende private, der øjner en chance for at score kassen.

Enhedslisten vil mangfoldigheden og solidariteten. Vi vil en by, hvor der tages udgangspunkt i hvert enkelt menneske, hvor vi tror på, at hver enkelt menneske kan noget, vil noget, hvor

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 16. august 2001**

der gives muligheder for den enkelte i stedet for koldt og kynisk at se på evnen til at betale en høj skat.

Københavns Kommune fik i oktober 1998 et værdigrundlag, der ikke indeholder ét ord om demokrati. Det blev udarbejdet af økonomiforvaltningen og behandlet i Borgerrepræsentationen på det dårligst tænkelige tidspunkt under budgettumulten i 1998. Det var en sag, der gik igennem uden mange pip fra forsamlingens side. Fremtidens værdigrundlag bør ikke alene være et ledelsesværktøj, som det er tilfældet i dag, det bør være et dynamisk grundlag for alle københavnernes virke for fællesskabet.

Enhedslisten synes, at tiden er inde til at få revideret værdigrundlaget. Det skal ikke komme ovenfra, men være et resultat af debatter blandt medarbejdere og københavnernes. Det bør være en demokratisk proces, hvor københavnernes fælles værdigrundlag tager form og skaber plads for et personligt engagement i København.

København skal være et kraftcenter, står der i dag. Men ordet kraftcenter associerer let til en uhæmmet vækst og harmonerer dårligt med bæredygtighed. Enhedslisten ser hellere bæredygtigheden udfoldet i en social og miljømæssig målsætning. Miljømæssige overvejelser bør være grundlaget for byens særlige erhvervsmæssige satsninger, den trafikale planlægning, byudviklingen og det offentliges virksomhed.

Den socialdemokratiske ordfører mente også, at bæredygtighed og en bæredygtig udvikling handler om balance mellem vækst og miljø. Det er forkert. Bæredygtighed handler om at leve på et niveau, der sikrer fremtidige generationers mulighed for at forbruge ressourcer og kunne leve i et sundt miljø.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 16. august 2001**

Indtil den opfattelse er slået igennem, indtil det er fattet, så bliver København aldrig til en europæisk miljøhovedstad.

Lighedsorienterede, multikulturelle og socialpolitiske formuleringer er på samme måde fuldstændigt fraværende i det nuværende værdigrundlag. At en politisk virksomhed kan slippe af sted med det, det giver ærlig talt ingen mening.

København har ambitionen om at være centrum i Øresundsregionen, men også Europas miljøhovedstad. Så er der placeringen i Østersøområdet, Nordeuropa o.s.v. Hvorfor ikke brede det ud til, at vi København skal være en internationalt orienteret storby?

Københavns Kommune skal være en servicevirksomhed, står der i det nuværende værdigrundlag. Hvor er københavnerne henne. Hvorfor skal vi alle sammen reduceres til kunder i en butik? Jeg er københavner, jeg er borger i min by. Jeg vil være med til at bestemme - ikke kun med fødderne, så jeg bare kan flytte, hvis jeg er utilfreds, men i det daglige og over de store linier.

En sætning som "Kommunen skal møde brugerne med respekt, ligeværdighed, dialog og tillid", ja men det lyder da sympatisk. Men igen signalerer det, at det er Københavns Kommune, det er ikke københavnerne, der styrer, det er ikke københavnerne, der virker for de fælles anliggender. Så man kan sige, inden for sin egen interne logik og historisk set, er det måske logisk nok, at ordet demokrati ikke optræder i det nuværende værdigrundlag.

Men nøgleordet for et værdigrundlag for et samfund, en by en kommune bør være demokrati.

Det bliver i øvrigt ganske morsomt, når Københavns Kommunes værdigrundlag er håbløst bagud i forhold til de nyere

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 16. august 2001**

virksomhedsledelsesteorier, som man jo ellers gør så meget for at sige, København skal bruge. For der er skarpe etiske og politiske formuleringer jo ikke fyord i en tid, hvor politiske forbrugere er på spil, og medierne lurer på fejltrin.

Nå ja, jeg ved godt, at mange ord kun er glasur, og at det eneste, der betyder noget ude i en virksomhed, det er naturligvis profitten til den fremmede ejerkreds. Men det forhold er jo ikke til stede i en kommune. Det forhold burde vi kunne bygge på og drage nytte af.

Enhedslisten foreslår et nyt værdigrundlag for Københavns Kommune. Det skal sikre kommunen som en demokratisk virksomhed. Vi vil slå fast at københavnernes ikke er kunder i en tilfældig butik, københavnernes er borgere i en by, borgere og dermed medindehavere af det samfund, vi kalder Københavns Kommune.

Overborgmesteren bryster sig meget af den store pulje, der er til fordeling i de kommende budgetforhandlinger, 303 mill. ser godt ud, synes han at mene.

Men havde det ikke været for den forfejlede boligpolitik hos overborgmesteren og de borgerlige partier, havde der kunnet være en meget større pulje til fordeling, så havde vi kunnet tilbyde københavnernes en langt bedre service. Hvert år siger overborgmesteren nej til et trecifret millionbeløb i skatteindtægter fra de, der har købt en sommerhusbolig i København.

Det er jo nærmest byforræderisk virksomhed, for beløbet svarer til, at kommunens samlede vedligeholdesgæld kunne være væk i 2006, eller at vi kunne give vore medarbejdere en efteruddannelse, der svarer til det niveau, mange private virksomheder tilbyder.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 16. august 2001**

Vi kunne have indhentet de manglende udbygninger på skoler, daginstitutioner og i den sociale sektor. Vi kunne have givet serviceniveauet i København et kraftigt løft, eller man kunne for den sags skyld have sat skatten ned med 0,3 procentpoint.

Uddannelses- og Ungdomsudvalgets budget er gennem de senere år blevet skåret til benet. Forslaget til budgettet for næste år vil betyde yderligere mærkbare reduktioner for folkeskolerne. Det er ikke overdrevet at tale om en katastrofe for nedskæringerne på folkeskolerne vil svare til, at Rådhusets flertal lukker hele den Indre Bys skoler.

De københavnske skoler er i udvikling. Skolerne ligger mange steder i front, og det gælder den pædagogiske fornyelse. Men alt det positive, vi kan pege på, sker ikke på grund af, det sker på trods af de vilkår, vi byder skolerne.

Folkeskolen er blevet ringere. Der er mindre specialundervisning, færre holddelinger og færre tilfælde af to lærere i klassen, end der var tidligere. Mange undervisningstimer og ikke mindst støtteundervisningen gennemføres slet ikke, fordi der ikke er nogen vikarmidler. De former for forringelser rammer entydigt de svageste elever. Og de 200 undervisningsdage, som eleverne generelt og ifølge loven har krav på, får de faktisk ikke.

Gennemføres besparelserne på det budget, der foreligger for 2002, forsvinder næsten halvdelen af de timer, som skolerne får til kompensation for meget høje klassekvotienter og sociale forhold. Det kan vi ikke leve med.

I skoleåret 1998/99 fik 1.-10. klasse en times undervisning mere om ugen. I det skoleår, vi er begyndt på, har børnehaveklasse - 2. klasse i alt 25 timer om ugen. På den måde er undervisningstiden er blevet udvidet, men alligevel er det, man kunne kalde "lærerservicen", det antal

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 16. august 2001**

undervisningstimer, der er pr. elev, det er gået ned fra 42,7 timer for 2 år siden til 42,2 i år. Gennemføres besparelserne i budgetforslaget for 2002 falder tallet til 40,5.

Den seneste opgørelse for de fem største byer i Danmark ud over København fra 1998/99, der lå Århus på næsten 52 timer. På samme måde lå Odense, Ålborg, Esbjerg og Randers mellem 10 og 15 pct. bedre end København. Problemet er, at når København skraber bunden, står det i virkeligheden værre til, end tallene viser, for Københavns Kommune har ingen velstillede forstads kvarterer, hvor der er få børn med særlige behov. Og i København dræner privatskolerne i højere grad folkeskolerne for de velstimulerede børn end andre steder.

Den støtte, som tosprogede elever modtager, fik med budget 2001 et løft, men vi ligger stadig under niveauet i sammenlignelige kommuner. Skal vi være på niveau med Århus, skal der bevilges 7,5 mill. kr. ekstra. Vi har for mange kursister på holdene, når voksne indvandrere og flygtninge skal have danskundervisning. Det er en dårlig idé, også økonomisk set. Det betyder nemlig, at de kommer til at sidde længere på skolebænken, inden de får lært tilstrækkeligt dansk.

Et enigt U&U-udvalg har de sidste par år haft ønsket om flere ressourcer på sin ønskeliste, men hver gang, når man når til afgørelsens time, har ønsket ikke kunnet imødekommes. Og næste år er der endda lagt op til en reduktion.

I budgettet for i år var fritidshjem og klubber udset til at bære de store besparelser. De blev fejlet af bordet takket være en markant og langvarig pædagogstrejke og en enestående forældresolidaritet. Resultatet er blevet et samtækningsprojekt, der bæres af et ligeværdigt samarbejde

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 16. august 2001**

mellem skole og fritid. Enhedslisten bakker projektet fuldt og helt op.

Oplægget til budgettet for næste år har ikke samme katastrofale karakter som for i år, men taksterne får igen en ekstra tand. Og det er ikke acceptabelt, at der igen skæres i midlerne til koloniophold. Det rammer ikke mindst Københavns Lærerforenings Kolonier. Enhedslistens mål er, at alle børn med behov og lyst til at komme på koloni skal have mulighed for det. Der er lang vej endnu.

År efter år oplever vi, at der med feberredninger skaffes en fritidsklubplads til næsten alle børn, som forlader fritidshjemmene. Det skaber nervøsitet hos børnene og deres forældre. De få, der ikke får plads, er ilde stedt, nogle er bange for at være alene hjemme. Og det er i det hele taget et fattigt børneliv og ringe kommunal service at være overladt til sig selv og computeren, mens kammeraterne går i fritidsklub.

Enhedslisten ønsker pladsgaranti i fritidsklubberne. Vi foreslår således, at pladsgarantien for 2002 udvides til det tolvte år, og vi ønsker at udvide pladsgarantien i de kommende års budgetter.

Driften af skoler, gymnasier/hf, fritidshjem og klubber kræver andet end lærere og pædagoger, det kræver indvendig vedligeholdelse, møbler og undervisningsmidler. Skal vi holde niveauet, så kræver det derfor, at budgetterne her følger udviklingen i priserne. Men prisfremskrivningen har været en yndet måde at spare på. I perioden 1992-2000 har prisfremskrivningen i kommunen været på 10,5 pct. Tager vi bogpriserne som eksempel, er de i samme periode steget med over en tredjedel.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 16. august 2001**

I budgettet for 2001 blev prisfremskrivningen fjernet, og for 2002 er oplægget, at vi fortsætter med at lukke øjnene for, at vi stadig får mindre for det samme antal kroner. Det er ikke en farbar vej, og de kommende budgetforhandlinger må skaffe flere penge til undervisningsmidler, materialer m.m. Vi har med stor fornøjelse set adskillige partier tale om netop, at dette er et indsatsområde, og Enhedslisten vil med glæde bidrage hertil.

Skolernes ydre vedligeholdelse er stærkt forsømt, men med næsten en fordobling af budgettet i år og de næste tre år er udviklingen på dette område markant vendt til det bedre, men der er langt endnu. Enhedslisten foreslår, at den budgetudvidelse, vi har for de her 4 år, permanentgøres fra 2005.

Børnene myldrer ind i skoler, fritidshjem og klubber, det er en kraftpræstation, der betyder, at Københavns Kommune udvider årligt for en kvart mia. kr. Det er en kraftpræstation, selv om byggeriet ikke kan holde takt med væksten i elevtallet, men vi kom ganske enkelt for sent i gang, og beskæringer af byggeriet forværrer situationen.

Vi kan nu se, at historien vil gentage sig for gymnasiet og hf, hvis der ikke sker noget i budgettet for 2002. På U&U-udvalgets ønskeliste er optaget 10 mill. kr. til formålet, og Enhedslisten prioriterer, at vi kommer i gang på dette område. Vi kan ikke leve med, at vi står i en situation om kort tid, hvor vi har flere hundrede gymnasieelever, der ikke har et sted at gå i gymnasiet.

Over årene har besparelserne ramt kulturområdet. Det er med Enhedslistens hjælp lykkedes at friholde de centrale aktivitetsområder for besparelser. KI, KUC, folkeoplysningsområdet og bibliotekerne er sluppet for

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 16. august 2001**

besparelser. Men der er ikke desto mindre store opgaver, der skal løses for det københavnske kulturliv.

Som hovedstad har vi en særlig forpligtelse til at rumme et meget bredt kulturtilbud. Vi er den eneste storby i Danmark, på trods af at visse jyske byer måtte mene anderledes. Vi er byen med Danmarks største kulturliv. Vi er den by, international trend kommer først til. Det er Københavns særlige forpligtelse at bidrage til, at kulturlivet i byen er bredt og aldrig dør ud.

Enhedslisten satser på kulturen som det nødvendige salt, der giver energi til livet. Vi ved at få midler skaber synlige resultater. For kræfterne i kulturlivet er derude på den anden side af Rådhusets tykke mure, og de arbejder hårdt.

I de kommende budgetforhandlinger vil vi prioritere den fortsatte renovering og udbygning af idræts- og fritidsfaciliteter. Vi ved, at Københavns Kommunes idrætsfaciliteter er nedslidte. Det koster penge, men jo før vi kommer i gang med arbejdet, jo billigere bliver det i det lange løb.

Vi ønsker en udvikling af det samlede bibliotekstilbud. Der er mange borgere, der er glade for søndagsåbninger, det giver dem tid til at låne bøger og se de tilbud, når de har tid. Og sådan bør det vel være, kommunens tilbud står til rådighed, når kommunens borgere har tid til dem.

Enhedslisten foreslår en udvidelse af bibliotekernes åbningstid, og vi er indstillet på at lade det være op til lokal afgørelse, præcis hvornår det skal være.

Vi ønsker en fortsat udvikling af den rytmiske musiks vilkår. Alt for mange spillesteder i København er bange for at tage chancer, prøve kræfter med nye bands eller bare prøve noget andet end de evindelige "jams". Enhedslisten er klar

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 16. august 2001**

over, at økonomien også skal være i orden, det vil vi også medvirke til på betingelse af vilje til nytænkning og aflønning af musikere på tariffmæssige vilkår.

Om kort tid har vi en ny struktur på fritidsområdet. Københavns Idrætsanlæg og KUC skal omlægges. For os er det afgørende at sikre, at det sker uden nedskæringer eller trusler om forringelser på baggrund af budgetproblemer for 2002.

Så når vi til det, der har været den store pressemæssige sag igennem de sidste uger forståeligt nok. Situationen på ældreområdet er på trods af de ekstra budgettilførsler, der er kommet med budgettet for i år og majaftalen, stadig meget dårlig. Serviceniveauet for praktisk bistand er som hovedregel: vask hver fjerde uge, indkøb en gang om ugen, rengøring hver 14. dag og ét bad om ugen.

Der er nok ikke nogen af Borgerrepræsentationens medlemmer, der selv kunne tænke sig at have en snavsetøjskurv liggende med undertøj for 4 uger, hvorfor skal vi så byde vore ældre det. Der er nok heller ikke særligt mange borgerrepræsentanter, der kunne tænkes sig at nøjes med at komme i bad en gang ugentligt. Hvorfor skal de ældre så?

Frisk brød, frugt, grøntsager og mælk det er en rar ting, men det er ikke en mulighed, hvis man er afhængig af kommunalt indkøb. Hvorfor skal vi lade de ældre finde sig i det?

Personalet er utilfreds. Ifølge undersøgelsen fra maj måned er hjemmeplejens personale den faggruppe, der oplever størst udbrændthed i social og sundhedssektoren, kun overgået af jordmødrene. De føler sig sat uden for indflydelse på deres egen arbejdssituation, men samtidig er det jo dem, der må klare konfrontationerne med brugernes utilfredshed.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 16. august 2001**

Den stadig vigende tilgang til uddannelserne gør det svært at rekruttere og fastholde personalet. Vi må erkende, at hvis ikke vi får forbedret personalets løn- og arbejdsforhold, så er der ikke nogen til at yde bistand til os, når vi bliver gamle, og når vi får brug for det.

For øvrigt så betyder dårlige arbejdsforhold nedslidning, højere sygefravær og lavere serviceniveau. Det er en elendig udvikling, hvor elendigheden bare vokser.

Så selv om hjemmeplejen friholdes for effektiviseringsbesparelser i forvaltningens budgetforslag, så er det ikke nok. Plejetyngden stiger, der er mange, der venter på plejehjemsplads, og fordi udskrivninger fra HS sker tidligere.

Venstres borgmester, som jo ikke bærer salen med sin tilstedeværelse, når han ellers selv har holdt sin tale, hævder i sin budgettale, at aftalen for maj fastlagde et lavt serviceniveau. Det er forkert, det ved Søren Pind også godt, men det er jo ikke det, der er pointen for ham.

Søren Pinds udgave er en lige så kreativ udgave af sandheden som den, Pind hævder, at Socialdemokratiet lancerer på Kramers hjemmeside, fordi niveauet blev fastlagt i sidste valgperiode i socialplanen for 1997. Venstre stemte for.

At det var nødvendigt at bevilge de 35 mill. kr. ekstra, som var tilfældet i maj, skyldes en blind tro på demografi og matematik, skyldes effektiviseringsbesparelserne igennem mange år. Forringelserne og elendigheden er Søren Pind medansvarlig for.

Enhedslisten ønsker en langsigtet strategi både for rekruttering og fastholdelse af personale. Enhedslisten foreslår afsat 2 mill. kr. til voksenlærlingepladser, så også mennesker, der er ude over den normale uddannelsesalder,

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 16. august 2001**

bliver tiltrukket af uddannelsen. I forvejen så må vi erkende, at de fleste af kommunerne ude i Københavns Amt udkonkurrerer os, netop fordi de faktisk har de voksenlærlingepladser.

Vi foreslår 3 mill. afsat til ekstra efteruddannelse, så de allerede ansatte får øget mulighed for teoretisk input og fagligt løft. Vi skal have reelle kvalitetsløft i servicen. Ældre skal kunne forvente vask og rengøring væsentligt oftere end i dag.

Vi er parate til at se på organiseringen og ledelsen af hjemmeplejen. Der er noget galt, når ældre kan pege på, at deres hjemmehjælp er blevet væk så ofte, som vi har set skrækbillederne af i de seneste uger. Det er ikke kun et spørgsmål om for få penge, det er et spørgsmål om, at der er noget galt i ledelsen, noget galt i organiseringen.

Enhedslisten vil arbejde på sammen med andre partier at få rettet op på den københavnske hjemmepleje. Vi kan ikke være andet bekendt.

Børn og unges tandsundhed er for nedadgående i København. På trods af dette forringes den hyppighed, hvormed børn og unge kan forvente eftersyn. I dag er det sådan, at ikke alle har mulighed for at blive set efter en gang årligt, det skal der gøres noget ved.

Nogle af signalerne fra ældrekonferencen i foråret var ønsket om en boligrådgivning, og at også mennesker, der ikke har et parcelhus at sælge, får mulighed for at bo i seniorbofælleskab. En idé kunne være, at kommunen indrettede et eller flere seniorbofællesskaber. Enhedslisten foreslår, at vi afsætter penge til det videre arbejde på ældreboligområdet.

I pressen har en række overlæger meldt ud, at HS bør lukke et hospital i stedet for at være udsat for de evindelige salaminedskæringer. Vi vil ikke være med til at lukke

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 16. august 2001**

sygehuse. Vi er helt med på, at økonomien er for stram, det har vi jo peget på i mange år.

Men vi foreslår, at HS kompenseres for det faldende statstilskud. Det kræver midler her fra kommunen, og dem må vi så afsætte.

Ved regeringsforhandlingerne blev der lovet en række nye tiltag på HS' hospitaler. Det kræver flere midler, der er ikke nogen, der endnu er kommet med forslag til, hvor de skal hentes.

På et andet område må en stor del af politikerne i denne sal se i øjnene, at der efterhånden er skåret ind til selve knoglemarven i Familie- og Arbejdsmarkedsudvalgets budget.

Antallet af børneanbringelser er faldende i København. Det kunne være godt, det kunne være, fordi behovet blev mindre, det er det ikke. Det er på grund af en alt for stram økonomisk styring af området. Der bliver truet med bål og brand til de lokalcentre og sagsbehandlere, som overskrider budgetterne. På nuværende tidspunkt kan vi se en overskridelse af forsøgsbydelenes anbringelsesbudgetter på 35 mill. Formodentlig er den overskridelse mere realistisk i forhold til befolkningstilvæksten. Der er ikke grund til at kritisere bydelenes ageren, selv om det kunne være nemt, når vi sidder som borgerrepræsentationsmedlemmer. Ageren er mere udtryk for en sund politik end for ødselhed.

På handicapområdet ser det også slemt ud. Kommunen mangler penge til hjælpemidler, og faktisk har København nogen af de ringeste standarder på hjælpemiddeltildelingen i Danmark.

I mange år kunne den socialdemokratiske drøm være sammenfattet som villa, Volvo og vovse. Der skulle være plads til alle, og alle borgere skulle have mulighed for et trygt liv, men ikke nogen specielt hverken socialistisk eller

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 16. august 2001**

venstreorienteret vision, men dog en vision, der gjorde det sidste århundrede til "det socialdemokratiske århundrede".

Tiden er en anden i dag. Hele året ser man tydeligt resultatet af socialdemokratisk socialpolitik i 1990'erne. Ved fjernvarmeristene og uden for butiksvinduerne ligger de hjemløse tæt. Under en socialdemokratisk socialminister og en socialdemokratisk socialborgmester er herbergerne skåret ned og i flere tilfælde lukket.

"Villa, Volvo, vovse", tja her ved begyndelsen af det 21. århundrede den drøm ofte uopnåelig, for en ikke ringe del af befolkningen er den blevet til Hof, hund og herberg.

Boliger er generelt et stort problem i København, men handicappede, psykisk syge og andre udstødte har vi i København en tradition med at sende ud i andre kommuner og så betale os fra problemet. Det er borgerne sjovt nok ikke så tilfredse med, de vil til København, hvor de er født eller har valgt at flytte til frivilligt.

Et stort antal handicappede børn bor hjemme hos mor og far, men indimellem trænger familien og børnene til at se andet end hinanden. Derfor kommer børnene i aflastning enten på en institution eller hos en anden familie. Det giver luft og overskud til at klare hverdagen, men der er alt for mange, der endnu har behov.

Vi kan ikke leve med en situation, hvor endnu flere familier får behov for at døgnanbringe deres handicappede børn, og skal vi se en smule økonomisk på det, så er det også væsentligt billigere at tilbyde en aflastning end døgnanbringe.

I Bygge- og Teknikudvalgets budget oplever København et meget stort behov for at vedligeholde byens veje og cykelstier. Der skal bruges et millionbeløb i det kommende år for bare at komme op på en anstændig standard. Enhedslisten

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 16. august 2001**

foreslår, at vi bruger en væsentlig del af de udskudte anlægsmidler til at komme i gang på det område.

Vi har mange cykelstier i forhold til andre storbyer, men der er behov for at udbygge dem, og derfor er det her, der skal sættes ind.

Københavnerne søger indflydelse på deres hverdag, det er godt, for trafikken er en stor del af den hverdag, vi har som borgere i byen. Godt nok sker de lokale trafikplaner under det nuværende politiske flertals forudsætninger, nemlig øget trafik, men vi bakker op om dem, for det er trods alt bedre, at man lokalt arbejder på at fordele trafikken, indtil vi kan få skabt et politisk flertal, der vil have en bragt ned.

Enhedslisten ønsker at afsætte penge til at gennemføre de initiativer, trafikplanerne lægger op til, vi ønsker at starte med trafikplanen på Amager.

Der mangler stadig masser af boliger i København, næsten alle studerende, der begynder sine studier på universitetet og de andre højere læreanstalter i København her den 1. september, har fået afslag på deres ansøgning om et kollegieværelse. Det er decideret uanstændigt. Flertallet fra SF og ud til højre fører boligpolitik kun for de rige i stedet for den almindelige københavner. Vi vil arbejde for københavnernes, vil sikre alle en ordentlig bolig. Igennem de sidste mange har Socialdemokratiet og de borgerlige partier systematisk udhulet og forringet den kollektive trafik i hovedstadsområdet. Forringelserne skal fortsætte, er meldingen fra HUR, Hovedstadens Udviklingsråd.

Medlemmerne af HUR kan ikke gang vente på, at metroen måske en dag åbner, vi ved det jo ikke. De venter ikke på at se trafikmønstrene udvikle sig, nej, der skal skæres og fjernes

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 16. august 2001**

busruter, skal der. Stort set hele København skal have forringet sin busservice.

Og er der nogen, der kan fortælle mig logikken i, at Vesterbro skal miste en linie 10 for nu at tage et eksempel, selv om der er flere kilometer til, at Frederiksberg og Vanløse måske en dag i fremtiden får en underdimensioneret og ekstremt dyr metrolinie ind til city og de amagerkanske ødemarker. Jeg forstår ikke HUR's logik, og jeg vil kæmpe imod det. Vi skal have trafik, og vi skal have busser der, hvor borgerne er. Vi kan heller ikke byde de ældre i København, som er dem, der har sværest ved at komme op på en cykel og tage noget sted hen, at de får længere til deres busrute. Det er uanstændig politik.

Enhedslisten ønsker en indsats her. Vi ønsker seriøse restriktioner for bilerne, så vi slipper for osen, trafikkaosset og de usikre veje. Men vi er ikke ude på bare at straffe bilerne og så ikke gøre noget andet, vi ønsker at iværksætte en seriøs ekstra indsats i den kollektive trafik. Fra 1995 ved vi, at der er sparet ca. 200 mill. kr. årligt på den kollektive trafik.

Vi har ønsket at udvide HUR's budget for at øge Københavns andel i det. Sidste år foreslår vi 50 mill. kr. Det forslag er vi indstillet på at få fremsat igen. Det er bydende nødvendigt at få investeret mere i den kollektive trafik.

En ikke uvæsentlig virksomhed i Københavns Kommune, nemlig Københavns Energi, har været gennem et økonomisk rod af en ufattelig størrelsesorden. I forsommeren kunne vi under Borgerrepræsentationens debatter konstatere, at BR aldrig er blevet underrettet om omfanget af problemerne i KE.

Personalet i KE er blevet skåret grelt ned. Virksomheden er ikke i stand til at møde de udfordringer og store

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 16. august 2001**

omstillinger, som den er blevet pålagt af et flertal i Folketinget og et flertal i Borgerrepræsentationen. Det er omstillinger, der aldrig burde have været gennemført i den hast, og Enhedslisten er kede af, at vi har medvirket hertil, for vi er blevet forholdt oplysningerne.

Vi efterlyser en styring af området. Hvor har borgmesteren for miljø- og forsyningsområdet været henne? Jeg ved godt, at det ikke er så glamourøst at få styr på KE, som det er at vandcykle på søerne mod kendte skuespillere og cykelryttere, at åbne jordbunker og solsikkemarken på Rådhuspladsen eller for den sags skyld at udgive flotte glittede brochurer med sit eget navn og billede ud over det hele. Miljø- og forsyningsforvaltningen præsenterer Bo Asmus Kjeldgaard, som man jo oftest kan mene. Men ærlig talt, det ville være bedre for københavnernes.

Miljøet i København handler om byens omgivelser og ressourcer, statussen er ikke positiv. Den stigende biltrafik giver mere støj- og luftforurening, bilerne optager mere og mere plads, så der bliver mindre og mindre plads til os andre, og forurenede jord er stadig en del af mange københavnske børns og voksnes hverdag. Affaldsmængderne vokser og affaldet er stadig giftigt.

Støjen hører med til byen, siger nogen, men to tredjedele af boligerne i kommunen har et uacceptabelt støjniveau. Midlet er bl.a. færre biler. Enhedslisten ønsker at styrke støjbekæmpelsesarbejdet, vi må snart give københavnernes en tålelig hverdag.

Det kan være sjovt at lege jorden er giftig. I byens daginstitutioner og på legepladserne ser man i hvert fald legen leget ofte. Men problemet er, det desværre også er den kedelige sandhed, jorden er giftig, jorden er giftig under de

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 16. august 2001**

selvsamme daginstitutioner og legepladser. Det er et reelt sundhedsproblem, er det skadeligt for børnene at lege ude?

Vi ved, at Miljøkontrollen gør et stort stykke arbejde for at registrere og rense op, og vi vil gerne foreslå, at vi hurtigere omsætter viden til handling. Vi afsætter et beløb på det kommende budget til yderligere oprensning.

Forurenede jord er også et problem for boliger bygget på gamle industrigrunde, her skal der også gøres noget.

Affaldsplan 2004 er et meget forsigtigt bud på en omstilling af det københavnske affaldssystem, så forsigtigt at det efter vores mening er ret usikkert, om de mål, der ellers er meget lidt ambitiøse, overhovedet kan nås.

Lokale affaldsplaner, og støtte til forsøg på at begrænse affaldsmængderne vil vi gerne støtte med et ekstra beløb i budgettet, fra næste affaldsplan bør beløbene være indregnet.

Miljøproblemerne i København kan kun løses med københavnernes vilje og hjælp. En vigtig brik er samarbejdet med københavnernes, og her er lokale centre, der kan støtte det lokale miljøarbejde i Københavns Kommune, vigtige. Derfor var vi glade for sidste års tilsagn i stemmeaftalen i budget 2001 om støtte til agendacentre.

Problemet er, at det har vist sig, at aftalens 4½ mill. ikke rækker til, at alle bydele kan starte Agenda 21-arbejde.

København er foran mange andre storbyer, når det gælder begrænsning af CO₂, men samtidig er vi med til at holde atomkraftværket Barsebäck i live. Enhedslisten vil have, at vedvarende energi skal være københavnernes energiforsyning. Vi skal afsætte penge til, der kan laves en plan for vedvarende energi til virkelighed.

Københavns Havn skal tilbage til københavnernes. Storentreprenørerene har fået Kalvebod Brygge, vi vil kæmpe

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 16. august 2001**

sammen med københavnernes for, at der ikke kommer flere mastodontmonumenter for magt og storkapital i Københavns Havn. Københavnerne skal have mulighed for at bruge vandet, og det er nødvendigt at afsætte midler til at undersøge bademulighederne.

I det budgetudspil, som vi fremlægger, og som er utroligt konkret, og som er fuldstændig balanceret, fremsætter vi reelle forbedringer for københavnernes. Det koster penge, og dem er vi villige til at finde.

Vi foreslår igen i år, at vi realistisk fastsætter tilbagekøbsindtægterne i budgettet. Som kommune har vi en forpligtelse til at budgettere realistisk, også hvad angår indtægterne. Det har økonomiforvaltningen undgået i mange år, vi vil rette op på det.

Desuden vil vi pege på en række besparelser ud over dem, som jeg allerede har nævnt, og som handler om at reducere fedt i økonomiforvaltningen, når vi endelig fremlægger vores budgetudspil. For vi fremlægger igen i år et balanceret budgetudspil til gavn for københavnernes.

Enhedslistens forskellige ordførere vil på mandag fremlægge mere detaljerede planer inden for de forskellige udvalgsområder.

Kommunalvalget for næsten fire år siden gav et solidt flertal til partierne til venstre for midten. Københavns borgere traf et klart valg. Flertallet i Borgerrepræsentationen består, selv om forskellige overløbere har mudret billedet.

Overborgmesteren og Socialdemokratiet har også et valg. Vil de bruge det flertal, der findes i denne sal til gavn for solidariske, demokratiske og økologiske løsninger, så kan man gøre det.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 16. august 2001**

Enhedslisten går ind i drøftelserne om budgettet for 2002 med et åbent og stærkt ønske om at påvirke prioriteringerne. Der er snærende rammer, og de skal udvides. Men der skal sættes en ny kurs både i budget- og planpolitik for byens børn, unge og ældre og over for de svageste grupper i byen. Udviklingen skal ændres. Vi opfordrer Socialdemokratiet til et samarbejde herom.

For budgettet handler i bund og grund ikke om tal, det handler om de borgere, de københavnere og de ansatte, der bliver påvirket af beslutningerne, der bliver truffet i denne sal. Derfor bør der ikke være nogen tvivl om, at flertallet for næste års budget skal findes til venstre for midten.

Peter Skaarup (O): Dette års budget er set med vores øjne i Dansk Folkeparti måske det vigtigste budget, vi overhovedet har taget stilling til i den 4 års periode, hvor den her Borgerrepræsentation har siddet.

Vi mener, at den kritik, der har været af den københavnske hjemmepleje og i det hele taget social- og sundhedspolitikken som helhed gør, at vi er nødt til at handle i Borgerrepræsentationen. Vi skal handle ikke bare i forhold til næste års budget, men efter vores opfattelse allerede nu med en acontobevilling, sådan at vi kan få rettet op på de alvorlige problemer, som hjemmeplejen har været udsat for. Ja sågar er det blevet sagt, at hjemmeplejen agerer under ulovlige forhold i Københavns Kommune.

Det kan vi 55, der sidder i Borgerrepræsentationen selvfølgelig ikke acceptere at have siddende på os. Derfor er det vigtigt, at vi meget hurtigt får gjort noget. Det ligger også efter vores opfattelse før budgettet.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 16. august 2001**

En genopretning af hjemmeplejen i København og etablering af et tilstrækkeligt antal plejehjemspladser, er for os at se det helt afgørende for budgettet for næste år.

Vi mener, at den hovedløse lukning af plejehjem, vi har set ikke bare i år, men også sidste år og også forrige år samtidig med det hjemmeplejeforlig, der blev indgået her i foråret, er årsagen til, at vi står i den suppedas, vi gør i forhold til det område, som er så vigtigt for mange københavnere.

Sandheden er jo, at det, forligspartierne ikke fik gjort godt nok i foråret, var jo, at man ikke fik tilført tilstrækkelige midler til hjemmeplejeområdet. Man tilførte 35 mill. kr. til hjemmeplejen, og så sagde man i øvrigt, at det er nogle værre nogle, dem der finder på at stemme imod den tilførsel af penge. Men det, man glemte at sige, det var, at med den ekstra tilførsel blev der skåret voldsomt ned i hjemmeplejen til mange mennesker i København.

Fordi det, der var udgangspunktet før forliget, var et uensartet serviceniveau i København. I stedet for gjorde man det lige godt for alle, og det var desværre på et dårligt og lavt niveau for de ældre i København. Rengøringen, der i flere bydele tidligere blev foretaget en gang hver anden uge, foretages nu kun en gang om måneden i hele København. Der er altså tale om reelle nedskæringer på hjemmeplejen, som vi ikke kan acceptere.

Derudover kommer revisiteringen af kommunens hjemmehjælpsmodtagere, som vi også mener er grotesk, fordi det er jo revisiteringen, der betyder, at fortegnet er minus, altså nedadgående betjening af Københavns Kommunes ældre, og det er det, vi har fået så usigeligt mange klager

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 16. august 2001**

på, og det er det, vi er nødt til at få rettet op på meget hurtigt.

Samtidig indgik der også i det forlig salg af plejehjemmet på Borgervænget på Østerbro, det mener vi også var uantageligt at finansiere via salg af plejehjem.

I det hele taget så mener vi, at dette emne nødvendigvis må opprioriteres, når det er, vi taler budget. Vi synes, det er helt urimeligt, at de mennesker, der har slidt og slæbt for det danske samfund igennem hele deres liv, skal leve i skidt og møg uden ordentlig hjælp. Der må og skal gøres noget for at hjælpe vores ældre.

Det kan vel at mærke gøres uden at forhøje skatten. For os at se er der penge i budgettet til en ordentlig hjælp til de ældre, det er bare et spørgsmål om vilje, og det er et spørgsmål om hurtig vilje fra Borgerrepræsentationens side.

Der er selvfølgelig også andre områder i budgettet for næste år, der påkalder sig interesse. Vi har i Dansk Folkeparti bemærket os, at hele idrætsområdet er udsultet i København. Der laves af og til initiativer, der hjælper noget, men i forhold til en større dansk provinsby, der er Københavns idrætsliv og idrætsfaciliteter for små. Der er brug for, at vi fokuserer meget mere på det område.

Det gælder både breddeidrætten, men det gælder også eliteidrætten. Vi kan jo se Peter Brixtofte oppe i Farum, der hugger den ene sportsklub og initiativ fra København efter det andet. Det ene talent efter det andet forsvinder fra hovedstaden og render op til Farum. Det kan de være glade for i Farum, men det er jo irriterende og dårligt for København, der også gerne på idrætskortet skulle markere sig ikke bare i Danmark, men også på internationalt plan. København sakker agterud på dette område i øjeblikket.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 16. august 2001**

Så er der trafikken, her føler vi i Dansk Folkeparti, at Borgerrepræsentationen for lang tid siden burde have gjort op med det elendige parkeringsforlig eller den elendige parkeringsordning, der er blevet lavet i brokvartererne. Det har været en katten om den varme grød-øvelse hele tiden, hvor man lige rettede op på det, og så rettede man måske lige op på det, og det, vi mangler, det er at fjerne ordningen fuldstændig i stedet for alle de der små tiltag, der har været igennem tiden.

Så vent med parkeringsordningen og lad os så få trafikken ned under jorden. Det er jo godt, at vi næste år får metroen, sådan at der bliver fjernet en del af trafikken fra bybilledet, en del af støjen, en del af forureningen kommer væk, fordi vi har metroen. Det er dejligt, og det skal vi udbygge.

Vi mener også, at man skal tage fat på etape 3 og 4 og gerne 5, så vi løbende får udbygget den metro.

Miljøet synes vi skal have en høj prioritering, der er nogle gode grønne områder i København, men hver gang vi måske fjerner lidt af de grønne områder, så mister København nogle åndehuller, dem skal vi sørge for at bevare.

Vi skal også sørge for, at de kolonihaveejere, der i øjeblikket føler sig utrygge ved, at man måske erklærer en række af kolonihaverne for ikkevarige og dermed også er under risiko for at fjerne grønne områder i København, ja, dem skal vi komme i møde, dem skal vi hjælpe. Vi så gerne, at man erklærede alle kolonihaverne for varige og gav den tryghed, der er, til kolonihaveejerne ved den handling.

Så har vi bemærket os, at overborgmesteren i sin tale kommer med mange fine og flotte ord i de politikker og de nye forbedringer, som man mener, der skal foretages i

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 16. august 2001**

København. Der er mange gode ting i den tale, som overborgmesteren kom med, men vi synes også, der er nogle ting, der bør rettes op.

Der hæfter vi os desværre ved, at ud over at det går godt på erhvervsområdet i København, vi tiltrækker erhvervsvirksomheder i øjeblikket, der er plusser i karakterbogen der, så har vi også nogle områder, hvor den er gal.

Vi har plejehjemsbeboere, der bliver smidt ud af deres plejehjem, vi har ældre, der ikke får ordentlig hjemmehjælp. Hjemmehjælpere, der har dårlige arbejdsvilkår i København. Der er børnefamilier, der ikke kan få de daginstitutionspladser til deres børn, de skal bruge.

Vi ser altså også parkeringsordninger, der gør, at mindre virksomheder i brokvartererne føler, at det er umuligt at leve videre med den placering, de har nu, de vil gerne flytte udenbys eller andre steder rundt i Københavns Kommune hvor der ikke er de der meget, meget grovkornede parkeringsordninger, der gør det svært for dem.

På boligområdet synes vi, der er en spændende og fornuftig udvikling i gang i København. Det kommer så også af, at der er gang i erhvervslivet, det gør jo, at der skal flere mennesker til byen. Vi skal så passe på, at den vækst, der kommer på baggrund af det, den bliver harmonisk og i balance.

Vi synes, at der skabes nogle gode boligområder både i det forlig, der er indgået imellem en række partier i København. Vi ser også frem til i det hele taget, at der kommer gode og gerne relativt overkommelige boliger på havnen, i Ørestaden og ved Amager Strandpark. Det er noget, der gør, at København bliver attraktivt, hvis vi tæt på

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 16. august 2001**

vand, tæt på god udvikling kan sikre, at der kommer nogle beboere, der også vil betale nogle skatter til skattekassen, ind i byen.

Så det ser vi med stor tilfredshed på, at der er den udvikling. Det eneste, vi peger på, det er, at det må ikke være sådan, at væksten går hen over hovedet på borgerne, at trafikken bliver for hård, at forureningen bliver for stor. Så det skal vi holde øje med, at det ikke sker.

Så undrer vi os over, at den Øresundsforbindelse, som jo skulle skabe en bedre kontakt med Sverige, den nok ikke rigtigt er blevet den store succes, som man kunne forvente. Der så vi da gerne en opfordring her fra Københavns Borgerrepræsentation til at se på takstniveauet. Vi synes, at det er ærgerligt, at bilforbindelsen er blevet den fiasko, som den er blevet og overhovedet ikke overholder budgetterne. Der er ikke mange københavnere, der synes, det er skægt at betale i dyre domme for at komme over til Sverige. I forvejen er det måske sådan, at der måske ikke er alt for meget attraktivtovre på den svenske side. Jo det kan godt være, der er sådan en skærgård og sådan lidt, men det er ikke alt, der er lige attraktivt for danskerne. Vi ser faktisk, at trafikken lidt går den anden vej.

Det kunne vi godt tænke os at gøre noget ved også ud over festtaleniveauet. Så hvis vi kunne kigge på de takster, når nu placeringen af forbindelsen er så dum, som den er, på det bredeste sted i Øresund, ja, så er det nok nødvendigt at kigge på taksterne for, at vi får en mere og bedre integration i gang med Sverige.

Det kan også skabe den vækst og dynamik, som et center i København i forhold til erhvervslivet kunne være, hvis vi har den svenske side mere med, så er det nemmere og bedre

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 16. august 2001**

for virksomheder at placere sig i Københavnsområdet, end det måske er at placere sig i Berlinområdet eller andre steder rundt omkring i Europa, hvor de også gerne vil have erhvervsliv til.

Pensionisterne og de studerende har et stort problem i forbindelse med broen til Sverige, det er, at man opererer altså ikke med 65-billetter eller pensionistrabatter eller studenterrabatter overhovedet. Det synes vi er noget København, selv om det måske ikke lige er her i Borgerrepræsentationen, det vedtages, så kan vi påvirke rundt omkring. Det synes vi er noget, vi skal gribe fat i, for det er da tåbeligt, at de ældre medborgere, som gerne skulle også have en oplevelse ud af, at vi har fået en nemmere kontakt til Sverige ikke kan få det, fordi pensionistrabatterne ikke findes. Det synes vi er ærgerligt, at det ikke er kommet på plads.

Så er der det med åbningstiderne, der er det fuldstændig tåbeligt efter vores opfattelse, at man i København ikke kan handle ind om søndagen. Det bør være sådan, at vi har en fri lukkelov ligesom på den svenske side, sådan at turister, ikke bare svenskere men også alle mulige andre, kan gå ind og handle den dag, hvor de måske er på en weekendtur i København. Det er tåbeligt, at de ikke kan gøre det i hvert fald på Strøget og visse andre steder, hvor man gerne vil komme.

Vi vil i Dansk Folkeparti gerne sætte vores aftryk på det kommende budget. Vi så gerne, at hovedpunkterne er, fortsat nedbringelse af gælden, den samme skat som sidste år, men altså også et klart behov for at hjælpe på de ældres side, på plejehjemssiden.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 16. august 2001**

Der er behov for, at vi får de ventelister væk på ca. 500 personer, der hele tiden venter på at få en plejehjemsplads. Det gælder folk, der i øjeblikket gerne vil på plejehjem fra deres hjem af, men også fra hospitaler, hvor der ligger mange ældre og venter på at få en plejehjemsplads.

Det kan vi ikke være bekendt, at det er så galt, som det er, og vi har jo selv været skyld i det, fordi vi har nedlagt det ene plejehjem efter det andet i København.

Så synes vi også, der er behov for i København og HS, vi snakker jo også HS-budget i dag, får kigget på nogle helt grundlæggende ting omkring HS-budgettet. Vi synes ikke, det er rimeligt, at man laver en nedskæring, vi kender godt årsagen til det, at man er under pres, fordi staten gradvis trækker sig ud af HS og finansieringen. Men altså situationen er bare, at det går ud over københavnernes, hvis man skal skære over 100 mill. kr. på budgettet til næste år.

Derfor så vi gerne, at også målretningen af pengene fra budgetpuljerne, muligheden for at påvirke næste års budget sker specielt også i forhold til HS. Der er det nødvendigt, at københavnernes får en forbedret service.

Vi kunne godt tænke os, at man gik hen og tænkte lidt nyt, prøvede at inddrage sådan noget som alternativ behandling bedre og mere inden for HS-området, hvorfor er det kun lægerne, der har forstand på at hjælpe syge mennesker.

Vi så også gerne, at det blev nemmere muligt for københavnernes at få en hospice-plads. Det er utrolig svært for den enkelte københavnere eller for den københavnske familie at få sin gamle mor eller far på hospice i dag. Der er så få pladser, så få pladser, de er gode, men der er så få pladser, det er I godt klar over her i

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 16. august 2001**

Borgerrepræsentationen, der er så få pladser, at det næsten er umuligt at få sin ældre mor eller far eller bedstemor eller bedstefar på hospice, det kan stort set ikke lade sig gøre, fordi pladserne er så få. Så det skal opprioriteres, og det kunne vi godt gøre en indsats for i HS-budgettet.

Så er der Rigshospitalets skadestue, den gamle travet, men den bliver ikke mindre rigtig af at blive gentaget, fordi situationen er, at københavnernes centralt i København ikke kan komme på skadestue, de skal langt væk i øjeblikket for at få den skadestueplads, de har brug for. Det er jo efter vores opfattelse tåbeligt, at det skal være så svært at komme på en skadestue, hvis man f.eks. bor i det centrale København. Hvor ellers skulle det egentlig være fornuftigt at have en skadestue, hvis ikke det skulle være derinde, hvor der er en masse butikker, erhvervsliv, beboelse, hvor ellers skulle man have en skadestue, hvis ikke det skulle være der. Det fatter vi simpelt hen ikke.

Som alle godt ved, er vi også i Dansk Folkeparti, det skal også nævnes i dag, bekymrede for den udvikling, vi ser i København i retning af det multietniske samfund. Vi har ikke noget imod de udlændinge, der kommer hertil og gør en indsats for at blive integreret, lærer dansk og kan virke på lige fod med danskere, forsøger på at gøre det. Men vi har et problem med, hvis København fortsat bliver en magnet i forhold til tiltrækningen af personer fra udlandet.

Vi ser jo desværre, at på grund af Schengen-aftalen så sker der i høj grad en illegal flugt af flygtninge til Københavnsområdet, langt flere end tidligere bliver pågrebet i Københavnsområdet, langt flere end tidligere lever i Københavnsområdet uden at blive registreret nogen steder, fordi man har fjernet grænsekontrollen. Det er meget

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 16. august 2001**

naturligt sted at have kontrol, det var jo ved grænsen. Det har man ikke længere, derfor ender mange i København. Det medfører nogle problemer, som vi er nødt til at se på, og vi mener i Dansk Folkeparti, at man skal lave en aftale ud over den, vi har nu med, at det også skal gøres sværere at få familiesammenføring i København. Det mener vi er en vigtig ting.

Vi vil generelt sige i forbindelse med budgetforhandlingerne, at vi er klar, det er bare et spørgsmål om at gribe telefonen, knoglen, så er vi med til at snakke om budgettet for næste år, hvis man ønsker det.

Vi vil også være meget positive, men vi har den betingelse, at det er noget, der kommer til at hjælpe specielt de ældre. Det er det område, der trænger sig på, vi har udsultet det område gennem årene her. Vi har lukket plejehjem, vi har gjort det sværere at få hjemmehjælp, lad os prøve at tage skeen i den anden hånd og hjælpe de ældre ved næste års budget.

Ole Hentzen (C): Ved en valgperiodes udløb må det være naturligt, at man stopper lidt op, giver sig lidt tid til at reflektere over de fire år, som nu er gået. Hvad er det, vi har udrettet herinde, hvad mangler stadig, hvad var det, der kom bag på os, og hvad har vi ødelagt, mens vi nu er i gang. Ja sådan kunne man blive ved med at stille spørgsmål lidt endnu.

Herinde startede vi jo valgperioden med et nyt styre, et styre, som efter vor opfattelse var født med nogle kompromiser. Jeg tænker her på en hjemmehjælpsfunktion, der blev delt mellem 2 forskellige udvalg og forvaltninger, et børneområde, hvor der ikke blev sammenhæng mellem børnehaver

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 16. august 2001**

og fritidshjem og ikke mindst området vedrørende den fysiske planlægning, hvor kommuneplanlægning og lokalplanlægning også blev lagt i to forskellige udvalg.

Den forløbne periode har efter min opfattelse vist, at der stadig er basis for at lægge de her nævnte opgaver mere hensigtsmæssigt sammen, end vi fik gjort det for fire år siden.

Befolkningen sagde nej tak til bydelsforsøgenes udbredelse til hele byen. Det var vel ikke mindst nogle meget kraftige budgetoverskridelser i bydelen Kongens Enghave, som gav næring til store betænkeligheder, idet overforbruget kunne henføres til hele ældreområdet. Det er lidt tankevækkende nu her i 2001 at kunne konstatere, at bydelenes budgetoverskridelser er ganske store, altså lige med undtagelse af Kongens Enghave.

De frabad sig jo også ansvaret for dette område, når de ikke kunne få penge stillet til rådighed, altså penge som efter deres mening var nødvendige, for at det kunne slå til.

Det har også været en periode, hvor de folkevalgte har måttet sande, at befolkningsprognoser kan bruges til det, man nu måtte have lyst til. Med prognoser over ældrebefolkningens udvikling har vi ladet os tage ved næsen, så det vasker sig. Flotte budgetforlig er blevet indgået, hvor alle de dejlige besparelser, der fremkom ved at lukke plejehjem, er blevet fordelt til skolebygninger, børneinstitutioner, miljøpuljer, Hovedstadens Sygehusfællesskab osv.

Ja, vi måtte endda foretage det helt usædvanlige at lade et flertal gennem afstemning udtale mistillid til forvaltningen for Sundhed og Omsorg. Det er stadig ubehageligt at tænke tilbage på, at det virkelig skulle være nødvendigt for at få igangsat den oprydning, som stadig pågår.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 16. august 2001**

Det var, og det er også tankevækkende, at byens overborgmester sammen med sundhedsborgmesteren og byens politiske ordfører for Socialdemokratiet alle som en var rasende og højlydt indignerede over, at byens bedste embedsmand måtte fjernes på grund af flertallets manglende tillid til, at sagerne var ordentligt belyst.

De forgangne fire år har også skabt en masse nye arbejdspladser i byen, og metrobyggeriet finder jo heldigvis snart sin afslutning. Al den aktivitet gavner jo byen, men giver naturligvis også anledning til en større trafikbelastning.

Heldigvis er det lykkedes at reducere luftforureningen samtidig hermed, og det er også glædeligt, at folketinget har vedtaget en udbygning af Ringbanen. En yderligere udbygning af den københavnske metro vil være en fantastisk gevinst, så tak for det tilsagn.

Vi vil gerne give det tilsagn, at man kan regne med Den Konservative Gruppe, når den offentlige infrastruktur skal udbygges, for en fortsat vækst i bilismen i vore boligkvarterer er ikke ønskelig.

Byen fik også nogle store gaver i denne periode. Ja, først fik vi den gave, at der ikke skulle ske en udbygning af Det Kongelige Teater i Borgergade. Tak for det, for hvordan pokker skulle byen kunne løse trafikstrømmene, når staten samtidig forlangte, at vi lukkede hele gaden.

Så kom der pludselig en operabygning som gave, næsten kvit og frit. Godt nok placeret på et sted, som giver anledning til nogen debat, et sted hvor intentionerne om reduceret kørende trafik er meget udtalte, men hvor alle samtidig må erkende, at operaen ikke kan bringes til at fungere tilskuermæssigt,

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 16. august 2001**

såfremt der ikke sikres mulighed for et større antal parkeringspladser.

Jo det skal nok blive spændende at prøve at få det på plads, samtidig med at staten skal bygge et nyt skuespilhus der, hvor Oslo-færgerne i dag holder til.

Det må snart erkendes af et flertal herinde, at byen ikke undgår at bygge eller få bygget en havnetunnel, hvis alle de aktivitetsudvidelser, de fleste ønsker, skal gennemføres. Så lade os komme i gang, for som bekendt tager det mange år, inden en tunnel er færdigbygget.

Boligbyggeriet er i de seneste år kommet lidt i gang, og det er dejligt at se. Det er også dejligt at se alle de andelsboligprojekter, der er lavet, nemt har kunnet overtegnes.

Heldigvis er der da også gennemført en del lokalplaner, der muliggør mere boligbyggeri, og flere er ganske langt fremme.

Diskussionen er blusset op igen, om København har en forpligtigelse til at bygge kollegier til alle unge, der måtte ønske at studere i København.

Vi konservative vedkender os forpligtigelsen til at bygge flere kollegier, men - og jeg vil gerne understrege dette men - det skal være kollegier, der skal være fast tilknyttet de enkelte uddannelsessteder, så de ikke fyldes op med beboere, der intet har med universitetet at gøre.

Igen i år har den aftalte 2 pct.s generelle besparelsesrunde skrabet over 300 mill. kr. sammen til fordeling efter, hvad et flertal nu kan blive enige om. Der skal nok blive rift om pengene, og Den Konservative Gruppe skal nok også give sit bidrag på, hvad ønskelisten indeholder. Men hvad der måske er nok så vigtigt at få meldt ud er, at vi konservative ikke

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 16. august 2001**

efter dette budget vil deltage i den form for indsamling af penge.

Nu må der findes besparelser ved, at der kikkedes på de enkelte områder og opgaver. Ja, at der seriøst drøftes, hvad der skal fjernes eller kraftigt reduceres, såfremt der stadig skal findes en central pulje til fordeling.

Uden at lægge os fast på nogle beløbsrammer kan jeg udmelde, at vi mener, puljen skal bruges til styrkelse af ældreområdet, en fortsat styrkelse af skoler og gymnasier. Der skal afsættes midler til den igangsatte opretning af idrætsanlæg, og der bør findes midler til en styrkelse af hjælpemidler til gruppen af handicappede, at pasningsgarantien meget gerne må styrkes, og at hospitalsområdet naturligvis skal have tilført flere penge.

Ønskelisten fra HS er jo som altid lang, og de enkelte ønsker vil blive kommenteret af vores sundhedsordfører på mandag. Men lade mig da bare afsløre vore prioriteringer på området. Vi ønsker, at HS nedbringer sine ventelister, og vi vil ikke acceptere nedlæggelse af geriatriske sengepladser på Bispebjerg, så længe vort eget sundheds- og omsorgsberedskab ikke kan tage forsvarligt vare på udskrevne patienter.

Tildeling af flere penge til sundheds- og omsorgsområdet løser efter vor opfattelse ikke alene de store problemer, der er konstateret. Vi tror, at der også er behov for nye løsningsmodeller, ud over de som statsministeren har lovet. Jeg tænker på den enkeltes ret til at kunne købe sig til anden hjælp, såfremt den offentlige service svigter og udebliver.

Hele området trænger til og vil have godt af at få nogle andre at kunne måle sig op mod. Det vil vi også gerne medvirke til, for vi tror, at byens borgere vil nyde godt deraf. Og det er jo meningen med at yde service, at det hele kommer borgerne til gode.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 16. august 2001**

Så der er rigeligt at tage fat på, selv om der også forestår en valgkamp. Den Konservative Gruppe stiller gerne op til seriøse budgetdrøftelser og afventer en invitation.

Lars Rimfalk Jensen (B):

Lars Rimfalk Jensen (B): I år er det sådan, at vi har fået trykt materiale ud. Det gør jo, at de gamle systemer med hensyn til højtlæsning heroppefra, det bør man jo droppe fra de forskellige partier i fremtiden, så vi slipper for alle sammen at sidde og falde i søvn og se, om folk nu også kan læse det op, som de selv har skrevet.

I Det Radikale Venstre har vi lagt mærke til begreberne værdigrundlag, det er det nye trendord, og en masse ting her i Københavns Kommune er noget med værdigrundlag. Vi har da også hørt flere talere snakke om det.

Indtil videre ser det ud, som om det er noget, man kun forlanger nede i forvaltningerne, men det kunne være meget rart, at man også prøvede på at bruge nogle af de ting på politikerne i København.

Sidste uge sad vi og hørte et par direktører fortælle om værdigrundlag, hvad det er for værdibaseret ledelse, man foretager i de enkelte forvaltninger.

Nogle ord gik igen, og nogle ord kunne også bruges her. Fælles ansvarlighed, gensidig tillid og et spørgsmål om, at vi skal holde, hvad vi lover. Jeg synes især, at det er vigtigt, at vi i den tilstundende valgkamp forsøger på at holde disse ting op. Jeg synes, det er vigtigt, at vi ikke hører en populistisk overbudspolitik herinde.

Vi kan alle sammen stå og finde ud af, hvad vi vil bruge de 300 mill. kr. til, og der er sikkert nogle der vil bruge endnu

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 16. august 2001**

flere. Jeg synes, det er vigtigt, vi finder ud af, hvad er det, vi bruger dem til, og kan vi så også love, at det bliver bedre.

Jeg synes også, det er vigtigt, at vi viser gensidig tillid til hinanden, gensidig respekt. Det er vigtigt, at vi ligesom accepterer, at der er andre partier herinde, der er andre, der har nogle andre synspunkter, og man ikke bare kritiserer folk vildt og inderligt.

Jeg skal derfor meddele, at Det Radikale Venstre er villig til at indgå i en åben konstruktiv dialog med alle partier, alle grupperinger, alle personer om dette budget, om hvorledes vi skal bruge de midler, der findes i den uudmøntede pulje.

Men jeg skal også sige, der er nogle punkter, som for os er vigtige. Et punkt, som er helt afgørende for os, det vil være afgørende for, hvordan vi vil komme til at stemme, og hvilke grupperinger vi vil finde sammen med, det er undervisning af børn med vidtgående handicap.

Vi synes simpelt hen ikke, at vi kan tillade os at være en stærk kommune og prale med, at vi er en stærk kommune, vi er økonomisk godt kørende, hvis ikke vi sørger for de svageste i vores kommune.

Derfor skal alle de punkter, der har at gøre med at gøre det bedre her i kommunen for de mest vanskeligst stillede, det skal være dem, der er prioriteret højest fra Det Radikale Venstre.

Det gælder også hjælpemidler, det gælder aflastningspladser til de forældre, som har de store problemer omkring de handicappede.

Et andet punkt, som vil være vigtigt for Det Radikale Venstre, det er skolerne. Vi synes, det er på tide, at vi gør noget alvorligt ved skolerne, alvorligt gør noget ved dem. Vi kan ikke blive ved med at skære og skære og skære på skolerne.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 16. august 2001**

Man har jo i tide og utide hørt om, at børn er det eneste råstof, vi har i Danmark, og derfor må vi også gøre det bedste ved det råstof. Så vikarpuljen den må vi se på. Det kan ikke være rigtigt, at eksamensklasser gang på gang oplever, at de får aflyst en time. Vi er nødt til at tænke, og jeg vil godt sige, vi er parate til også at tænke anderledes omkring det, der hedder undervisning, noget med at man ude på skolerne bygger nogle team op, bygger nogle puljer op, sådan så man sørger for, at man også kigger på, hvad det er for nogle timer, der bliver aflyst. Det er ikke kun et spørgsmål om, hvor mange timer eller hvor få timer der bliver aflyst, vi må også kigge på, hvad det er for nogle timer, om det er eksamenstimer, eller om det er undervisningstimer i lavere klasser.

Jeg skal selvfølgelig meddele skoleborgmesteren, at det jo er en beklagelig fejl, jeg er kommet til at skrive i vores indlæg om, at vi ønsker, at man i historiebøgerne fjerner Berlinmuren, det er ikke det, vi mener. Vi ønsker bare, at historiebøgerne fortæller, at Berlinmuren er fjernet. Det er lidt pinligt, at vi har historiebøger, som fortæller, at der stadig væk er noget, der hedder Østtyskland.

Et tredje område, som er vigtig for Det Radikale Venstre, er hjemmeplejen. Vi synes, at det virker meget besynderligt, at vi skal læse den ene avisartikel efter den anden omkring, hvor dårligt det går i hjemmeplejen i København. Især når man samtidig hører om, at vi er den kommune, der bruger flest penge på de ældre udmålt i gennemsnit.

Derfor er vores krav, at hvis der skal flere penge til hjemmehjælp og generelt til området, så skal det også gøres ud fra et synspunkt om, at så skal strukturen høre sammen med. Ældre er ikke maskiner, og vi ønsker ikke, at den måde, man

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 16. august 2001**

hele tiden har kørt på, hvor man nærmest har taget en timemanager i den ene hånd og et stopur i den anden hånd, og så har man fundet ud af, hvor lang tid man skal bruge på at barbere og vaske og støvsuge ovre i det ene hjørne og vaske vinduer. Det er ikke måden at behandle ældre på.

Derfor ønsker vi ikke, at der bliver flere avisartikler om, at vi behandler vores gamle i København dårligt. Vi ønsker også, at man prøver at kigge på strukturen, prøver at lade hjemmehjælperne være dem, der afgør, hvad der skal ske. Det er ikke et spørgsmål om ledelse, det er et spørgsmål om at give ansvar ud til de mennesker, som møder de ældre.

Omkring hospitalerne synes vi, det er på tide, at man begynder at kigge på arbejdstiderne. De sidste mange år har det været et spørgsmål om, at man har investeret i dyrt apparatur, skannere og ting og sager, som koster utroligt mange penge. Det er efterhånden ikke arbejdslønnen, der er det store problem, det er apparaturet, der skal betjenes. Lad os prøve og se, om vi ikke kan udnytte det i flere timer, end det er i dag. På den måde kan vi også være med til at nedbringe ventetiderne.

Jeg har med vilje ikke læst en hel masse ting op, for tingene sker jo hurtigt her i kommunen, man har afleveret en tale, og 2 dage efter så er der nye ting på beddingen, og det er da godt, at vi bor i en levende by, og det derfor kan være sådan, at tingene kan ændre sig hen ad vejen.

Et eksempel, som jeg synes, der kan være meget interessant at bringe frem her, er jo i hvert fald, at Socialdemokratiet har folk, som har ændret sig radikalt, det er da positivt. Vi har i hvert fald hørt, at der er socialdemokrater, ledende socialdemokrater skulle jeg vil sige, som nu mener, at Østamagerbanens metrogren skal graves ned. Det satser vi

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 16. august 2001**

selvfølgelig på, at det må være noget, som er afklaret med Den Socialdemokratiske Gruppe, der har givet grønt lys. Vi har meget svært ved at tro, at det skulle være noget med, at Claus Larsen-Jensen er ude med billigt valgflask, for det kunne vi absolut ikke tro, at Socialdemokratiet kunne finde på.

Godt nok kan vi huske, at for 4 år siden var der noget med, at Birte Weiss blev valgt af amagerkanerne, da hun gik ud med noget valgflask omkring noget riviera. Vi venter stadig væk på at se pengene til denne riviera fra Birte Weiss. Men vi er sikre på, at Claus Larsen-Jensen har en helt anden magt over det, han siger, så det skulle ikke være noget problem.

Vi vil gerne starte forhandlingerne, og vi vil gerne igen deltage. Vi er tilgængelige med hensyn til invitationer fra alle, vi er åbne over for en konstruktiv og åben dialog.

Men vi vil også godt lige meddele, at da vi ikke råder over nogen borgmestre, der er til rådighed sådan hele døgnet rundt, at så må vi bede om, at disse møder bliver afholdt på sådanne tidspunkter, så vi også har en chance for at kunne deltage.

Preben Møller Hansen (P): Når man sidder stille og roligt på sin plads og lytter til de indlæg, der kommer, så forbavses man ikke, man bliver bekræftet i sin opfattelse af, hvad der siges, og hvad der gøres.

Jeg erindrer jo for 4 år siden, da vi havde en valgkamp, hvordan man gik ind for bl.a. fra partiet Venstre, at man ikke skulle sælge Kommunehospitalet. Da valget var overstået, så viste det sig, at undertegnede kom ind i denne sal med det resultat, at der nu var 28 personer i denne sal, der stemte imod at sælge Kommunehospitalet. Venstre, som havde lovet vælgerne højt og helligt, at de under ingen omstændigheder ville acceptere, at man solgte Kommunehospitalet, de gjorde

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 16. august 2001**

det, jeg havde tænkt hele tiden, de sprang i mål og gav fanden i, hvad de lovede vælgerne i valgkampen. Sådan var resultatet.

Nu kan de jo ikke lide det, at det kommer frem. Men vi så jo også tydeligt med den avisartikel, der var her, hvor man gjorde alt for ældreområdet og angreb socialdemokraterne, selv om de stemte imod, at vi bevilgede 35 mill. kr. til de ældre. Sådan fungerer det politiske parti, når det er fyldt med pampere, der kun tænker på at rage til sig selv og ikke andet. Så oplever man det, og det har jeg oplevet gennem disse mangfoldige år, jeg har deltaget i det politiske liv.

Jeg husker også i sin tid i 1968, der var jeg også en ung naiv fyr, og jeg skulle til forhandling med nogle af de hårdeste forhandlere her i landet, efter hvad der blev givet udtryk for, nemlig Danmarks Rederiforenings forhandlere. Jeg sad gudhjælpemig i 14 dage og skrev en tale og kiggede i ordbøger, for den skulle jo være fin, den skulle være korrekt, og hvad ved jeg. Da jeg så begyndte at læse den op, så direktøren for dette foretagende bankede med sin kuglepen, det var ikke en kuglepen, men sin fyldepen, og så sagde han, hvornår kommer vi til sagens kerne. Og så sagde mine kammerater alt det der med at skrive og stå og læse op, det duer ikke.

Det duer heller ikke i dette forhold. Jeg lagde mærke til og talte, hvor mange der deltog i overhøringen af de taler, der var, de var oppe på 21 på et tidspunkt, men ellers lå de nede på 17. Ingen gider jo høre på den oplæsning, som en eller anden sekretær måske har skrevet.

Det det drejer sig om det er, hvilken viden har vi, hvilke ønsker har vi, er det noget, vi mener, eller er det bare noget, vi skal sige for at komme på Internet, og hvad fanden ved jeg.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 16. august 2001**

Jeg har selvfølgelig også haft nogle oplevelser i de 4 år, der er gået, også nogle gode, det skal jeg ikke lægge skjul på. Jeg har f.eks. været med i det boligforlig, som efter min opfattelse Socialdemokratiet udarbejdede, som ikke var 100 pct. sådan, som jeg ønskede det, men det var i hvert fald et godt skridt på vejen til at sikre boliger i denne by, som vi har et vældigt behov for.

Men jeg deltog også i et andet møde, det var lidt mere spændende, jeg blev inviteret til et møde af borgmester Peter Martinussen, og jeg deltog. Der sad jo repræsentanter for de respektive partier og diskuterede, hvad gør man nu over for de ældre, der mangler 41 mill. kr.

Der var jo tale om, at de behøvede jo ikke at have så meget hjemmehjælp, og hvad med at få vasket deres tøj et andet sted, og jeg ved ikke, hvad det var. De fandt så frem til, at der kun manglede 17 mill. kr., 17 mill. kr. Så tænkte jeg, nej de er kraftedeme halvåndssvage at høre på, og så tog jeg ordet, og så sagde jeg, jeg foreslår, man går over i Sydbank og låner 17 mill. kr., og så får de ældre det, som de har haft hidindtil.

Det gav sgu problemer, det gav de problemer, at overborgmesteren kaldte på mig og sagde, jeg vil snakke med dig. Det var da meget pænt af ham, og han sagde, Preben, jeg kan forstå, du lægger hårdt an på det her. Ja, jeg skaffer de 35 mill. kr. Den var da fed nok, ja, og sådan kan det jo gå.

Nu her i mandags der blev jeg kaldt til et nyt møde, og det foregik herovre i magistratssalen, jeg vidste sgu ikke engang, hvor den lå, men det vidste betjentene herinde, så jeg fes jo derhen. Og hvad oplever man, jo der kommer sådan 5-6 sekretærer med overheadprojektor, og hvad ved jeg, og så gør de rede for, at man skal skrive en tale, og den skal afleveres

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 16. august 2001**

sådan og sådan, og så kommer den på Internet, og jeg ved ikke alt det der, og man kan gøre ditten og datten.

Da jeg havde hørt nok på det bræk, så sagde jeg, ved I hvad, alt det pjat den står jeg slet ikke model til, og så gjorde jeg rede for, hvor det irriterede mig, at hver eneste dag kunne jeg se i TV Lorry og læse i aviserne, at det er sådan og sådan over for vores ældre i Københavns Kommune. Jeg bærer jo et medansvar som medlem af denne forening her, og jeg sagde, den står jeg sgu ikke model til.

Så gjorde jeg rede for, at jeg stiller et kontant forslag på 250 mill. kr., som skal gives til Peter Martinussens område. Så var der selvfølgelig nogle, der sagde, hvor får man de penge fra. Det er let nok, der er masser af penge i denne by, vi inddriver 41 mia. kr. om året, og hvilken rolle spiller 250 mill. kr. så, ingenting.

Jeg sagde, det er meget let, man kan tage 50 mill. kr. fra hver borgmester bortset fra den ene, altså Peter Martinussen, så har man jo altså 300 mill. kr., så er der endda et overskud. Men hvis ikke man synes, det er en god idé, så er der andre muligheder.

Jeg sagde, denne sal har en masse mennesker, som sidder i mange, mange forskellige udvalg, og hver udvalgspost man har giver penge ned i lommen. Jeg gav udtryk for, vi er ikke valgt som tillidsmænd eller -kvinder for den københavnske befolkning for at berige os selv.

Så lad os gøre det, at der ikke udbetales så meget som én krone i udvalgsdiæter til de mange, så vil vi spare penge.

Vi kunne også spare de rejser til udlandet, hvor man ser dem skidefulde i flyvemaskinen kaste med kartoffelmos, og hvad ved jeg. Det er jo en skandale uden lige, at de københavnske borgere skal betale for sådan noget.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 16. august 2001**

Lige sådan alle de ædegilder, nu var det meget billigt det, som overborgmesteren gav os her forleden dag, men jeg åd ikke noget, det er et princip, jeg har, jeg kan godt betale for min mad selv. Og så i øvrigt så laver jeg selv mad, og selv Søren Pind gav udtryk for, at jeg skulle til at lave mad til Københavns Rådhus, for det var i hvert fald noget, der var værd at æde. Men jeg sagde nej tak, jeg skal sgu ikke lave noget til det her foretagende herinde, jeg har rigeligt at lave. Men så kunne man altså se, hvordan det foregår.

Nu har jeg hørt alle disse indlæg, men ikke en eneste af dem er kommet med et kontant forslag, og når de ved, at det går ad helvede til på en lang række områder, hvorfor har de så ikke de mange år, de har siddet her, stillet kontante forslag, så man kunne tage stilling til, hvad det drejede sig om.

Jo, der er nogle, der stiller forslag, og der vil jeg godt sige til det der SF og det der Enhedsparti. Peter Skaarup stillede et forslag om, at man skulle stille i udsigt for den københavnske befolkning, at de kunne få lov til at tage stilling til udlændinge her i byen. Ikke noget med, at de skulle væk eller noget, men et demokratisk forslag, hvor man spørger den befolkning, som man er valgt for at være med til at lede. Men uha, det kunne man ikke. Hvor var demokratiet henne, når de ikke tør spørge folket om, hvad de mener. Hvis det nu gik dem mod politisk, så gik de også mig imod politisk. Men så ville jeg være manden, der vil gå på gader og stræder og forklare den københavnske befolkning, at de tog fejl. Det er her, vi vinder, hvis vi går ud til folket.

Men nu har de altså skrevet de her dødssyge taler, og så er de glade for, at de kommer i fjernsynet. Hold da ferie, hvem fanden gider sidde og læse alt det lort, det er der ikke er ret mange, jo måske lige dem, der er mest politisk engagerede.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 16. august 2001**

De læser for så vidt, hvad de skal sige, hvis det er deres partis ordfører, der har skrevet det eller sagt det, så ved de, orv det er det, jeg skal sige næste gang, jeg kommer ud til møde. Ellers er der jo ikke nogen, der interesserer sig en døjt overhovedet.

Det det drejer sig om det er det kontante politiske, det hele angår.

Når jeg nu stiller et forslag på 250 mill. kr., så er det en ejendommelig måde, det kommer på. Jeg sagde det som sagt i mandags, og da jeg kom her i dag, så kom en af de her skønne kvinder og sagde hej Preben, så sagde jeg hej. Så sagde jeg, du ser fandeme godt ud, ikke, det gjorde hun sgu. Så sagde hun, jeg har lavet et forslag, som du sagde på mødet, nå men det var sgu meget, jeg går lige hen og henter det, og det gjorde hun. Det var aldeles udmærket, det var kontant og korrekt, det er de 250 mill. kr., tag 50 mill. kr. fra hvert borgmesterområde.

Så sagde jeg, hvad fanden, stil dog et forslag om, at vi fyrer de 6 borgmestre, vi har i realiteten kun brug for én, og det er ham, de angriber alle sammen. Ja ha, det er helt ejendommeligt, og der er ikke en af dem, der har været oppe og tage ordet, der kan nævne den, de mener, der er bedre. Det bør man i hvert fald gøre, når man gerne vil have en overborgmesterpost.

Men nu er Peter Martinussen jo en af dem, som har skabt problemer for mig. Nu tænker jeg ikke på hjemmehjælperen, det er det udvalg, der har været med til at bevilge for lidt penge til borgmesteren. Det er jo det, det hele drejer sig om, der sidder nogle udvalg og siger, du får ikke mere, punktum, og så må han sgu se, om han kan klare den for de penge, og kan han ikke det, så er han et dumt svin ifølge vi andres opfattelse.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 16. august 2001**

I stedet for at være ærlig og sige, vi har bevilget for lidt penge, således at vi ikke kan klare de forpligtelser, vi har over for borgerne.

Der må jeg sige, vores radikale ordfører, han sagde nemlig det, der er rigtigt, det er let nok at rejse kritik, men det er også sværere at sige, hvad man mener korrekt. Det andet er mere en valgtale end noget som helst andet.

Så er den gal med skolerne, siger man. Ja men hvis man nu går lidt tilbage, så var jeg jo med til at tale om, at man skulle bygge en ny skole på Christianshavn på Holmen i stedet for den gamle nedslidte. Orv, det var der sgu ikke flertal for. Ja men hvorfor var der ikke det, nu står I alle sammen og siger, de er nedslidte, men her var der et kontant forslag, man kunne tage stilling til.

Men nej, det kunne man ikke, for man har jo indgået alle disse fuldkomne dødssyge forlig om budgettet, og det samme vil ske denne gang, der vil man indgå forlig og binde sig til noget, som man inderligt er imod, for det indgår som en del af forliget.

Derfor burde man ikke drive denne bys ledelse på den måde, som man gør. Efter min opfattelse skal alt, hvad der hedder udvalg, væk med lortet, det er penge ud af lommen på de københavnske borgere og læg alle problemerne hened i salen, så vi her kan diskutere, hvad vi mener om ditten og datten, og så kan vi stemme på de problemer, som der nu en gang kommer op.

Men nej, så er der jo ikke nogen penge til alle disse partifolk, som gerne vil fylde lommerne med skatteborgernes penge, selv om de siger, hov vi betaler alt for meget i skat, for det ved de godt, det siger den enkelte borger, så er det

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 16. august 2001**

med at pibe med på melodien i stedet for at sige, nej, nu trækker vi følehornene til os og sparer os selv.

Hvis man lægger mærke til de taler, der har været, så er der ikke en af dem, der har givet udtryk for, at man skal spare på sit eget område, det er altid de andres, der skal spares på. Der kunne spares millioner og atter millioner af kroner, hvis denne her by blev ledet af folk, som havde lysten, viljen og evnen til at skære ned der, hvor der er fuldkommen unødvendigt spild af penge.

En af dem, som jeg gerne vil nævne, det var bevillingen af penge til de her 3 musikhuse, 8 mill. kr. om året til fordeling til 3 musikhuse. Det er ganske almindelige forretninger, hvor de tager himmelhøje priser for, at man kan komme ind og høre en eller anden idiot synge, eller hvad de nu ellers foretager sig. Der burde man spare.

For de mennesker, der sidder på de områder, de putter jo disse 8 mill. kr. i lommen alle sammen, og det er endda bevilget for 4 år frem. Det er fuldkommen skingrende sindssygt. Hvis min butik går på røven, så kan jeg ikke komme herind og sige, kan I ikke lige give mig 300.000-400.000 kr., for nu er jeg altså lidt på røven, for jeg har solgt varerne for billigt. Det er der ikke noget, der hedder.

Men når det er partiets folk, så er der ingen grænser for, hvad man er villig til at betale og beslutte at betale. Jeg synes, det er en skændsel det, der foregår. Jeg håber, at vi efter det kommende valg, hvor jeg håber, en lang række af jer, der sidder her, blev strittet ad helvede til, og hvor der er kommet nye folk, at vi i hvert fald gør det på en anden måde end den måde, det er foregået på de sidste 4 år.

Nå tiden er sgu ikke ret meget overskredet.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 16. august 2001**

1. næstformand (**Hellen Hedemann**): Nej, det var ikke galt.

Preben Møller Hansen (P): Nej, nej, du er nu så sød.

Lars Hutters (L): Tirsdag den 20. november er der valg til Borgerrepræsentationen, hvor mange der bliver genvalgt, det bliver jo spændende. Men det bliver i hvert fald regnskabet time for Borgerrepræsentationen. De politiske partier skal aflægge regnskab over for københavnernes. Har de forskellige partier gjort det godt nok? Er problemerne blevet løst for københavnernes? Har de enkelte partier levet op til de valgløfter, som de gav forud for sidste borgerrepræsentationsvalg?

På det klare spørgsmål er der et klart svar, som jeg tror alle medlemmer af Borgerrepræsentationen kender: Nej, det har de ikke. Borgerrepræsentationen har ikke løst problemerne for københavnernes, Borgerrepræsentationen har ikke løst opgaven tilfredsstillende for københavnernes. Borgerrepræsentationen har i udstrakt grad politisk svigtet københavnernes.

Der er ingen som helst medlemmer af Borgerrepræsentationen, som med ærlighed kan rejse sig op og sige, jo Borgerrepræsentationen har løst problemerne, har løst opgaven tilfredsstillende for københavnernes. De mange sager, problemer og ikke mindst den systematiske og bevidste svigt af de svageste i vores samfund viser det desværre tydeligt. Aldrig har vores samfund været rigere, end det er i dag, aldrig har vi haft så mange ressourcer til at løse vores opgaver.

Derfor er det i ekstrem grad uretfærdigt, det er kynisk, det er brutalt, og det er menneskeødelæggende den politik, som flertallet har ført herinde i Borgerrepræsentationen over for københavnernes. Og det er en politik, der knuser håbet, der

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 16. august 2001**

knuser drømmen, drivkraften for de hundredetusinder af københavnere om et bedre liv, om et liv rigt på menneskelige værdier, på fællesskaber, på handlinger, som skaber fornyelse og indhold for det enkelte menneske.

Til københavnernes kan SOL sige, håbet og drømmen om et rigt og bedre liv kan opfyldes. For flertallet her i Borgerrepræsentationen har hver eneste gang haft et politisk alternativ til den menneskeødelæggende politik, som er formuleret og argumenteret af bl.a. SOL.

Flertallet kan ikke sige, som flertallet gør omkring ældrepolitikken, vi vidste ikke, at der kom så lange ventelister til plejehjem, da de igen og igen traf beslutninger om at lukke plejehjem, for SOL har klart fortalt det her i Borgerrepræsentationen igen og igen.

Flertallet bag det sidste nedskæringsforlig i hjemmeplejen kan ikke sige, vi vidste ikke, at de ældre blev svigtet af hjemmeplejen, sådan som den sidste skandale har vist, for SOL har igen og igen sagt det og appelleret til hele Borgerrepræsentationen, at der blev truffet en beslutning som kan imødekomme de ældres behov for hjemmehjælp.

Til københavnernes kan SOL sige, der er et politisk alternativ til den politiske elendighed i Borgerrepræsentationen, et politisk alternativ, som vil sikre københavnernes et rigere liv. Det politiske alternativ skal der kæmpes for. SOL ved, at flertallet af københavnernes ønsker denne politik, SOL håber derfor på, at dette flertal hos københavnernes den 20. november også sammensætter et flertal i Borgerrepræsentationen, som gennemfører en sådan politik.

Til københavnernes vil vi sige, der er brug for et systemskifte. Dette systemskifte skal gennemføres den 20. november, hvor det er mennesket og atter mennesket og atter

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 16. august 2001**

mennesket, der skal sættes før pengene, før bureaukratiet og før magtelitens snævre interesser.

I år fejrer vi 100-året for det sidste systemskifte, sikring af det parlamentariske demokrati. Det er blevet til fejring af det folkestyre, vi er så stolte af. Det er folkestyret, hvor borgerne ved valg kan vælge og blive repræsenteret efter, hvor mange borgere, der har stemt på partierne.

Vi hylder principperne om åbenhed og ærlighed. I politik betyder det, at vi åbent og ærligt uden manipulationer, uden brug af spindoktorer lægger vores resultater fra den sidste periode frem for københavnerne, så at københavnerne i overensstemmelse med principperne i det parlamentariske demokrati har det bedste grundlag for at sammensætte en ny Borgerrepræsentation. Også de studehandler, vil jeg anbefale, som er foregået bag lukkede døre, skal ud til københavnerne. Det skal jeg opfordre de politiske partier til, for vi vil vel være ærlige over for vælgerne, det spørgsmål stiller jeg til alle partierne i Borgerrepræsentationen, er det ikke den form for folkestyret, vi tilstræber.

Tilliden til politikerne på Københavns Rådhus har i denne periode fået et meget, meget alvorligt knæk. Det blev tydeligt dokumenteret ved folkeafstemningen om bydelsråd. Reelt blev det en folkeafstemning om Borgerrepræsentationens politik, ikke mindst nedskæringspolitikken og ikke mindst nedskæringspolitikken over for de ældre.

Der har også været flere og omfattende skandaler i denne periode. KUC-sagen, ligkistesagen og KI, som alle har ramt Socialdemokratiet.

Men det er ikke kun Socialdemokratiet, som har svigtet, hvad de har lovet deres vælgere. Venstre, De Konservative og også Det Radikale Venstre er løbet fra alle deres valgløfter om at

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 16. august 2001**

hjælpe og støtte de syge og de ældre. Disse partier løb fra deres aftale om at bevare Kommunehospitalet, lukningen af Kommunehospitalet er en omfattende skandale, det er sket imod et stort flertal af københavnernes ønske. Socialdemokratiet, Venstre, De Konservative, De Radikale og CD lukkede Kommunehospitalet uden mandat fra københavnernes. Det er politisk misbrug af det parlamentarisk demokrati.

Socialdemokratiet, Venstre, De Konservative, De Radikale og CD havde mulighed for at få vurderet den folkelige opbakning til lukning af Kommunehospitalet gennem en folkeafstemning. Men Socialdemokratiet, Venstre, De Konservative, De Radikale og CD vidste sandsynligvis, at forslaget om lukning af Kommunehospitalet ville blive forkastet af et stort flertal af københavnernes og forhindrede folkeafstemningen.

Skandalen om lukningen af Kommunehospitalet har medført store og omfattende forringelser i københavnernes behandling på sygehusene.

Lad mig baren nævne de værste overbelægninger på hospitalerne i flere årtier, og Københavnerne får ikke den optimale behandling og bliver udskrevet for tidligt. Det er igen især gået ud over de ældre og svage.

Folketinget har for nylig her i foråret vedtaget en ny lov, som skal sikre at alle, ikke mindst de ældre, bliver genoptrænet. Med lukning af Kommunehospitalet, verden bedste ældrehospital, blev den væsentligste kapacitet for genoptræning nedlagt.

HS og Københavns Kommune fortsætter med at lukke genoptræningsafdelinger i det fremlagte budgetforslag. Københavns Kommune har altså tænkt sig at træde op imod Folketinget og begå ulovligheder på bekostning af de ældre og

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 16. august 2001**

svage, for de kan ikke gennemføre den lov omkring, at det er en ret, at man har genoptræning.

De omfattende protester mod denne nedskæringspolitik fra læger, fra personale, fra patienter på de forskellige sygehuse, fra pårørende, fra ældreorganisationer er blot blevet fejlet af bordet og arkiveret i en papirkurv.

Så er der skandalen om lukningen af de mange plejehjemspladser. Det er også skabt af Socialdemokratiet, af Venstre, af De Konservative, af De Radikale og af CD. Til trods for at der forelå dokumentation for de omfattende skader, som disse lukninger vil medføre for de ældre, så gennemførtes lukningen af plejehjemmene alligevel af Socialdemokratiet, af Venstre, af De Konservative, af De Radikale og af CD.

Ventelisterne til plejehjem stiger naturligvis, i dag venter flere hundrede svage ældre igen og igen venter de på at få trygge rammer, hvor de kan blive plejet, hvor de kan blive behandlet. Det sker under meget omfattende angst og depressioner og af stærkt forringet livskvalitet.

Hvad kaldes det, som imod menneskerettighederne systematisk piner disse ældre med angst og depressioner og i grove tilfælde medfører døden, hvad er det, man vil kalde en sådant systematisk forringelse af det enkelte menneskeliv. Det kunne kaldes tortur. Spørgsmålet er, om der er grundlag for en politianmeldelse af Socialdemokratiet, af Venstre, af De Konservative, af De Radikale og af CD for systematisk tortur af de ældre i København. Det vil SOL overveje.

Den nye skandale er forringelserne i hjemmeplejen, som blev gennemført ved forliget om hjemmeplejen i maj og de tidligere budgetaftaler mellem Socialdemokratiet, Venstre, De Konservative, De Radikale og CD. At en ældre kan ligge død i

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 16. august 2001**

sit hjem i en måned uden reaktioner fra hjemmeplejen viser, hvor katastrofalt det står til.

Det er sandsynligvis kun toppen af isbjerget. SOL frygter, at de kommende uger vil bringe nye og omfattende afsløringer af svigten af de ældre i København. SOL advarede og forudså skandalen på hjemmeplejeområdet. Men partierne bag hjemmeplejeområdet ville ikke lytte til SOL og til protesterne fra københavnerne.

Nu så jeg, at Peter Martinussen udvandrede fra Borgerrepræsentationen, det er jeg sådan set lidt ked af, fordi sagen omkring Peter Martinussen har nødvendiggjort, at jeg har et indlæg, som ikke findes i den skrevne tale, som jeg holder nu. Men Peter Martinussen, borgmesteren på området, som er ansvarlig for området, ønsker åbenbart ikke at høre det.

Mange ældre har klaget til mig over svigten i hjemmeplejen. Der er mange eksempler. Jeg har forstået, at hjemmeplejen har udarbejdet en skriftlig instruks om, hvor meget hjemmehjælp de ældre kan få. De mange ældre, som har kontakt til mig, fortæller, at hjemmehjælperne viser ud fra den skriftlige instruks, hvad hjemmehjælperne må.

F.eks. er der en ældre, der fortæller, en ældre, som netop er udskrevet fra hospitalet, og her kommer hjemmehjælperen hjem til den ældre og siger, jeg skal hjælpe dig med at vaske dig. Den ældre siger, det er jeg glad for, jeg vil meget gerne have et brusebad og viser, hvor det står i det medbragte papir, en instruks har jeg forstået.

Et andet eksempel. Den ældre siger til hjemmehjælperen, jeg har ikke mere mælk, kan du ikke gå ned og købe noget mælk til mig. Det må jeg ikke, siger hjemmehjælperen, det tager for lang tid. Ja men siger den ældre, det er lige nede på gaden, der ligger bageren lige her ved siden af, der kan du gå ned og

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 16. august 2001**

købe noget mælk. Ja men jeg må kun købe ind i bestemte butikker, i Fakta og Netto, og det ligger meget længere væk. Hjemmehælperen viste, hvor det står i papiret.

Hverken brusebad, som ville måske have taget 10 minutter, fik den ældre eller frisk mælk, som det også kun havde taget 10 minutter at gå ned og hente.

Jeg kan forstå på mange ældre, at der er udarbejdet en skriftlig instruks til, hvad hjemmehjælperen må. Jeg kender ikke denne skriftlige instruks. Nu havde jeg sådan set håbet, er havde været embedsmænd fra Peter Martinussens forvaltning til stede, og det ser jeg nu, at nu ser jeg i dag den ansvarlige direktør komme, som i dag har fået en mail fra mig, hvori jeg gerne beder om, at jeg vil have en kopi af disse instrukser, og det vil jeg gerne have senest på det møde i morgen, som partierne er indkaldt til for at drøfte hele denne skandale i hjemmehjælpen.

I Profilen for 2 dage siden sagde borgmester Peter Martinussen, hvis jeg har forstået det ret, at disse instrukser ikke forelå. Men ifølge de ældre der findes der sådanne skriftlige instrukser, som hjemmehjælperne viser over for de ældre, hvad de ikke må, og hvad der medfører, at de efter min opfattelse ikke får en hjemmehjælp, som de har behov for.

Jeg vil gerne bede de tilstedeværende socialdemokrater om at bede borgmester Peter Martinussen svare på, hvorfor Peter Martinussen i Profilen nægter, at hjemmehjælpen i København arbejder efter sådan en skriftlig instruks. Fordi når de ældre siger, at en sådan skriftlig instruks forefindes, så tror jeg på dem. Hvem er det så, der har godkendt en sådan skriftlig instruks, som jo altså medfører, at der ikke bliver givet den nødvendige hjemmehjælp. Er det alene forvaltningen i sundheds-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 16. august 2001**

og omsorgsforvaltningen, eller er det også sket på det politiske niveau. Det vil SOL gerne have oplyst.

Hvis det kun er forvaltningen, som har godkendt den skriftlige instruks, så kan jeg ikke forstå, at forvaltningens øverste chef, borgmester Peter Martinussen, skulle være uvidende herom. For som den øverst ansvarlige embedsmand, det er borgmesteren jo, så bør borgmesteren også have sådan en skriftlig instruks forelagt. Ellers mener jeg, at borgmester Peter Martinussen svigter sit forvaltningsmæssige ansvar.

Om de budgetmæssige tilpasninger, hjemmeplejeforliget gennemførte i maj, der sagde socialminister Henrik Dam Kristensen i går efter et åbent samråd i Folketingets Socialudvalg følgende citat:

"Det er ulovligt bare generelt at nedsætte serviceniveauet, og det er også ulovligt, hvis man har udmålt et serviceniveau, at give en mindre ydelse."

Citat slut fra Ritzaus Bureau fra socialminister Henrik Dam Kristensen.

Efter min opfattelse så stempler socialministeren altså den praksis, der er kommet ud af forliget om hjemmeplejen med de forringelser, som er sket efter budgettilpasninger, som ganske klart ulovlige.

Jeg har også forstået, at socialministeren har anmodet Borgerrepræsentationen om en redegørelse om, hvordan det forholder sig.

SOL forventer naturligvis, at de skriftlige instrukser, som de ældre er blevet præsenteret for fra hjemmeplejen, som hjemmeplejen har forholdt sig til ved nedsættelsen af serviceniveauet, at disse skriftlige instrukser indgår i den redegørelse, som socialministeren får tilsendt.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 16. august 2001**

Vi vil sige med det samme, at SOL kan ikke acceptere, hvis der bliver begået skønmalerier for ikke at sige fusk ved udarbejdelsen af redegørelsen til socialministeren. Vi vil insistere på, at det skal være den virkelighed, som de ældre har oplevet, som skal udgøre den redegørelse, socialministeren får tilsendt.

SOL forventer i øvrigt, at redegørelsen kommer til Socialministeriet i løbet af meget kort tid og bebuder allerede her i aften, at vi ved afslutningen af budgetdebatten mandag den 20. august vil fremlægge et forslag om deadline for Borgerrepræsentationens behandling af redegørelsen om hjemmeplejen til socialministeren, at den senest kommer til behandling her i Borgerrepræsentationen den 6. september. Vi mener, det haster, og vi mener, at der må være et grundlag helt klart allerede på nuværende tidspunkt for at kunne udarbejde en sådan redegørelse.

Jeg har forstået, at borgmester Peter Martinussen til JPKøbenhavn har udtalt, at han vil gøre alt for at få hjemmeplejen til at fungere incl. at tilføre de nødvendige økonomiske midler. Det hilser SOL varmt og glad velkomment. Jeg vil tilføje, det var på tide, borgmester Peter Martinussen.

Efter SOL's opfattelse skyldes problemerne med hjemmeplejen for 98 pct.s vedkommende mangel på økonomiske ressourcer, opstået fordi det store flertal i Borgerrepræsentationen ikke har villet bevilge de nødvendige økonomiske midler til hjemmeplejen. For 2 pct.s vedkommende er årsagen dårlig organisation og dårlig ledelse.

Desværre er jeg ked af at måtte sige det, jeg siger nu, men jeg må sige det. Borgmester Peter Martinussen har i denne sag beklageligvis talt bevidst usandt. Peter Martinussen ved fra

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 16. august 2001**

samtlige budgetforslag fra SOL, at SOL har foreslået meget store tocifrede millionbeløb, hver eneste gang til forbedring af hjemmeplejen ved samtlige budgetforhandlinger. Jeg tror ikke, at der er andre partier, der har foreslået så store budgetforbedringer til hjemmeplejen, som SOL rent faktisk har foreslået.

Det skal også tilføjes, at borgmester Peter Martinussen til samtlige de forslag, som SOL har fremlagt under budgetforhandlingerne til forbedring af hjemmeplejen, har stemt dem ned.

Peter Martinussen, som er medlem af Økonomiudvalget, ved, at SOL stemte for merbevilling til hjemmeplejen i Økonomiudvalget den 24. april. Men SOL har ikke kunnet tiltræde hjemmeplejeforliget, idet hjemmeplejeforliget samtidig indholdt en lang række forringelser, som SOL absolut ikke har kunnet medvirke til. De sidste ugers skandale på hjemmeplejen viser beklageligvis, at SOL har ret.

I øvrigt har, som jeg har sagt, socialministeren jo også karakteriseret disse forringelser af hjemmeplejen som klart ulovlige.

Alligevel, alligevel må jeg opleve som den øvrige del af befolkningen, som har ventet på en god redegørelse i en vanskelig situation for borgmester Peter Martinussen, at borgmesteren med navns nævnelse Lars Hutters sagde til befolkningen, at Lars Hutters ikke ville være med til at skaffe flere midler til hjemmeplejen. Alle i Borgerrepræsentationen ved, at det er usandt, jeg selv synes, det er uforståeligt, måske forståeligt på den måde, at borgmester Peter Martinussen har følt sig trængt. Men alligevel, alligevel.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 16. august 2001**

Så sent som for 2 dage siden så fremlagde SOL i Økonomiudvalget forslag om en merbevilling, der kunne forbedre hjemmeplejen og imødekomme de ældres klager. Behandlingen af SOL's forslag i Økonomiudvalget i tirsdags fandt sted 4 timer, før borgmester Peter Martinussen optrådte i Profilen.

Borgmester Martinussen kunne have tilsluttet sig SOL's forslag, men på trods af mødepligten valgte borgmester Peter Martinussen ikke at deltage i Økonomiudvalgets møde i behandlingen af forbedringer af hjemmeplejen. Borgmesteren ønskede åbenbart ikke at ville stemme for forbedringer af hjemmeplejen.

Så synes jeg ikke, det er rigtigt af Peter Martinussen at sige, at Lars Hutters ikke vil skaffe de nødvendige midler til forbedring af hjemmeplejen. Det berettiger ikke borgmester Peter Martinussen til i Profilen over for hele Danmarks befolkning at sige, Lars Hutters vil ikke skaffe de økonomiske midler til hjemmeplejen. Det er usandt, det er usandt, for ikke at man kan bruge stærkere ord, som jeg ikke skal gentage, fordi jeg vil hellere have, at borgmester Peter Martinussen kommer med en forklaring og gerne en undskyldning, fordi vi skal stå sammen om at få løst dette problem.

Overborgmesteren sagde i afslutningen af sin tale, vi skal ikke føre en negativ valgkamp. Nej, det skal vi ikke, men så synes jeg også, at man skal række hånden frem. Jeg har ikke muligheden for over for hele Danmarks befolkning at kunne korrigere den skade, der er sket, hvor nogle tror, heldigvis tror jeg ikke, der er ret mange, der gør det, fordi de fleste kender mig jo, men alligevel. Jeg kan ikke over for hele Danmarks befolkning i tv korrigere det, som Peter Martinussen usandt har sagt.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 16. august 2001**

Jeg synes i stedet for en negativ valgkamp, så synes jeg, man her fra Borgerrepræsentationen skal starte en valgkamp, hvor de politiske partier konkurrerer om de bedste og de bedste politiske initiativer, at vi i de næsten 100 dage, der er tilbage i valgkampen, virkelig får gennemført, hvad vi burde have gennemført i hele vores valgperiode til gavn for københavnernes. Det vil være en positiv valgkamp, og det vil være noget, som i allerhøjeste grad SOL vil tilslutte sig.

Hvorfor er det gået galt med ældrepolitikken, hvorfor er der en sådan omfattende og systematisk svigt af de syge og svage ældre i København.

Folkestyret med parlamentarisk demokrati hviler på parlamentarisk ansvar og hæderlig dokumentation for ud for, når der skal træffes beslutninger. Hvem er det, der skal drages til ansvar for den skandaløse ældrepolitik i København. Jeg synes, det kunne være godt, hvis man virkelig hylder det parlamentariske demokrati, at man fra Venstres side fra Søren Pind kommer frem og siger, ja, vi har et stort politisk ansvar for, hvad der er sket på ældreområdet, på hjemmehjælpen. Det var forkert af os at lukke alle de plejehjem. Det var forkert af os at skære så voldsomt ned i hjemmeplejen, så der er en sådan skandale. Det glæder jeg mig til, om man har en sådan følelse og hæderlighed og ærlighed fra Venstres side, at man på mandag kommer frem. (Preben Møller Hansen: Du er naiv). Ja, vel er jeg naiv, men jeg appellerer til det bedre, min gode vej Preben Møller Hansen.

At De Konservative siger det, at Det Radikale Venstre siger det, CD har muligheden for allerede at sige det i den efterfølgende budgetordførertale. Det er politisk ansvar, det lever man op til, hvordan demokratiet skal fungere.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 16. august 2001**

Men allermest vil jeg selvfølgelig gerne høre, at Socialdemokratiet siger, ja, vi tog fejl, vi fejlede, og det skal blive anderledes. Det vil virkelig være et scoop i valgkampen, at man stod til ansvar også over for de fejl, man har begået.

SOL har endnu ikke oplevet, at partierne har påtaget sig deres politiske og parlamentariske ansvar, men som sagt vi håber på det.

Nedskæringerne og forringelserne over for de ældre er blevet gennemført ud fra tallenes sprog, tal udarbejdet af embedsmænd. Igen og igen og igen har man anvendt demografien. Man har sagt til udvalgmøderne, man har sagt til behandlingen her i Borgerrepræsentationen, antallet af ældre over 65 det falder, så derfor kan vi roligt lukke Kommunehospitalet, vi kan lukke sygehusafdelinger, vi kan lukke plejehjem, vi kan skære ned i hjemmeplejen. Det har flertallet, som er stået bag denne politik, sagt her fra talerstolen med støtte fra embedsmændenes tal.

Alle medlemmer af Borgerrepræsentationen ved, at jeg i hele denne periode igen og igen og igen har dokumenteret, at det er misbrug af demografien at anvende tallene på den måde, embedsmændene har brugt dem på. Det afgørende er ikke, at ældrebefolkningen over 65 år falder i København. Det afgørende er det reelle behov for sygehuspladser, for plejehjemspladser og hjemmehjælp, som de ældre i København har. Og dette behov er ikke faldende i København, det har jeg lagt tal, det har jeg argumenteret for utallige gange. Beklageligvis er dette behov stigende, og det er også derfor, vi er røget ind i denne skandale på hjemmehjælpsområdet.

For det væsentligste er, at antallet af svage ældre over 85 er stigende, og denne aldersgruppe er de svage ældre.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 16. august 2001**

Derudover er København sammensat af andre svage grupper numerisk meget, meget større end andre byer i Danmark. Dette er ikke noget nyt.

Borgmestrene, som har haft området, det kan være en Jørgen Frederiksen, det kan være en Lars Engberg og nu en Peter Martinussen, disse borgmestre og de samme embedsmænd, der har siddet i deres forvaltning, har hørt, at jeg har fremført det. Først da jeg sidste år anmodede fra forvaltningen om en skriftlig dokumentation om det konstaterede behov for hjemmehjælp og plejehjem år for år for ældrebefolkningen over 65, måtte borgmester og forvaltningen sandsynligvis modvilligt give mig ret. Modvillig siger jeg, fordi jeg stadig væk oplever, at borgmester og forvaltning misbruger demografien og angiver faldet i ældrebefolkningen som årsag til som begrundelse for, at man kan fortsætte de voldsomme nedskæringer over for ældrebefolkningen.

Det får mig til at stille et spørgsmål, som jeg har tænkt meget over, da jeg skulle skrive det her: hvad er embedsmændenes pligt i folkestyret, har embedsmænd ikke en pligt, er det ikke en pligt, at de skal fremlægge en hæderlig dokumentation for begrundelse for de politiske beslutninger, der skal tages, og skal embedsmændenes ikke holde sig langt væk fra sådanne politiske manipulationer, som vi desværre har set i skandalerne omkring plejehjemslukningerne og nedskæring af hjemmehjælp. Vi har udvalgsstyre i København, som skærper kravet til embedsmændenes om en hæderlig og reel dokumentation.

Embedsmændene skal ikke anvendes til en politik med pengene først, og hvor de menneskelige behov ikke kommer i betragtning.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 16. august 2001**

Når de ansvarlige politikere ikke vil påtage sig deres politiske ansvar, og når der ikke fremlægges en hæderlig og reel dokumentation for beslutningsgrundlaget, så kan folkestyret og demokratiet ikke fungere, og det er derfor, vi har så store vanskeligheder i København i dag.

Statsminister Poul Nyrup har meget skarpt i en tale på Himmelbjerget søndag den 12. august kritiseret sine socialdemokratiske partifæller i Københavns Kommune på grund af den systematiske svigt af de ældre. De ældres rettigheder til hjemmehjælp og plejehjem skal sikres, siger statsminister Poul Nyrup. Det har været SOL's politik igennem mange år, så det kan SOL naturligvis tilslutte sig.

Men hvorfor er statsministeren og regeringen ikke blevet informeret ved de årlige forhandlinger mellem regeringen og overborgmesteren, hvor i øvrigt de ledende embedsmænd fra økonomiforvaltningen deltager, og som bedre end andre kender økonomien på ældreområdet, hvorfor er statsministeren og regeringen ikke blevet informeret om de nedskæringer og forringelser over for de ældre. Det kan de vel ikke være blevet, når socialministeren i går slog fast, at det var ulovligt det, der foregik i København.

Nu står det i denne her tale skriftligt, så derved overborgmesteren, at jeg har bedt om at få redegjort, inden vi er færdige med førstebehandlingen af budgettet, hvad det er for nogle drøftelser, der har været omkring det her lige præcis, ikke mindst i de sidste forhandlinger imellem Københavns Kommune og regeringen.

Statsministerens tilslutning til at sikre de ældres rettigheder til hjemmehjælp og plejehjem, mener SOL, er det bedste grundlag for at opnå et retfærdigt bloktilskud til København ved de nye forhandlinger med regeringen, som SOL

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 16. august 2001**

mener er nødvendige, hvis det her skal bæres igennem. Vi mener ikke at regeringen er ansvarsfri for det her. Regeringen må med ind og dække det her, de er selv skyld i, at der ikke er kommet penge nok til København.

Alle partier i Borgerrepræsentationen har givet udtryk for, at der skal skabes muligheder for børnefamilierne, at København kan blive en så attraktiv by, at børnefamilierne vælger at blive boende i København. Hvis der er indhold i erklæringerne fra de forskellige partier, forventer SOL, at de tidligere nedskæringer på 4 pct. fjernes, at der bygges tilstrækkelig med institutioner og skoler, at der gives betragteligt flere ressourcer til skoleområdet.

Børnetallet vokser utroligt meget i disse år. Der er ikke taget tilstrækkelig hensyn til det stigende antal børn i budgetforslaget. Der skal afsættes flere ressourcer, således at der sikres økonomi til nyt skolebyggeri og renovering af skolerne efter økologiske principper.

SOL skal i øvrigt stærkt beklage, at renoveringen af skolerne i København til trods for vedtagelser i Borgerrepræsentationen ikke foretages efter økologiske principper. Det er borgmester Per Bregengaard fra Enhedslisten, Den Rød-Grønne liste, der har ansvaret for, at der ikke bliver renoveret på skolerne efter de vedtagne økologiske principper. Det er der hverken noget særligt rødt eller grønt ved en sådan tilsidesættelse af Borgerrepræsentationens beslutninger. Jeg vil nærmest kalde det for hensynsløs bureaukrati, som i øvrigt fordyrer renoveringerne.

Under budgetdebatten ønsker og forventer SOL en garanti fra borgmester Per Bregengaard for, at skolebyggeri og renovering

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 16. august 2001**

af skolerne vil blive efter økologiske principper, således om Borgerrepræsentationen har vedtaget.

At folkestyret ikke fungerer, men bliver trådt under fode på Københavns Rådhus viser begivenhederne omkring den sag, som optager københavnernes også i denne sommer, anvendelsen af arealerne omkring Københavns Havn. Københavnerne elsker deres havn, elsker oplevelserne, elsker inspirationen og glæden ved fornemmelsen af vand og udsyn.

Den 6. maj 1999 vedtog Borgerrepræsentationen på forslag af SOL, at der skal udarbejdes en helhedsplan for at sikre københavnernes havnens herlighedsværdier. Til trods for denne klokkeklare beslutning i Borgerrepræsentationen er der ikke udarbejdet en helhedsplan, der sikrer københavnernes havnens herlighedsværdier.

Overborgmester Jens Kramer, som oven i købet er formand for Københavns Havns bestyrelse, praler her i sommeren over for Politiken, at der ikke er en eneste beslutning i Borgerrepræsentationen, som har været afgørende for udviklingen af arealerne omkring havnen. Det har overborgmesteren desværre ret i. Det er ikke folkestyrets beslutninger, som bestemmer, det er pengemændene, magteliten, der beslutter.

Overborgmesteren erkender, at vitale beslutninger om havnen træffes andre steder end i Borgerrepræsentationen. Er overborgmesteren klar til påtage sig et politisk ansvar for denne holdning? SOL mener ikke, at Borgerrepræsentationen og borgmester skal bukke og sige tak, blot fordi en rig skibsreder kommer forbi Københavns Rådhus og ønsker en opera placeret et sted, der kan være et monument for skibsrederen i fremtiden.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 16. august 2001**

SOL kræver fortsat, at der udarbejdes en helhedsplan, som sikrer københavnernes havnens herlighedsværdier.

SOL har som bekendt været repræsenteret i Københavns Havns bestyrelse og forsøgte at få skabt åbenhed og debat om beslutningerne i havnens bestyrelse. Det har åbenbart været for meget for de Konservative og Venstre og deres bagmænd af pengemænd. Ved et rask lille kup fik de fjernet SOL's repræsentant i havnens bestyrelse.

Folkestyret i København er blevet yderligere undermineret i perioden. Et flertal har sagt ja til elliberalisering og fjernet Borgerrepræsentationens suveræne beslutningsret over de kommunale værker. I stedet har vi fået utallige lukkede selskaber med deres egne lukkede bestyrelser.

Borgerrepræsentationen har store vanskeligheder med at få indsigt i og overblik over, hvad der foregår i de forskellige lukkede selskaber. Der er stigende økonomiske problemer.

Erfaringerne fra Californien, hvor de privatiserede elværker trak elkapaciteten ud af drift udelukkende for at øge deres profitter gennem ekstremt høje elpriser, er en alvorlig advarsel om, hvordan liberaliseringen af elmarkedet truer den stabile forsyning med el og truer husholdninger og virksomheder i København med ekstremt høje elpriser. Også i Danmark kan liberaliseringen føre til stigende elpriser.

Samtidig truer liberaliseringen på andre vitale områder som vand. SOL har ved flere tilfælde været meget alene i den politisk kamp for at forhindre liberaliseringens skadelige og fordyrende virkninger for København. Det gør ondt at se, at københavnernes fælles opbygning igennem flere årtier og igennem generationer nu trues af store internationale monopoler. Resultatet for københavnernes vil blive dyrere el og vand, fratagelse af Borgerrepræsentationens beslutningsret på

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 16. august 2001**

vitale forsyningsområder og betydelige vanskeligheder med at gennemføre planer for et bæredygtigt København.

Jeg synes Borgerrepræsentationens medlemmer skal prøve at se på aftalerne mellem SAS og Maersk Air, se på monopolaftalerne inden for flyverejser, som netop er blevet offentliggjort som skandaler her i sommer. Se på, hvilke strategier, monopoler og magteliter agter at forfølge for at sikre betragtelige superprofitter i fremtiden, på bekostning af almindelige mennesker skal Borgerrepræsentationen erindre.

Ude i Europa findes tilsvarende monopoler, som er parat til hvad som helst for at sikre et endnu større marked på forsyningsområder, på el, på vand. I et lynglimt har det vist, hvad Københavns Kommune og københavnerne vil blive udsat for, fordi flertallet frivilligt har lagt sig ned for liberaliseringens hærgen af velfærdssamfundet.

For Borgerrepræsentationen og folkestyret er debatten om bestyrelsesmedlemmernes tavshed og manglende underretning til de politiske forsamlinger af vital betydning.

Borgerrepræsentationen får heller ikke underretning og informationer i tilstrækkelig grad fra deres utallige bestyrelsesmedlemmer i de mange lukkede selskaber. Det svarer præcis til, hvad der blev offentliggjort i forbindelse med SAS-skandalen. Mener flertallet i Borgerrepræsentationen, at folkestyret fortsat skal undergraves af liberaliseringen, eller eksisterer der et flertal i Borgerrepræsentationen, der sammen med SOL vil tage et politisk opgør med de lukkede selskaber og bevare Borgerrepræsentationens ret til at bestemme på disse områder.

HS, Hovedstadens Sygehusfællesskab, er et af de lukkede selskaber med et stort demokratisk underskud. I hele denne Borgerrepræsentations periode har der ligget et forslag i

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 16. august 2001**

Sundheds- og Omsorgsudvalget om en genopretning af et demokratiske styre for vores hospitaler.

Borgmester Peter Martinussen er formand for HS og formand for Sundheds- og Omsorgsudvalget. Kan Borgerrepræsentationen få at vide, hvorfor forslaget endnu ikke er færdigbehandlet, kan Borgerrepræsentationen få en politisk forklaring på, hvorfor forslaget er blevet syltet hele Borgerrepræsentationens periode igennem?

Københavnerne har i perioden haft store problemer med en ordentlig sygehusbetjening, især den katastrofale overbelægning, som har sin årsag i det udemokratiske styre.

SOL vil ved afslutningen af førstebehandlingen af budgettet fremlægge forslag om, at det pålægges Sundheds- og Omsorgsudvalget at færdigbehandle forslaget om en reel demokratisering af HS, således at forslaget kan indgå i Borgerrepræsentationens behandling af HS' budget.

Alle i Borgerrepræsentationen må i øvrigt erkende, at HS, Hovedstadens Sygehusfællesskab befinder sig i en eksistentiel økonomisk krise. Økonomien er så elendig, at det er vanskeligt at opretholde et behandlingsniveau, som københavnernes bør forvente i år 2002.

Regeringen har frataget HS den særlige bonuspulje, som skulle være et lille økonomisk plaster på driften af det meget dyre Rigshospital. Det er et af resultaterne af de forhandlinger, som overborgmesteren har ført med regeringen. Det er et klokkeklart aftalebrud for oprettelsen af HS, sådan som aftalen var ifølge aftalen fra 10. juni 1994. Det er en aftale, som blev til ved, at overborgmesteren forhandlede med regeringen om budgettet for 1995. Overborgmesteren var dengang så letsindig at sige ja til at finansiere Rigshospitalet sammen med Frederiksberg Kommune.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 16. august 2001**

Forudsætningen for HS-aftalen var bonuspuljen, der skulle kompensere for de stærkt stigende udgifter til Rigshospitalet. Det har været en ualmindelig dårlig forretning for Københavns Kommune og københavnerne ved at overtage betalingen af udgifterne til Rigshospitalet. Og nu har regeringen brudt aftalen, Borgerrepræsentationen bør herefter meddele regeringen, at udgiften til finansiering af Rigshospitalet igen overtages af regeringen, ligesom det var i 1994. Regeringen har jo brudt aftalen.

Sundhedsministeren og regeringen har 40 pct. af stemmerne uden reelt at ville betale for driften af HS. Borgerrepræsentationen har knap 47 pct. af stemmerne i HS-bestyrelsen, men finansierer mere end 70 pct. af udgifterne til HS.

Alle burde kunne se, at det er uholdbart, og ikke at gøre noget ved så uholdbar en situation kan vanskeligt forklares. Er det fordi, at der foreligger en hemmelig plan mellem en socialdemokratisk regering, en socialdemokratisk finansminister og en socialdemokratisk overborgmester om at vælte byrderne ved finansiering af Rigshospitalet over på København.

SOL vil i budgetforhandlingerne arbejde på, at udgifterne til en forsvarlig sygehusbehandling bliver finansieret, og nedskæringerne bliver fjernet. Ikke mindst derfor er det nødvendigt med nye forhandlinger med regeringen. Det vil være et eklatant svigt af københavnerne ikke at kræve nye forhandlinger med regeringen.

SOL vil ved førstebehandlingen af budgetforslaget sætte forslaget til afstemning. Så må flertallet i BR afgøre, om de støtter regeringen, eller de støtter københavnerne.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 16. august 2001**

SOL kan ikke acceptere, at velfærdssamfundet ødelægges. Vi lever i et af verdens rigeste samfund, aldrig har vi været rigere. Regeringen ønsker, at kommunernes service til københavnere kun må stige 1 pct. om året, mens den samlede økonomi vokser med 2-3 pct. om året. Derfor er det samlet set en faldende del af den indkomst, vi har skabt i vort samfund, der bliver brugt på børn, unge og ældre, der bliver brugt på sundhedsvæsenet, på uddannelse, på folkeskolen og andre offentlige aktiviteter.

Samtidig har den offentlige sektor et stort overskud på mellem 10 og 20 mia. kr. hvert år. Regeringen insisterer på, at hele det store overskud skal bruges til at nedbringe den offentlige gæld. Men det kan ikke være rigtigt, at hele overskuddet skal anvendes til at nedbringe gæld, samtidig med at borgernes sociale rettigheder bliver krænket. Det svarer til, at en familie foretog ekstraordinær afdrag på sin gæld, samtidig med, at der ikke var råd til at købe medicin til bedstemoderen, og børnene måtte gå for lud og koldt vand.

Frem for at spare på velfærdssamfundet, som rammer og ødelægger livsmulighederne for børnefamilierne og de svageste i samfundet som syge, ældre og hjemløse, er der helt andre oplagte besparelsemuligheder i samfundet, bl.a. militæret, overflødige motorveje og broer, og ikke mindst de utroligt mange penge, som forsvinder ned i EU's sorte hul af svindel og korrupsion.

Samfundsøkonomien vil også blive forbedret ved at genindføre formuebeskatningen, beskatte de ekstraprofitter, private selskaber henter hjem på vores alle sammens olie og gas i Nordsøen.

Hvis Københavns Kommune gennem nye forhandlinger med regeringen, og der er jo snart Folketingsvalg med velfærden

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 16. august 2001**

som hovedemne, opnåede et øget bloktilskud på f.eks. 1 mia. kr., så ville størstedelen af denne merudgift på 1 mia. kr. vende tilbage til det offentlige, for en stor del af pengene ville gå til flere ansatte, hvorved der spares penge til understøttelse. Det offentlige ville få flere skattepenge ind, og det offentliges efterspørgsel i den private sektor ville blive forøget med yderligere besparelser på understøttelsen og flere skatteindtægter.

SOL kan derfor ikke acceptere resultatet af forhandlingerne med regeringen, men må kræve nye forhandlinger med regeringen for at sikre et større bloktilskud til finansiering af et nødvendigt velfærdsløft for københavnernes.

Har regeringen med statsminister Poul Nyrup i spidsen ikke sagt "Mennesket før pengene", nu må regeringen vise, at der er handling bag disse ord.

Under budgetforhandlingerne vil SOL undersøge muligheden for, at de store selskaber med deres kontorpaladser kommer til at bidrage i betragtelig grad til finansieringen af København som en god by at leve i.

SOL har igen dokumenteret, at Borgerrepræsentationens flertal med deres politik har svigtet københavnernes og folkestyret, der er brug for et politisk systemskifte. Det skal ikke bygge på en reaktionær undertrykkende politik med yderligere ødelæggelse af folkestyret, af velfærdssamfundet, med yderligere liberaliseringer og udliciteringer.

Det politiske systemskifte skal sikre et reelt folkestyre med borgerrettigheder og folkelig demokratisk kontrol. Københavnerne er trætte af brudte valgløfter og underminering af demokratiet.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 16. august 2001**

SOL vil arbejde på borgerrettigheder med velfærd som ret til hospitalsbehandling uden ventetider og overbelægning, til plejehjemsboliger og ældreboliger uden ventetid, til hjemmehjælp efter behov, til daginstitution efter behov, til at søskende kan gå i den samme institution, til at oprette klasser med max. 24 elever, til at københavnske børn får oplevelsesmuligheder, f. eks. på en naturskole med gratis transport, til mindre støj og luftforurening i København. Derfor er vi også i SOL tilhængere af, at der bliver indført bompenge, som bl.a. kan finansiere små eldrevne telebusser over alt i København. Til sikring af områder, der opfylder københavnernes behov for fritidsaktiviteter, f.eks. kolonihaver og områder i og ved havnen. Til kulturelle aktiviteter, herunder sikring af billig husleje til værksteder til udvikling af kreativitet, til billige og gode boliger for alle københavnere, ikke mindst de uddannelsessøgende og til hjælp til de hjemløse.

Den folkelige demokratiske kontrol skal udøves ved dialog og engagement fra københavnere og de ansatte, f.eks. ved oprettelse af et velfærdsråd med repræsentation fra brugere og ansatte med indstillingsret til Borgerrepræsentationen, med demokratisk kontrol med Borgerrepræsentationens deltagelse i alle selskaber og styrelser. Alle barrierer, som forhindrer åbenhed, skal fjernes. Medlemmer af selskaber og styrelser må fremover blive forpligtiget til at udarbejde en beretning hvert år, som fremlægges på en konference åben for alle københavnere, hvor alle har ret til at stille spørgsmål, til hvad der foregår i de selskaber og i de styrelser.

Mindst hver tredje måned bør samtlige udvalg afholde offentligt møde, hvor offentligheden har ret til at være til stede og stille spørgsmål til udvalget.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 16. august 2001**

Så ønsker SOL fortsat folkevalgte bydelråd i samtlige københavnske bydele.

Andre byer har i de sidste 10 år brugt meget energi til at skabe byrum, der sikrer kreativitet og æstetiske oplevelser. Jeg kan eksempelvis nævne frilæggelse af Åen i Århus, Museumsøen med vikingeskibene i Roskilde, etablering og planer om udvidelse af glasmuseum i Ebeltoft ud i havnen. Ikke mindst har flere af Borgerrepræsentationens medlemmer og københavnere sandsynligvis set havneparken i Malmø.

Hvorfor har flertallet i Borgerrepræsentationen kun givet mulighed for, at det er de pengestærke borgere, der kan få deres visioner opfyldt, visioner, som hverken er kreative eller tilgodeser æstetiske værdier for alle københavnere.

Også af den grund kræver SOL et ægte politisk systemskifte.

SOL stiller derfor følgende forslag ved afslutningen af førstebehandlingen af budgettet for 2002:

"Borgerrepræsentationen finder, at aftalen med regeringen om Københavns Kommunes økonomi er en økonomisk stramning, som vil forringe velfærdssamfundet og københavnernes levevilkår. Samtidig har den offentlige sektor et overskud på mellem 10-20 mia. kr. Der skal derfor gennemføres nye forhandlinger med regeringen, som kan sikre et budget for København i år 2002, som kan opfylde københavnernes behov og sikre velfærdssamfundet i København."

Abderrahman Ben Haddou (D): Jeg skal forsøge på at køre denne her lange version igennem og afkorte den så meget, som jeg overhovedet kan komme til og så selvfølgelig sige, som andre partier, der har afkortet deres tale, at det selvfølgelig er den, der er trykt, der er gældende her. Så man må ikke lade sig

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 16. august 2001**

forvirre, hvis jeg lige pludselig ikke selv kan finde ud af det her.

Overskriften har jeg valgt for ligesom at tegne et billede af udviklingen omkring et område, der hedder Islands Brygge og vælger overskriften, der hedder "at borgerne på Islands Brygge også er blevet solbrune i år." Det gør jeg også med henvisning til overborgmesterens tale, der gjorde opmærksom på, i hvilken positiv udvikling, København befandt sig i lige nu og her og de store positive forandringer.

CD er langt hen ad vejen enig i overborgmesterens betragtninger. Hvis man kører rundt omkring i København, så oplever man, at byen finder sig i en rivende udvikling, man kan bare køre rundt omkring Ørestaden, omkring Havnefronten og Holmen, så vil man meget let opdage det.

Her er det værd at bemærke, at denne udvikling er sket i den periode, hvor Socialdemokratiet har samarbejdet med de borgerlige partier. De gange, Socialdemokratiet har samarbejdet med venstrefløjten, har været, når der skulle bruges løs af kommunens midler, indføres miljøafgifter, parkeringsafgifter, eller når der skulle lukkes veje i København.

I denne valgperiode har CD sammen med VKR været med i 2 budgetforlig som nævnt, og det var i starten af denne valgperiode. Det er min fornemmelse, at det er disse 2 budgetforlig, der har dannet rammen om den positive udvikling, som København befinder sig i i dag, og som overborgmesteren er så glad for at fortælle om.

Venstrefløjten har efterfølgende været med til at stemme sidste års budget hjem sammen med Socialdemokratiet, og set i forhold til budgetforligene, der blev indgået mellem Socialdemokratiet, CD og de borgerlige, så virkede sidste års budget totalt visionsløst.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 16. august 2001**

Hvem husker ikke debatten i Borgerrepræsentationen, hvor venstrefløjens mente, at tårnet i Tivoli ikke skulle bygges, fordi det var for højt. Hvem husker ikke debatten om opførelsen af Nykredits nye domicil og Hotel Marriot. Her forsøgte venstrefløjens at bilde os ind, at disse bygninger ville skygge for solen for beboerne på Islands Brygge. Nu, da de 2 bygninger er ved at være færdigbyggede, og vi har haft nogle gode solskinsdage her i år, ja, så virker det ikke for mig, som om beboerne på Islands Brygge virker mere blege end andre københavnere.

Men til gengæld kan man se på siden af denne bygning, Hotel Marriots bygning, at de søger efter nye medarbejdere. Det er for mig et tegn på en positiv udvikling, som Københavns Kommune befinder sig i rent økonomisk.

Men nu til budgettet. I år forventer man foreløbig et overskud på 303 mill. kroner. Jeg siger foreløbig, fordi man igen aldrig kan vide, om økonomiforvaltningen pludselig finder ud af, at der til næste år bliver flere københavnere end først antaget og dermed større skatteindtægter.

Men under alle omstændigheder, så er der i år, specielt når man tænker på ældreplejen, som mange har været inde på, brug for ekstra penge til især hjemmeplejeområdet.

CD mener, det er vigtigt, at overskuddet bliver brugt så fornuftigt som overhovedet muligt, specielt fordi man til næste år forventer et underskud på 71 mill. kr. Hvis kvaliteten af ældreplejen skal forbedres, så skal det ske i forbindelse med fastsættelse af dette budget.

I denne valgperiode har CD som nævnt været med i de omtalte 2 budgetforlig, og CD ønskede ikke at være med sidste år, specielt fordi vi mente, at den skattestigning på 0,6 pct., som Socialdemokratiet lagde ud med allerede i starten af

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 16. august 2001**

forhandlingerne, ville ramme især de svageste københavnere hårdt. Det er endda at se på et stykke papir, som er skrevet af økonomiforvaltningen. Mærkeligt nok kunne man ikke se så meget til det op til sidste års budgetforhandlinger, men man kan læse det på et stykke papir fra økonomiforvaltningen i år, at det er faktisk de svagest stillede københavnere, som vil blive ramt af en skattestigning. Så man kan undre sig over, at Enhedslisten og SF har været med til at gennemføre en skattestigning, der har ramt de allersvageste i vores samfund.

Jeg er sådan set lidt enig med SOL omkring deres betragtninger om, at vi i København har nogle specielle problemer, som man ikke tager hensyn til i forbindelse med forhandlingerne med regeringen.

Det siges jo, at problemet i hjemmeplejen skyldes, at vore ældre er specielt svagere end andre ældre i andre landsdele i Danmark. I forvejen har vi også nogle specielle problemer omkring, at vi egentlig har et større antal af narkomaner, psykisk syge og hjemløse osv. Set i forhold til landsgennemsnittet så har vi sådan set et meget højt antal af denne gruppe af svage borgere.

Det er så et spørgsmål, som jeg synes også mangler i forbindelse med de forhandlinger, det er, at det virker for mig, som om at regeringen og Folketinget egentlig ikke tager højde for de her ting i forbindelse med forhandlingerne omkring udligningsordningen med finansministeren. Deri er jeg enig, men jeg vil nok sige, jeg nok ikke er så drastisk, jeg vil nok ikke gå så drastisk som SOL, men jeg er enig langt hen ad vejen i de betragtninger, som Lars Hutters har nævnt heroppe.

For det er jo underligt, og som sagt når man ser på udviklingen omkring ældre i København, så er der altså sket mærkbart fald i antallet af ældre. Det er ikke en statistik,

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 16. august 2001**

jeg kan komme med her og nu, der er sket et fald i antallet af ældre i de sidste 3-4 år i København.

Så det er meget, meget mærkeligt, vi har et problem, til trods for at vi erkender jo, at i starten lagde man op til besparelser inden forældrepleje osv. Men set i forhold til, at visse partier igennem forskellige aftaler har været inde og tilføre områderne nogle ekstra penge, fordi der opstod nogle huller, så må man sige, at området egentlig ikke er blevet så udsultet som alle andre områder. Men derfor ikke sagt, at der ikke er et problem, der er stadig et problem. Men jeg mener også så, at det måske også kunne skyldes de strukturelle problemer på området.

Derfor vil CD gerne være med til at stille et forslag, jeg mener også, at Venstre har været med til at nævne det heroppe om, at området inden for hjemmeplejen skal belyses af et hyret revisions- eller konsulentfirma, som skal gennemgå hele området helt til bunds for ligesom at se, hvor fejlen ligger. Her kan jeg som en analog, en sag som ligger på samme måde som hjemmeplejeområdet, henvise til familie- og arbejdsmarkedsforvaltningens problem på handicapområdet, hvor man meget tidligt gik ind og hyrede et firma til at gennemrode hele området og se på, hvor fejlen ligger og derefter komme med en eller anden form for løsning, som vi så som politikere kunne tage stilling til. Og om vi vil eller ej, det er så op til os i de kommende forhandlinger.

Det mener jeg selvfølgelig, at det skal der så også gøres noget ved omkring hjemmeplejen, det vil CD selvfølgelig støtte, foruden at vi vil være med til at give hjemmeplejen ekstra midler, så vil vi også kigge på, hvor fejlen ligger omkring de her midlers anvendelse.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 16. august 2001**

For nylig kunne man så læse, som der også blev nævnt heroppefra, at man opdagede en af de ældre ligge død i en lang periode i sit hjem, uden at kommunen egentlig opdagede det. Det er jo noget, som vi har set op til flere gange, og som ikke rigtigt kommer bag på mig. For allerede for 3 år siden så stillede jeg jo her på vegne af CD et forslag om, at der skulle laves en eller anden form for telefonordning på samme måde, som vi oplever omkring telefonvækning, nummervisning osv. osv., så mener jeg også, at man godt kunne tilknytte nogle af de her allersvageste borgere, som ikke har tilknytning til nogen som helst venner, bekendte eller familie, ja, så kunne man gå ind i en sådan ordning, så der jævnligt blev holdt øje med en, om man var i live eller ej. Men desværre endte forslaget med, at man bare ville sende nogle foldere ud til borgerne. Om de så er nået frem til dem de her ældre borgere eller ej, det skal jeg ikke kunne sige, men jeg er i hvert fald meget skuffet over denne løsning.

Buh ha, det er ... Så stillede jeg også på vegne af CD et forslag om oprettelse af bofællesskaber for ældre indvandrere. Det blev også positivt modtaget her i Borgerrepræsentationen, men så er der desværre ikke sket ret meget mere.

Forslaget er gang på gang, hvis man ser på beslutningsprotokollerne fra Sundheds- og Omsorgsudvalget, ja, så siger man, at forslaget gang på gang er blevet udsat. Om det så er politisk bevidst, det skal jeg ikke kunne sige, men jeg er i hvert fald meget skuffet over den måde, man har behandlet dette forslag.

Vi har jo også hørt her for nylig, at netop denne her gruppe af ældre indvandrere der forventer man, at der vil opstå et problem, for hvor vil man gøre af dem. Og den der med at børnene nok skal tage sig af dem, den holder heller ikke

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 16. august 2001**

længere, den holder heller ikke længere, for også ligesom familiestrukturen her blandt københavnere og øvrige københavnere, så er den også ved at ændre sig blandt invandrerne.

Dette forslag er sådan set en meget billig løsning i forhold til f.eks. at omdanne et plejehjem for ældre indvandrere, så kunne man f.eks. bare nøjes med at tage 2 eller 3 opgange for nogle bestemte beskyttede boliger og omdanne til formålet. Da man alligevel den dag i dag visiterer nogle ældre indvandrere til ældreboliger, så kunne man så lige så godt visitere dem til de her beskyttede boliger.

Så vil jeg springe lidt frem, jeg skal nok sørge for, at I får noget at spise ret hurtigt.

Vi har på det sidste hørt omkring skoleområdet, at lærerforeningerne på vegne af skolelærerne har forsøgt at forklare, at de har nogle problemer med at styre de enkelte elevers adfærd. Problemet er måske ikke så stort i København.

Netop derfor virker det måske underligt, at uddannelsesforvaltningen alligevel har lagt op til mere indflydelse til eleverne i de københavnske skoler. CD mener, det er helt fint med indflydelse til skoleeleverne, men det må på intet tidspunkt ske på bekostning af lærernes indflydelse, for det er trods alt dem, der har ansvaret for undervisningen, især når det går galt.

Ellers betragter CD uddannelse som det vigtigste råstof, det skal der selvfølgelig ikke herske nogen tvivl om, det har vi altid gjort, og det er det eneste, som Danmark sådan set kan leve af. Så den besparelse, der er lagt op til fra Uddannelses- og Ungdomsudvalget på omkring 50 mill. kr. er dog et meget stort beløb. Jeg tvivler på, at det ikke vil ramme undervisningskvaliteten, så derfor ser jeg med skepsis på

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 16. august 2001**

forslaget omkring, at der skal spares hele 50 mill. kr. Men selvfølgelig skal der spares noget, når alle andre områder skal spare i Københavns Kommune.

Så har jeg været inde på en lille ros selvfølgelig, det har jeg allerede omtalt før, det skal man også, mener jeg, som politiker erkende, hvis en forvaltning klarer et problem ordentligt. Familie- og Arbejdsmarkedsforvaltningen har tacklet problemerne omkring handicapområdet og de stigende udgifter formidabelt og har orienteret politikerne i udvalget løbende om problemet, således så vi f.eks. ikke er kommet ud for en overraskelse, som Sundheds- og Omsorgsudvalget er kommet ud for.

Overborgmesteren hentyder så også indirekte til familie- og arbejdsmarkedsforvaltningen positivt omkring aktiveringen og nævner, at han er stolt over, at der er sket et stort fald i ledigheden, nemlig et fald fra 16,6 pct. i ledigheden blandt københavnere fra 1994 til 5,4 pct. i dag. Det er jeg enig med ham i. Det betyder jo så bare, at vores aktiveringsarbejde fungerer.

Men jeg er så til gengæld uenig med ham omkring, hvordan man skal sætte ind i det videre arbejde omkring aktivering, nemlig hvilken målgruppe, og der nævner overborgmesteren, at det er specielt gruppen af unge kontanthjælpsmodtagere. Jeg mener, at målgruppen i stedet skal være de langtidsledige kontanthjælpsmodtagere, tidligere stofmisbrugere og flygtninge og indvandrere. Specielt flygtninge og indvandrere har en meget stor ledighed, faktisk så stor, og det har vi også hørt i medierne den dag i dag fra indenrigsministeren, så stor, at det kan gå hen og få katastrofale følger.

Selv det politiske mål for familie- og arbejdsmarkedsforvaltningen om at få nedbragt ledigheden blandt

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 16. august 2001**

flygtninge og indvandrere er sådan set slået fejl, tværtimod er den steget i den tid, som den egentlig skulle falde.

Så vil jeg så ind på selvfølgelig HT-terminalen, som også på samme måde som Kommunehospitalet har været et vigtigt emne for visse partier, og der har jeg blankt erkendt, at CD selvfølgelig i forbindelse med valgkampen gik ind for nedlæggelse af HT-terminalen. Men som alle ved, så er der altså sket noget i denne valgperiode, bl.a. det kæmpeunderskud på sundhedsforvaltningens budget, og der mener jeg, at det er ikke hul i HT-terminalen, men så hul i hovedet at bruge et tocifret millionbeløb på at få nedlagt HT-terminalen og især ikke, når vi ligefrem oplever en folkestorm omkring HT-terminalen.

Parkeringsordningen i brokvartererne er en mærkelig ordning. Arkitekter bag ordningen er Det Radikale Venstre, det har de selv fremhævet under den sidste debat, og Socialdemokratiet betragter jeg som bygherre.

Men arkitekter og bygherrer kan ikke bygge alene, så der er nogle, der skal arbejde for dem, og der har sandelig SF, Enhedslisten og SOL leveret varen, trofast endda. Endda så loyalt, at SF og Enhedslisten, sidste gang ordningen kom til debat her i Borgerrepræsentationen, udtrykte deres utilfredshed med parkeringsordningen, ja de begræd den nærmest, for de kunne godt se, at den ikke var hensigtsmæssig, men de endte jo alligevel med at stemme for, at den skulle fortsætte.

Jo, man kan roligt sige, at SF og Enhedslistens stemmer har arbejdet i denne sag for Socialdemokratiet og Det Radikale Venstre. Det er ikke nogen hemmelighed, at ordningen virker forvirrende og har været med til at stresser mange københavnere, som om man ikke er stresset nok i forvejen.

I forbindelse med indførelsen af parkeringsordningen påstod man fra tilhængersiden, at meningen var at standse

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 16. august 2001**

pendlertrafikken til København. Men i overborgmesterens tale om den store by i udvikling kommer han ind på, at trafikken i de sidste 5 år er steget med 12 pct., og at antallet af biler ejet af københavnere, er steget med 30 pct. Hvis det ikke betyder, at parkeringsordningen har ramt de københavnske bilister mest, så skifter jeg navn fra Ben Haddou til Mads.

Videre nævner overborgmesteren i sin tale, at forureningen ikke er steget i takt med stigningen i antallet af biler, og at vi langt fra kan sammenligne vore trafikale problemer med dem, man har i eksempelvis Bruxelles, Barcelona og andre europæiske storbyer.

Tilbage står så et enkelt spørgsmål, hvorfor gennemførte overborgmesterens parti sammen med venstrefløjens 2 timers parkering i brokvarterene?

Når det nu ikke er så slemt med miljøet, og når vi ikke har så mange trafikale problemer som i de øvrige europæiske storbyer, så kan der kun være én grund til at indføre parkeringsordningen, ekstra skat på de københavnske bilister, som skal være med til at finansiere Københavns Kommunes øvrige udgifter. (Tilråb). Tak for opbakningen.

Så skulle der opstå et flertal efter det næste kommunalvalg, så lover CD, at vi vil levere vores stemme til, at den elendige ordning bliver afskaffet.

CD vil ikke som overborgmesteren male et rosenrødt billede af de trafikale problemer i København, især ikke i myldretiden, men skal man gøre noget ved dem, så skal man ikke, som venstrefløjens gør, lukke den ene vej efter den anden. Derved fjerner man jo ikke problemet, men flytter det på samme måde, som da man jog narkomanerne væk fra dele af Istedgade for at bygge nye hoteller. Og det endte jo som bekendt med, at de jo nu står ved udgangen eller bagindgangen af Hovedbanegården.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 16. august 2001**

Lukningen af Stengade er et klart eksempel på venstrefløjens falliterklæring på trafikområdet. For det første så er der ikke mange, der overhovedet overholder forbudet om gennemkørsel. Og for det andet, så har den betydet øget trafik, fordi man i dag skal køre lange omveje for at nå frem til sit mål. Jo, det kan man da kalde at være miljøbevidst.

CD erkender som sagt, at vi har trafikproblemer i København og har følgende løsninger:

1. Hele den Indre by lukkes for unødvendig kørsel og trafik, dog ikke taxaer og offentlige transportmidler.
2. Der oprettes underjordiske parkeringsanlæg i brokvarterne, derved forbedres den trafikale fremkommelighed.
3. For at bokvarterne ikke skal belastes af gennemkørende trafik, efter at indre by er blevet lukket for unødvendig trafik, skal der bygges en havnetunnel.
4. Endelig skal en større del af de indtjente penge i forbindelse med p-anlæg m.m. bruges til at forbedre den offentlige trafik i Indre By, f.eks. med små elbusser, som kører i pendulfart, som vi kender det fra bl.a. Rom.

Så vil jeg ellers bare ind omkring servicecentre, det er ikke en light-model, det er en tynd kop te, og så er den oven i købet kold, og det er noget, som de største politiske hovedmodstandere ved det kommende valg er blevet enige om, og det er det, der gør den ekstra kold.

Så vil jeg så også sige omkring HS, der støtter CD HS-budgettet, selv om det ikke er optimale, som vi jo altid siger alle partier heroppe. Men jeg er enig igen i SOL's betragtninger omkring Rigshospitalet. Rigshospitalet er et nationalt hospital, betragter jeg det som. Jeg mener, det er meget ulykkeligt, at man i sin tid gik med til at lade det høre under HS og dermed Københavns Kommune og Frederiksberg. Et

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 16. august 2001**

nationalt hospital skal altid være nr. 1 omkring forskning og udvikling inden for medicin og behandling af hele landets patienter. Derfor er det meget uheldigt, at vi nu ser, at den stadig hører under HS. Det betyder jo så bare, at som Lars Hutters nævnte det heroppefra, det tilskud, som nu bliver nedtrappet fra staten til Københavns Kommune, vil uden tvivl gå ud over det nationale hospital, som hedder Rigshospitalet, fordi de jo er lagt sammen med de øvrige kommunale hospitaler i HS-regi.

Det er ikke en ulempe alene for københavnernes, det kan også blive en ulempe for hele Danmarks befolkning desværre.

Med udgangen af dette valgår lukker de 4 bydelråd, det har københavnernes jo som bekendt besluttet i forbindelse med folkeafstemningen sidste år. CD lægger ikke skjul på, at vi har

Med udgangen af dette valgår lukker de fire bydelråd. Det har københavnernes besluttet i forbindelse med folkeafstemningen sidste år. CD lægger ikke skjul på, at vi er meget glade for københavnernes beslutning og ser frem til det videre arbejde med at overføre administrationen fra de enkelte bydele til Københavns Kommune.

Der har i forbindelse med overgangen fra bydelstyre til Københavns Kommunes kommunalstyre været røster om, at man især kan komme til at glemme Kongens Enghaves særlige sociale problemer, og at de bliver overset. Her mener jeg ikke, det skulle være noget problem, fordi Kongens Enghave har jo før etableringen af bydelsforsøg jo altid været en naturlig del af København og vil jo selvfølgelig også være det efter, også selv om de har nogle særlige sociale problemer.

Tværtimod betragter jeg det sådan, at skulle der opstå nogle særlige sociale problemer, som Kongens Enghave-borgere

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 16. august 2001**

har, så ville jeg føle det som et fælles ansvar for alle københavnere om at finde en løsning på det. Det kan kun være godt for Kongens Enghave.

Men som sagt, det er klart, at der er visse bydele, der har nogle særlige sociale problemer. Et af dem er f.eks. værestedet for psykisk syge Amadeus, og der lægger CD op til, at vi i forbindelse med de kommende vil udvide Familie- og Arbejdsmarkedets budgetramme med 1 mill. kr., således at driften af værestedet bevares efter den 1. januar 2002.

Med hensyn til bydelsråd, hvis vi bliver ved med det, så skal vi også være opmærksomme på det problem, som vi også skal tage med i de kommende budgetforhandlinger, nemlig at der i hvert fald i forbindelse med regnskabsprognosen fra familie- og arbejdsmarkedsforvaltningen omkring foranstaltningerne over for børn og unge viser en afvigelse i hvert fald i juli måned på omkring 34,8 mill. kr., som skal findes, og som, hvis vi ikke bruger noget af overskuddet til det, ja, så er det sådan noget, der skal findes inden for familie- og arbejdsmarkedsforvaltningens budgetramme, og så skulle jeg hilse og sige, at 34,8 mill. kr. er et meget stort beløb.

Her er det så værd at bemærke, at det netop i succesbydelen Valby, der kommer ud med et stort underskud, der hedder 22,4 mill. kr., altså ud af de 34,8 mill. kr. Så man skal nok undre sig lidt over, hvorfor at man i sin tid ikke nævnte det fra Valbys side i forbindelse med afstemningen om fortsat bydelsstyre eller ej eller udvidelse.

Så var jeg så inde på, at man måske i forbindelse med den kommende samling må overveje, om effektivitetsbesparelsen på 2 pct. at deres dage er ved at være endt. Fordi hvis man ser rundt omkring i de enkelte forvaltninger og udvalg, så er vi altså ved at skære helt ind til benet, det er vi altså helt

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 16. august 2001**

ærligt, hvis jeg skal sige det heroppefra. Det er jo det, der gør, at vi specielt sidder med nogle særlige problemer omkring især omsorg, pleje og det sociale område.

Jeg kan godt forstå, at man indførte denne her effektivitetsbesparelse, den har givet noget til Københavns Kommune, den har sat liv i de forskellige forvaltninger, således så de er blevet meget mere økonomisk og administrativt bevidste end tidligere, det tror jeg, vi er enige om.

Men tiden har ændret sig også, så vi må prøve på i den kommende politiske samling at finde ud af en ny måde at tackle vores økonomi på.

Dertil har vi så også fået en meget stor hjælp i denne teknologiske udvikling, som hedder edb. Hvis vi ser på, hvordan edb har udviklet sig i de sidste 10 år, ja, så er det jo sådan, at det er blevet meget enkelt for forvaltningerne meget tidligt på året at få et overblik over de enkelte forvaltningers økonomi allerede tidligt. Når vi taler om tidligt, så er det omkring februar måned, så ved man i de enkelte forvaltninger, hvilken vej det går.

Der mener jeg så bare, at man måske i forbindelse med den nye politiske samling bør overveje, om man ikke derfra kan gå ind og finde en ny måde at styre Københavns Kommunes økonomi, således så vi ikke altid først skal foretage en 2 pct.s besparelse, og som desværre ender med, at noget af det overskud, vi får ud af det, det bliver brugt til politiske markeringer i nogle bestemte politiske sager, vigtige sager for visse politiske partier. Og så er ulempen så, at noget, som kan være inden for det sociale område eller sundhedsområdet bliver overset.

Ellers vil jeg bare gøre opmærksom på, at næste år forventer man et underskud på 71 mill. kr., det synes jeg, vi

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 16. august 2001**

allerede skal bemærke os i forbindelse med de kommende budgetforhandlinger. Derfor skal vi bruge de her 303 mill. kr., eller hvor meget det nu bliver, så fornuftigt som overhovedet muligt, for næste år er der altså ikke noget at komme efter.

Men CD vil under alle omstændigheder være positivt indstillet i de kommende budgetforhandlinger, også selv om vi nærmer os den 20. november.

Så en lille bemærkning til min gode ven, Lars Hutters, der sagde heroppefra, der er brug for et systemskift, ja, det er der, men ikke en SOL-formørkelse.

1. næstformand (**Hellen Hedemann**): Ja, vi har lidt problemer med teknikken kan jeg sige. Det var den sidste ordfører, der havde bedt om ordet. Der er herefter ikke flere, der får ordet i aften hverken til budgettet eller i det hele taget. Budgetdebatten fortsætter på mandag, altså førstkommande mandag den 20. august kl. 16, hvor vi efter budgetdebatten skal behandle det beslutningsforslag, der står som nr. 6 og sidst på den dagsorden, vi har fået udsendt til i dag.

Mødet er slut, og jeg vil sige, I må gerne lade jeres papirer ligge til på mandag. Tak for i aften.